

SELANIK

07/2024

ΤΕΥΧΟΣ 05

2 ΕΥΡΩ

ΑΝΤΙΦΑ

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ MADE IN GREECE // Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ (ΜΕΡΟΣ 3^ο) // ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ - Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ // Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (ΜΕΡΟΣ 3^ο) // FAQ: ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΣΥΝΕΙΣΦΕΡΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ;

ΜΑΣ ΣΥΓΧΩΡΕΙΤΕ, ΔΙΑΚΟΠΕΣ

ABOUT

Το περιοδικό αυτό εκδίδεται από την αντιφασιστική συνέλευση antifa selanik, που συγκροτήθηκε το 2012 και δρα στους δρόμους της Θεσσαλονίκης.

Antifa γιατί εδώ και καιρό έχουμε συνειδητοποιήσει πως ο φασισμός (με ή χωρίς σβάστικα) έχει απλωθεί σε όλες τις πτυχές της ζωής μας.

Selanik (η τούρκικη ονομασία της Θεσσαλονίκης), γιατί σε πείσμα των ελληναράδων θα υπενθυμίζουμε ότι σ' αυτή την πόλη πάντα ζούσαν άνθρωποι διαφορετικών εθνικοτήτων που ήξεραν να συμβιώνουν και να πολεμούν μαζί.

Δεν έχουμε καμία σχέση και είμαστε εχθρικοί με κόμματα, παπαδαριά, ΜΚΟ, μαφίες (κάθε είδους) και media.

Μπορείτε να δείτε περισσότερο υλικό μας στο antifaselanik.net. Για γνωριμία και κουβέντα, μπορείτε να μας στείλετε στο antifasln@yahoo.gr, ή να έρθετε Παρασκευή 20:00-22:00 στο στέκι μας στο κέντρο της πόλης (Μόδη 1).

Ιούλιος 2024

Βαδίζουμε προς το τέλος της ακαδημαϊκής σεζόν. Λίγο ακόμη και (μάλλον) θα φύγουμε για τα μπάνια του λαού. Υποκύπτοντας στη δύναμη της (σχολικής) συνήθειας, θα κάνουμε μια μικρή σούμα των «πεπραγμένων» μας:

Πρώτα και κύρια, δε διαλυθήκαμε! Ακούγεται αστείο αλλά δεν είναι και εύκολη πίστα, αν σκεφτείτε τις αλληπάλληλες «κρίσεις», τις φωνές για συστράτευση με το κράτος και φυσικά τους μισούς μισθούς μας. Αρκεί μια στιγμή για να μετατραπείς από συνέλευση σε ΜΚΟ ή μια μίξη των δύο.

Δεύτερον, κολλήσαμε 5.000 αφίσες με περιεχόμενο συλλογικά συμφωνημένο και οργανώσαμε δύο διαδηλώσεις στόμα-με-στόμα, μία στα ανατολικά και μία στα δυτικά της πόλης. Που πάει να πει πως ό,τι κάνουμε το παίρνουμε πολύ στα σοβαρά. Οργανώνουμε, δηλαδή, την εργασία μας ώστε να καλύπτουμε τους τοίχους των γειτονιών μας και των δρόμων που περπατάμε καθημερινά· και στήνουμε το λόγο μας, όχι ξεπατικώντας εξυπνάδες των αρθρογράφων της Εφημερίδας των Συντακτών, αλλά με τρόπο που μιλάμε στον εαυτό μας, σε όλα τα πρόσωπα της εργατικής τάξης. Σα να λέμε πρακτικές ξεχασμένες στους κινηματικούς κύκλους, που από την περίοδο της πανδημικής βλακειάς φρόντισαν να κάνουν upload τον εαυτό τους και να μεταφέρουν την ταξική πάλη στα (social) media. Πλάκα στην πλάκα ίσως γι' αυτό δε διαλυθήκαμε.

Τρίτον, η ταλαιπώρη φάση που συζητούσαμε για την τριακονταετή διακρατική σύγκρουση στη Μέση Ανατολή και το ρόλο του ελληνικού κράτους σε αυτή, δεν ξέμεινε στα κρίσιμα συμπεράσματα (όπως σας ενημερώναμε στο προηγούμενο τεύχος), αλλά έγινε πολιτική εκδήλωση. Η οποία πραγματοποιήθηκε αρχικά στη Θεσσαλονίκη και μετά φιλοξενήθηκε από τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του αυτονομη antifa στην Αθήνα. Το επεξεργασμένο κείμενο της εκδήλωσης θα το βρείτε στο παρόν τεύχος. Πράγμα που θα διευκολύνει τον κόσμο που θέλει να διαβάσει απευθείας τις απόψεις μας και όχι φιλτραρισμένες από τα κινηματικά avatars.

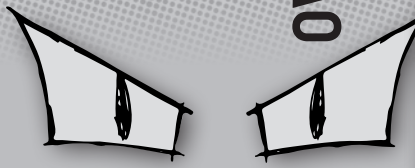
Τέταρτον, οργανώσαμε δύο antifa on the street. Που σε ελεύθερη μετάφραση θα πει πως βγάλαμε δημόσια τα μούτρα μας στην πόλη - μία στα ανατολικά και μία στα δυτικά - παρ'εμάς με συντρόφους και συντρόφισσες. Στήσαμε πάγκους με έντυπα, βάλαμε τις μουσικές μας και βρήκαμε κόσμο που ήθελε να «χώσει» σε mics. Και κάπως έτσι υποστηρίξαμε στην πράξη πως οι φασίστες δεν είναι ευπρόσδεκτοι στις γειτονιές μας. Το βασικότερο: πετύχαμε τις φυλές της πλατείας, από αυτές που χαρακτηρίζονται συλλήβδην χούλιγκανς και τράπερς με δίστομες εξατμίσεις. Άκουσον άκουσον! Δεν είναι φασίστες, όπως διατυμπανίζουν οι ιδεολογικές τανάλλες της αριστεράς· είναι μούρες από αυτές που θα τις ονομάζαμε υποκειμενική, απειθαρχη, πολυφυλετική εργατική τάξη.

Γι' αυτό **πέμπτον**, για ακόμη μια χρονιά δεν πατήσαμε τη μπιτάνοφλουδα με τα «γεγονότα» που παλιά έφεραν την κωδική ονομασία «φασίστες - Σταυρούπολη» και τώρα «δυτικοί ομοφοβικοί - Αριστοτέλους». Αν και δεν αμφισβητούμε πως η ελληνική κοινωνία είναι ρατσιστική, φροντίσαμε να μην ταυτίσουμε την εργατική τάξη - την τάξη μας - με το φασισμό, φτιάχνοντας χαριτωμένα μέτωπα με διοργανωτές του Φεστιβάλ Κινηματογράφου, κεντρώους και κάθε λογής ΜΚΟ.

Έκτον, καταλάβαμε πως και οι χειρότερες φυσικές καταστροφές δεν είναι καθόλου «φυσικές», αφού το κράτος κοιτάει να τις διαχειριστεί όπως και την εργασία μας. Και ως συνήθως η κρατική διαχείριση των φυσικών καταστροφών έχει άλλους στόχους από τους διακηρυγμένους, δηλαδή πειθαρχία και συστράτευση με τις κρατικές εντολές. Αν μη τι άλλο, ένα χρήσιμο συμπέρασμα για την ψύχραιμη αντιμετώπιση των καλοκαιρινών 112.

Η χρονιά όμως έκλεισε και με ένα «καταλυτικό» (λέμε τώρα) γεγονός. Με το ένα τρίτο του ελληνικού λαού να νομίζει πως ψηφίζει για ευρωβουλευτές/τριες και τους δημοσιογράφους όλων των κρατών να βγάζουν νικητή της κάλπης την ακροδεξιά. Όχι, οι εκλογές (και μάλιστα οι ευρωεκλογές) δεν έχουν από μόνες τους κάποια σημασία. Τυχαίνει όμως να είμαστε εν μέσω καπιταλιστικής κρίσης και εντός ενός διακρατικού συστήματος που δοξάστηκε στα 90's και τώρα είναι για τα μπάζα. Σε αυτή τη φάση τα ευρωπαϊκά κράτη (με δεξιά ή αριστερή ομιλούσα κεφαλή) δεν έχουν αποφασίσει αν τα συμφέρει να μεταβολίσουν αυτή την κατάρρευση σε έναν ιμπεριαλισμό των ευρωπαϊκών κρατών ή σε ιμπεριαλισμούς του «ο καθένας για την πάρτη του». Και ενώ αναμένεται να έχουμε πλημμυρικά φαινόμενα με αναλυτές της ακροδεξιάς, τα κράτη θα μας προετοιμάζουν για τα επόμενα επεισόδια του παγκοσμίου πολέμου. Του ελληνικού κράτους συμπεριλαμβανομένου. Διαπραγματεύεται, όπως το έκανε με αριστερή κυβέρνηση το 2015 όταν μισοέλεγε κάτι περίεργα για μπλοκ με τη Ρωσία και την Κίνα. Και φυσικά, προετοιμάζεται για πόλεμο με κάθε αφορμή· όπως στην περίπτωση της διαχείρισης της μετανάστευσης, που εδώ και δύο δεκαετίες χρησιμοποιείται και ως μηχανισμός εξοπλισμού και εκπαίδευσης των σωμάτων ασφαλείας.

Αυτά από εμάς. Η συνέλευση antifa selanik σας εύχεται καλή ανάγνωση και σας αποχαιρετά για το υπόλοιπο του καλοκαιριού. Κρατώντας την υπόσχεση πως στο επόμενο τεύχος θα σχολιάσουμε όποιο γεγονός «μέλλει να παίξει καταλυτικό ρόλο στις εξελίξεις» :-P. Μέχρι τότε μπορεί να είμαστε στη Χαλκιδική· ή τη Βόλβη. Εξάλλου αυτό ακόμη δεν έχει διευκρινιστεί.

Η μπάλα είναι μόνο η αφορμή (και το κράτος το ξέρει καλά)

Μπορεί κάποιος από μας να ρίχναμε καντήλια κάθε Κυριακή που πέφταμε πάνω στα «μέτρα καταπολέμησης της οπαδικής βίας», αλλά επιμένουμε ότι είναι περισσότερο σχετικά με τη πειθάρχηση μας έξω από τα γήπεδα, παρά με τη «βία» μέσα σε αυτά.

Δείτε τι έγινε στη Ν. Φιλαδέλφεια στο τέλος της (ποδοσφαιρικής) χρονιάς. Το ελληνικό κράτος πήρε το χάρτη μιας γειτονιάς και κατέστρωσε ένα πλήρες σχέδιο για το πώς θα λειτουργήσει αυτή η γειτονιά για δύο μέρες. Το σχέδιο περιελάμβανε ρυθμίσεις για τα πάντα: το δικαίωμα πρόσβασης στην περιοχή, τα σημεία ελέγχου, τη λειτουργία των σχολείων και των δημόσιων χώρων, τα εφημερεύοντα νοσοκομεία, τα δρομολόγια των μέσων μαζικής μεταφοράς, την εναέρια επιτήρηση της περιοχής και την κατανομή των αρμοδιοτήτων μεταξύ των κρατικών υπηρεσιών. Το σχέδιο θύμιζε ύποπτα τα χρόνια της «πανδημίας». Σύσταση για μείωση των μετακινήσεων, κλειστά πάρκα και σχολεία, απαγόρευση κυκλοφορίας, ειδική διαπίστευση του δήμου για να κινηθείς εντός της απαγορευμένης ζώνης, drone και checkpoint με μπάτσους: ακόμα και νοσοκομεία σε κατάσταση συναγερμού.

Βάλτε τώρα, μαζί, και όλα τα υπόλοιπα που έγιναν τον τελευταίο χρόνο. Από το καλοκαίρι, κάγκελα, ματάδες, ψαχτήρια και αναμονή σε ουρές επιλεκτικά έξω από τα πέταλα. Το Δεκέμβρη, ένα ολόκληρο γήπεδο περικυκλώθηκε και έγινε η μεγαλύτερη μαζική προσαγωγή από το Πολυτεχνείο το Νοέμβρη του 1995. Το νέο έτος μπήκε με κλειστά γήπεδα για παραδειγματισμό, κάμερες παντού και οπαδικό ιδιώνυμο. Η χρονιά έκλεισε με απαγορεύσεις συναθροίσεων και από το χρόνο, εισιτήριο μόνο με έγκριση του κρατικού gov.gr.

Δυστυχώς, για εμάς, τα κράτη δεν είναι ποτέ τόσο ανίκανα, όσο δηλώνουν. Είναι απλώς αρκετά έξυπνα ώστε να κρύβουν την ουσία από την εικόνα των πραγμάτων. Στο αίτημα για «πάταξη της οπαδικής βίας με κάθε κόστος» κρύβεται μεταφρασμένη η πρόθεση του ελληνικού κράτους να αυξήσει τον έλεγχο πάνω σε όλους μας, μέσα από το βρίσιμο, το κυνηγητό και το τσάκισμα των νεύρων κάποιων από εμάς. Ας έχουμε, λοιπόν, το νου μας κάθε φορά που το κράτος λαμβάνει μέτρα με αφορμή αθλητικά γεγονότα που, από μακριά, μοιάζουν αλλοπρόσαλλα ή «υπερβολικά». Ίσως τα επόμενα χρόνια μας φανεί χρήσιμο.

Ζέστη, κουφόβραση, λιοπύρι, καύσων

Ήταν Απρίλης και τα ευρωπαϊκά κράτη υπέγραψαν την κοινή τους διακήρυξη για τη βιώσιμη τουριστική ανάπτυξη. Που έγινε αυτή; Στη χώρα που ο τουρισμός στήθηκε σα σκηνικό από ταινία του Δαλιανίδη. Στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στη Ρόδο. Και οι πρωτοβουλίες που πήρε το ελληνικό κράτος δεν ήταν τυχαίες, αλλά στηρίζονται σε μελέτες των ντόπιων αφεντικών του τουρισμού, του Ινστιτούτου του Συνδέσμου Ελληνικών Τουριστικών Επιχειρήσεων (ΙΝΣΕΤΕ). Σύμφωνα με αυτές, το ελληνικό κράτος πρώτα - πρώτα πρέπει να στηρίξει τον τουρισμό όλων των νησιών ανεξαιρέτως για εθνικούς λόγους, καθώς είναι μια λύση για τη μη-εγκατάλειψη τους. Ακόμη, πρέπει να διαλύσει τον «αβάσιμο και επικίνδυνο μύθο του υπερτουρισμού». Και φυσικά πρέπει να δείξει πως οι τουρίστες μπορούν να χαίρονται (aka να καταναλώνουν) κάτω από τον καυτό ελληνικό ήλιο όλο το έτος και όχι μόνο τους καλοκαιρινούς μήνες.

Ορίστε, λοιπόν, τι πρότεινε το ελληνικό κράτος: α) κεντρική διαχείριση στις αφίξεις κρουαζιερόπλοιων, δηλαδή αν απαιτείται υποστήριξη άλλων νησιών, το ελληνικό κράτος θα ανακατευθύνει τα πλοία, και β) δωδεκάμηνο τουρισμό λόγω “κλιματικής αλλαγής”, αφού ο ευαίσθητοῦλης τουρίστας θα χαίρεται έτσι τη θάλασσα με αντηλιακό μικρότερου δείκτη UV. Και εδώ αποκτά νόημα το επίθετο «βιώσιμη» στη διακήρυξη. Οι συζητήσεις για τον τουρισμό πρέπει να βάζουν στην εξίσωση την “κλιματική κρίση” ως γλώσσα μασκαρεμένων κρατικών πολιτικών. Και ως γνωστόν το ελληνικό κράτος προστατεύει τη βιομηχανία του τουρισμού με κάθε τρόπο, η οποία είναι και εξαγωγική, φέρνει δηλαδή χρήμα από το εξωτερικό.

Για εμάς πάλι η αφήγηση πάει κάπως αλλιώς: μπορείς να απολαύσεις τις χαρές του ελληνικού καλοκαιριού αν δουλεύεις σεζόν ή αν περιμένεις τα κουπόνια του ελληνικού κράτους. Αλλιώς κλιματική αλλαγή = ζέστη = κάτσε σπίτι γιατί δεν υποστηρίζεις το εθνικό τουριστικό προϊόν. Να λέμε πάλι καλά που δεν κόβουν και τις επαναλήψεις του “Ρετιρέ”.

Η μεγάλη, συμπεριληπτική των μπάτσων σχολή

Την 1^η Μαΐου αυτού του έτους διαβάσαμε είδηση σύμφωνα με την οποία οι αστυνομικοί της Θεσσαλονίκης θα “καθίσουν στα θρανία” για να επιμορφωθούν σχετικά με το πώς πρέπει να προσφωνούν τα μέλη της Igbtqi+ κοινότητας ενόψει του euorpride που διοργανώθηκε στη Θεσσαλονίκη. Η διοργάνωση όντως πραγματοποιήθηκε στα τέλη Ιουνίου, αλλά οι ειδικοί απεσταλμένοι μας δεν κατάφεραν να διαπιστώσουν αν τα σεμινάρια “καλών τρόπων” είχαν όντως αποτέλεσμα ή αν οι μπάτσοι της πόλης

έμειναν μετεξεταστέοι. Αυτό, όμως, που διαπίστωσαν είναι ότι στο πλαίσιο της διοργάνωσης εκτυλίχθηκε ένα κεντρικά οργανωμένο αστυνομικό σχέδιο διαχείρισης πλήθους που αφορούσε τουλάχιστον όλο το κεντρο της πόλης. Αν σκεφτούμε ότι το euorpride στη Θεσσαλονίκη είναι ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα κρατικά οργανωμένης μαζικής κινητοποίησης πλήθους, η οποία εναρμονίζεται με τα σχέδια και τις πολιτικές του κράτους, τότε μπορεί να δούμε το σχέδιο της αστυνομίας ως μία άσκηση σε πραγματικό χρόνο. Μία άσκηση για την περιφρούρηση κινητοποιήσεων με κρατικά ωφέλιμο σκοπό.

Ο λόγος που εξοργιζόμαστε με αυτή τη φάση δεν είναι μόνο γιατί μισούμε τους μπάτσους ή μόνο γιατί γνωρίζουμε ότι το pride ξεκίνησε με αφορμή μια αντιπατασική εξέγερση των τρανς, γκέι, λεσβιών και μπάι στις ΗΠΑ. Είναι γιατί η υποτίμηση των ζώων μας με έμφυλους και σεξουαλικούς όρους είναι ένα συνεχές ζήτημα με το οποίο ερχόμαστε καθημερινά αντιμέτωπες και αντιμέτωποι. Εξοργιζόμαστε που αφήσαμε το κράτος και τα αφεντικά να μιλούν για εμάς και να κάνουν εσωτερική και εξωτερική πολιτική πάνω στα σώματά και τη σεξουαλικότητά μας. Οι άπειροι μπάτσοι στην πόλη τις μέρες του euorpride μας θυμίζουν ακριβώς αυτό που πρέπει να κάνουμε. Να βρούμε έναν αυτόνομο τρόπο να σκεφτόμαστε και να μιλάμε για τα φύλα μας, για τα σώματά μας, για το πώς βιώνουμε τη σεξουαλικότητά μας και παράλληλα για το πώς όλα αυτά γίνονται κρατικές πολιτικές εναντίον της τάξης μας.

Μαστουρωμένες πέστροφες!

Με αυτόν ακριβώς τον τίτλο κάνουν το γύρο του διαδικτύου τα πορίσματα μιας νέας επιστημονικής μελέτης. Σύμφωνα με τους οικολόγους ειδικούς, η κατακόρυφη αύξηση χρήσης ψυχοτρόπων ουσιών και φαρμάκων από τον πληθυσμό τα τελευταία χρόνια έχει διαταρακτικά αποτελέσματα για τα υδάτινα οικοσυστήματα. Παρατηρούνται πέστροφες εθισμένες στη μεθαμφεταμίνη, καθώς και πέρκες υπό την επήρεια αντικαταθλιπτικών που δεν φοβούνται τα μεγαλύτερα ψάρια - θηρευτές.

Εμ μας κάνουν τη ζωή πατίνι με καντίνες, πολέμους και ακρίβεια. Εμ μας σερβίρουν και τη διαφυγή από τα προβλήματα μας μέσα από αμφιβόλου ποιότητας σκόνες και χάπια. Εμ φταίμε και που χέζουμε; Συγγνώμη που δεν συγκινοῦμαστε από το δράμα της πέρκας, μπορεί να ζηλεύουμε που τουλάχιστον δεν πληρώνει για να γίνει...

FAQ

**Απλές ερωτήσεις,
που συνήθως τίθενται με λάθος τρόπο
και απαιτούν σύνθετες απαντήσεις**

Γιατί δεν συνεισφέρουμε στις επιχειρήσεις της Πολιτικής Προστασίας;

Στην συγκεκριμένη στήλη, όπως φαίνεται και από τον τίτλο, προσπαθούμε να δώσουμε απαντήσεις σε φαινομενικά απλές ερωτήσεις. Δυστυχώς όμως, αυτά που συμβαίνουν γύρω μας είναι πολύπλοκα πράγματα. Έτσι, όταν προσπαθούμε να μιλήσουμε συλλογικά για τις ζωές μας δεν υπάρχουν εύκολες απαντήσεις και οι απλές ερωτήσεις είναι πολλές φορές παραπλανητικές. Στο παρόν τεύχος θα πούμε το εξής: γιατί δεν βλέπουμε φιλικά τις κρατικές υπηρεσίες που έχουν αναλάβει “να προστατεύσουν εμάς και το περιβάλλον από τις φυσικές καταστροφές”.

Αναρωτιόμαστε, που λέτε, κατά πόσο υπάρχει η “φύση” και το “περιβάλλον” έξω από τις κρατικές αφηγήσεις. Οκ, δεν είμαστε τόσο καμένοντα ζώα, τα βουνά, τα ποτάμια, οι βροχές και η ζέστη υπάρχουν και παραυπάρχουν έξω από το κράτος: αυτό που δεν υπάρχει (τουλάχιστον σε ικανοποιητικό βαθμό) είναι ένας τρόπος να κατανοούμε εμείς τι είναι τα ζώα, τα βουνά, τα ποτάμια κ.ο.κ. μακριά από τις κρατικές αφηγήσεις. Μιας και η χλωρίδα και η πανίδα δεν μπορούν να μιλήσουν για λογαριασμό τους, αυτό που κατανοούμε ως “φύση” είναι ένα κρατικό κατασκευάσμα, ένα σύστημα ιδεών που παράγει μέσα από πολύπλοκα ερευνητικά προγράμματα και papers, από την συνεργασία κρατικών υπηρεσιών, media και πανεπιστημίων. Χρηματοδοτείται με υπέρογκα ποσά από τα κρατικά ταμεία και καταλήγει να κατακλύζει κάθε μορφή δημόσιου λόγου. Συνεπώς, η ερμηνεία του τι είναι “φύση” και πως διαχειριζόμαστε τις “φυσικές καταστροφές” αποτελεί κρατικό μονοπώλιο.

Τα κράτη ανέκαθεν κατασκεύαζαν ή εκμεταλλεύονταν γεγονότα προκειμένου να διασπείρουν τον τρόμο στους υπηκόους τους, έναν τρόπο με στόχους πειθαρχικούς. Σήμερα, η συνεχόμενη ανάδειξη γεγονότων (π.χ. φωτιές, πλημμύρες, κλπ) ως πρωτοφανών και επικίνδυνων, κατασκευάζει μια αίσθηση ότι συνεχώς έρχεται το Τέλος του Κόσμου, και το κράτος είναι ο superhero που οφείλει να το αποτρέψει.

Όλες και όλοι είμαστε ανίκανοι χωρίς αυτό. Κλιματική, περιβαλλοντική, οικονομική, πόλεμική, πανδημική και χίλιες μύριες κρίσεις πέφτουν στα κεφάλια μας. Μόνο φέτος να σκεφτεί κανείς πόσες φορές ήρθε ο Αρμαγεδδών στην μικρή μας χώρα, θα έπρεπε ήδη να κατασκευάζουμε καταφύγια και να συλλέγουμε προμήθειες. Το καλό μας κράτος, όμως, πριν μας στείλει στα υπόγεια ή στα κανόνια, φροντίζει να μας εξοικειώσει με την αδυναμία μας να ανταπεξέλθουμε στα δεινά που έρχονται. Κάποιες φορές η αφορμή μπορεί να ήταν σοβαρή (π.χ. πλημμύρες στη Θεσσαλία), κάποιες φορές μπορεί να ήταν αστεία (π.χ. 40 βαθμοί Κελσίου, που ακούστηκε τέτοιος καύσωνας!), όμως δεν αλλάζει κάτι στην ουσία.

Το ελληνικό κράτος αναβάθμισε πρόσφατα την Πολιτική Προστασία σε υπουργείο, δίνοντας της δισεκατομμύρια από τα κρατικά ταμεία. Μην βιαστείτε να πιστέψετε ότι αυτό το έκανε γιατί ενδιαφέρεται αν θα καεί ένα δάσος ή αν θα πλημμυρίσει μια πεδιάδα. Το κράτος ισχυρίζεται ότι αντιμετωπίζει προβλήματα “φυσικά” ενώ τα χρησιμοποιεί για να αντιμετωπίσει δικά του προβλήματα αμιγώς πολιτικά: να κάνει πολεμικές ασκήσεις και να μας μαντρώσει. Πλάθει μια κοινωνία οργανωμένη απέναντι σε απρόσωπους εχθρούς, με μοναδική πασπαρτού λύση την παρέμβαση των σωμάτων ασφαλείας (μπάτσοι, πυροσβέστες, караβανάδες). Έτσι στην πραγματικότητα, οργανώνει την κοινωνία απέναντι σε “εχθρούς” με πολύ συγκεκριμένο πρόσωπο: τα άλλα κράτη. Οργανώνει μια κοινωνία για πόλεμο.

Δείτε για παράδειγμα την εκκένωση “λόγω πυρκαγιάς” του νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης πέρσι το καλοκαίρι, η οποία χαιρετίστηκε εκ των υστέρων στα media ως πολεμική άσκηση. Την ίδια ακριβώς περίοδο, η ΕΥΠ λασπολογούσε μετανάστες ως εμπρηστές του Έβρου, οργάνωνε πολιτοφυλακές “έναντι στις πυρκαγιές” σε ευαίσθητες εθνικά περιοχές, κλπ. Ένα μήνα πριν, η Νέα Αγχίαλος Μαγνησίας “εκκενώθηκε” με φουσκωτά δια θαλάσσης μπροστά στις κάμερες ενώ ο κανονικός δρόμος προς το Βόλο ήταν ανοιχτός. Η κρατική στοχοθεσία είναι μπροστά στα μάτια μας, όμως οι χαζοί κοιτάνε το δάσος και την χάνουν.

Μεσα σε όλο αυτόν τον χαμό και την σύγχυση, αναδύονται διάφορες θεωρίες οι οποίες επικαλούνται έναν ανίκανο και παραστικό κρατικό μηχανισμό. Στα πάνελ, τις εφημερίδες και τα social media ακούμε κράξιμο προς τους κυβερνώντες πως δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους. Συνήθως αυτές οι θεωρίες αναπτύσσονται από κομμάτια της αριστεράς τα οποία θα ήθελαν πολύ να κυβερνήσουν, αποβλέποντας σε νέες ευκαιρίες για το συνάφι τους. Φυσικά το κράτος δουλεύει ρολόι, απλώς η δουλειά του δεν

είναι να μας προστατεύει. Το πραγματικό επίδικο είναι άλλο: η προσαρμογή της κοινωνίας, της οικονομίας, της εργασίας, της τεχνολογίας και η αναβάθμιση της συνολικής κρατικής ετοιμότητας απέναντι σε έναν παγκόσμιο πόλεμο.

Οι θεωρίες περί καλού κράτους (γιατροί, πυροσβέστες, δάσκαλοι κλπ) και κακού κράτους (μπάτσοι, караβανάδες κλπ), όπως και οι θεωρίες περί ανίκανων πολιτικών, αποκρύπτουν το πως έχει φτιαχτεί ο κόσμος. Πετάνε τη μπάλα έξω από το γήπεδο, αποκρύπτουν την ταξική διαίρεση της κοινωνίας και την πολιτική κυριαρχία των αφεντικών. Καταλήγουν να περιγράφουν τα κρατικά μέτρα ως “ανορθολογικά” ή “ελλιπή”, να μας συμφιλιώνουν με τα σώματα ασφαλείας ως “ελλιπώς στελεχωμένους ηρωικούς μηχανισμούς”, και να δημιουργούν μια διαταξική ενότητα υπό το πέπλο του “λαού”, των “πολιτών”, του “ελληνισμού” (και άλλων συνωνύμων) που πλήττονται.

Γι’ αυτό, λοιπόν, δεν θα βάλουμε το χεράκι μας σε αυτές τις επιχειρήσεις ούτε και φέτος το καλοκαίρι. Δεν θα μαζέψουμε κονσέρβες, δεν θα βγούμε φωτογραφίες με μάνικες δίπλα στα σώματα ασφαλείας, δεν θα κάνουμε τους κομπάρσους στο κρατικό θρίλερ. Δεν θα πούμε ότι το κράτος είναι λίγο ζητώντας περισσότερο, γιατί έχουμε γκώσει από την κρατική παρέμβαση. Θα προσπαθήσουμε να σταθούμε εμπόδιο στο μονοπώλιο ερμηνειών του τι συμβαίνει στον κόσμο, με βάση όλα τα παραπάνω.

Εντάξει, αν δούμε κάποιον άνθρωπο να κινδυνεύει και μπορούμε να βοηθήσουμε θα το κάνουμε. Αλλά για να χρειάζεται να εξηγήσουμε την αλφαβήτα, καταλαβαίνετε τι εξουσία έχει αποκτήσει αυτό το μονοπώλιο ερμηνειών...

Σχέδιο από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, που απεικονίζει τον Αρμαγεδδώνα. Σαν πολλές να είναι οι ομοιότητες με τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Πως να του ‘ρθε άραγε του μάλιστα;

Η ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΩΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ (ΜΕΡΟΣ 3^ο): 2020-2024

Ξεκινάμε με την υπενθύμιση ότι στόχος της ανασκόπησης που κάνουμε δεν είναι να παρουσιάσουμε την πολιτική του ελληνικού κράτους για την μετανάστευση στο σύνολό της, ούτε, από την άλλη, να υποστηρίξουμε ότι αυτή εξαντλείται σε αυστηρά αστυνομικές - στρατιωτικές λειτουργίες. Η αρχική πρόθεση ήταν δείξουμε πως εναρμονίστηκε και αυτή με τις αυξημένες πολεμικές επιδιώξεις του ελληνικού κράτους, αφήνοντας πίσω της μια σειρά από υποδομές και σχέσεις που μπλέκουν τον κρατικό μηχανισμό, την οικονομία και την κοινωνία προς όφελος της οργάνωσης της πολεμικής ετοιμότητας του ελληνικού κράτους.

Στο προηγούμενο τεύχος καταπιαστήκαμε με την περίοδο 2015-2020. Αυτή η περίοδος είχε ξεκινήσει με το ελληνικό κράτος να οργανώνει τη μετακίνηση και την ταλαιπωρία πάνω από 800.000 ανθρώπων στα βόρεια σύνορά του και στο τέλος να κερδίζει το τίτλο του μπάτσου των νοτιοανατολικών συνόρων της ΕΕ, που, μην ξεχνάτε, ταυτίζονται με τα ελληνοτουρκικά σύνορα σε στεριά και θάλασσα, plus τον έλεγχο της κίνησης προς την Μαύρη Θάλασσα, plus την πρόσβαση στην νοτιοανατολική μεσόγειο.

Κατά σύμπτωση ή όχι, η περίοδος που απομένει για να φτάσουμε στο σήμερα, ξεκινάει με παρόμοιο τρόπο. Αυτή τη φορά, βέβαια, ήταν το τουρκικό κράτος που αποφάσισε να ακολουθήσει την κάποτε ελληνική συνταγή, στο συνοριακό σταθμό των Καστανιών στον Έβρο. Όμως, το ελληνικό κράτος ήταν για μια ακόμα φορά πολύ πιο έτοιμο από όσο προσποιούνταν.

Χάρη στα ευρωπαϊκά κονδύλια, τους τοπικούς επιχειρηματίες και τους αποσπασμένους συνοριοφύλακες, η περιοχή είχε πάρει τη μορφή στρατιωτικοποιημένης ζώνης. Πλατιοί δρόμοι είχαν ανοιχτεί, είχαν κατασκευαστεί 10 χλμ. συρμάτινου φράχτη, είχαν μπει κάμερες και την περιοχή περιπολούσαν μέρα-νύχτα στρατιωτικά οχήματα, τζιπάκια και ταχύπλοα.

Ήταν το πρωί της 28ης Φεβρουαρίου του 2020, δύο μέρες μετά την καταγραφή του πρώτου κορωνοϊού στον τόπο μας, που τα μέσα ανακοίνωσαν στους υπηκόους ότι η χώρα δέχεται επίθεση, ένα είδος λέει «υβριδικού πολέμου».

Στο ελληνικό κράτος δεν έλειπε η μνήμη (της Ειδομένης). Ήξερε καλά ότι ήταν απόφαση του

τουρκικού κράτος να επιτρέψει ή να απαγορεύσει την κίνηση των μεταναστών στο έδαφός του, ως εργατική τάξη που τίθεται προσωρινά υπό την εξουσία του, όπως ακριβώς έκανε και το ίδιο το 2015. Αυτό εννοούσε ο Κούλης όταν λίγες μέρες μετά πήρε σβάρνα τα διεθνή μμε για να «διεθνοποιήσει» το ζήτημα:

«Είναι συνειδητή η απόπειρα της Τουρκίας να χρησιμοποιήσει μετανάστες και πρόσφυγες ως γεωπολιτικά πόνια για την προώθηση των δικών της συμφερόντων»¹.

Για αυτό το λόγο, πιστεύουμε, στο ελληνικό κράτος δεν έλειπε ούτε το σχέδιο. Του πήρε μερικές ώρες να δει την ευκαιρία να βάλει όσα είχε προετοιμάσει την προηγούμενη περίοδο να δουλέψουν σε πραγματικές πολεμικές συνθήκες.

Διαβάζοντας το ρεπορτάζ της Καθημερινής, λίγους μήνες μετά, παίρνει κανείς μια ιδέα για το μέγεθος της επιχείρησης που στήθηκε:

«Οι διμοιρίες έφτασαν τις 32, ενώ στο σημείο πήγαν κλιμάκια της Αντιτρομοκρατικής και της ΕΥΠ. Τις γραμμές τους ενίσχυσε και ο Στρατός. Πάνω από 2.000 άνδρες με χακί μετείχαν στις επιχειρήσεις. Ανάμεσα σε αυτούς και τα μέλη του Λόχου Ψυχολογικών Επιχειρήσεων (ΛΨΕ) που με μηνύματα από megafwona και άλλες τακτικές στόχευαν να κάμψουν το ηθικό των μεταναστών και να τους αναγκάσουν να εγκαταλείψουν την περιοχή. Τις πρώτες ώρες και ημέρες των επεισοδίων πάνω από την περιοχή πετούσαν τουρκικά drones. Η ελληνική πλευρά απάντησε επιστρατεύοντας αντι-drone τεχνολογία. Μετά 2-3 ημέρες η κατάσταση στην περιοχή ομαλοποιήθηκε. Όσοι συνελήφθησαν για παράνομη είσοδο φυλακίστηκαν καταδικασμένοι σε μικρές ποινές δίχως όμως αναστολή, εκτός των οικογενειών που οδηγήθηκαν σε κέντρα κράτησης. Αρκετοί ακόμα επαναπροωθήθηκαν, όπως με αυθορμητισμό και λεπτομέρεια περιγράφουν οι κάτοικοι του κοντινού χωριού Πόρος»².

1. in.gr, Επιχείρηση διεθνοποίησης του προβλήματος του προσφυγικού. Στο CNN ο Μητσστάκης. Διαδικτυακή εφημερίδα, 06/03/2020.

2. Καθημερινή, Έβρος Το στρατηγείο επιτήρησης-Οδοιπορικό στην απαγορευμένη ζώνη των συνόρων. Ηλεκτρονική έκδοση, 11/05/2020.

Μια πολεμική άσκηση πριν από μία πολεμική άσκηση

Στα αριστερά, είναι η αφίσα που σκοπεύαμε να κολλήσουμε για τα γεγονότα του Έβρου. Είχαμε καταλήξει ότι είχε περισσότερο νόημα να αναδείξουμε, όχι το ρατσισμό των κατοίκων (πόσο μάλλον του στρατού και των μπάτσων), αλλά όσα συνέβησαν ως επίδειξη της πολεμικής ετοιμότητας του ελληνικού κράτους (των κατοίκων συμπεριλαμβανομένων).

Τελικά εκδώσαμε την αφίσα στα μέσα του Μαρτίου του 2020, μαζί με μια αφίσα για τα μέτρα στρατιωτικοποίησης που μας είχαν φορεθεί ως μέτρα "προστασίας της δημόσιας υγείας". Εκεί, λέγαμε ότι για λόγους επιβίωσης, έπρεπε να διαγράψουμε από κάθε ερμηνεία για όσα συνέβαιναν λέξεις όπως «ιός», «πανδημία» και «μεταδοτικότητα». Το ελληνικό κράτος φρόντισε, τουλάχιστον, να μας απαλλάξει από τις αμφιβολίες για τις διατυπώσεις μας. Μέσα σε ένα μήνα η εκπαίδευση της ελληνικής κοινωνίας σε συνθήκες περιορισμού, ακραίας επιτήρησης και εθνικής συσπείρωσης έλαβε τις γνωστές διαστάσεις που μας συνόδεψαν για δύο και βάλε χρόνια ως τα μέσα του 2022.

Αυτό που κρατάει ο χειριστής στην οροφή του τεθωρακισμένου οχήματος, στην τελευταία φωτογραφία, είναι ένα κανόνι ήχου. Μαζί με μερικά ακόμα new age όπλα, όπως drone με αναγνώριση προσώπου, ανιχνευτές ψεύδους και παλμικά σκάνερ μπήκαν σε πιλοτική εφαρμογή μετά την «κρίση του Έβρου».

Ψάχνοντας λίγο παραπάνω για αυτά τα οχήματα, οκτώ τον αριθμό, μάθαμε ότι δεν αγοράστηκαν με ευρωπαϊκά λεφτά, αλλά περιήλθαν σε ελληνικά χέρια με ένα πιο πρωτότυπο τρόπο. Τα συγκεκριμένα, μαζί με άλλο «παραστρατιωτικό υλικό», είχαν κατασχεθεί τον Ιούλιο του 2015, μετά από ρεσάλτο του πολεμικού ναυτικού σε φορτηγό πλοίο ανοιχτά της Κρήτης. Το πλοίο, που (κοίτα να δεις) έπεσε σε τυχαίο έλεγχο, είχε ξεκινήσει από την Ιταλία, είχε κάνει μια μικρή στάση σε κάποιο τουρκικό λιμάνι και όδευε προς τη Λιβύη, στην οποία ο ΟΗΕ είχε επιβάλει εμπάργκο όπλων. Φυσικά το ελληνικό κράτος, που είναι μαλωμένο με το λαθρεμπόριο, δεν μπορούσε να μην επέμβει.

Σε άλλο ρεπορτάζ της περιόδου, διαβάζουμε κάτι παραπάνω για τον αυθορμητισμό των κατοίκων.

«Οι αγρότες και οι κτηνοτρόφοι, άριστοι γνώστες της περιοχής, είναι 24 ώρες δίπλα στην αστυνομία και τον στρατό με πολλούς τρόπους. Είτε με περιπολίες δίπλα τους, είτε με τα τρακτέρ τους φωτίζοντας την περιοχή»,

έλεγε στον πρωθυπουργό ο αντιδήμαρχος Φερών, ενώ ο πρόεδρος του συλλόγου ιδιοκτητών παραποτάμιων καλυβών, συμπλήρωνε:

«Διαβεβαιώσαμε τον πρωθυπουργό ότι όλοι είμαστε ενωμένοι σαν μία γροθιά, εμείς οι καλυβιέρηδες στο Δέλτα του Έβρου, σε αγαστή συνεργασία με τον ελληνικό στρατό και την ελληνική αστυνομία, με όλους τους κατοίκους περίξ της περιοχής ...»³

Σύμφωνα με τον πρόεδρο των καλυβιέρηδων:

«ο πρωθυπουργός τους είπε ότι γνωρίζει πολύ καλά τον σύλλογο και την περιοχή και έχει αντιληφθεί εν τοις πράγμασι τον εθνικό ρόλο που επιτελούν μέσα στο Δέλτα του Έβρου.»⁴

η Εθελοντική Ομάδα Νέας Βύσσης οργάνωσε μια ομάδα ανεφοδιασμού που δρούσε στα μετόπισθεν:

«Ανεβάσαμε ανακοίνωση στο facebook και μέσα σε λίγες ώρες συγκεντρώθηκαν ένα σωρό πράγματα, για τους άνδρες του στρατού και της αστυνομίας που έδιναν τον δικό τους αγώνα.»⁵

Αν σκεφτούμε πέρα από τις κυβερνητικές και αντι-κυβερνητικές απόψεις για την «κρίση του Έβρου» θα δούμε ότι το κέρδος για το ελληνικό κράτος δεν ήταν η «απόκρουση της επίθεσης». Δεν ήταν ούτε άλλος, ούτε η πρώτη φορά που το ελληνικό κράτος τα βγάζει πέρα με μερικές εκατοντάδες ή χιλιάδες που πετούν πέτρες. Δυστυχώς, η πιο ουσιώδης επιτυχία για το ελληνικό κράτος, ήταν η επιβεβαίωση της επιχειρησιακής του ετοιμότητας, στρατιωτικής και πολιτικής. Μίντια, καραβανάδες, φαντάροι, ειδικές μονάδες του στρατού, αστυνομία, λιμενικό, πολιτοφυλακές, αγρότες και μαγειρίσες πήραν πόστα, μοιράστηκαν εντολές και συνεργάστηκαν σε πραγματικές συνθήκες. Αυτή η ικανότητα συστράτευσης ήταν η πρώτη ύλη πάνω στην οποία χτίστηκε και η επόμενη (μεγαλύτερη από κάθε άλλη) στρατιωτική άσκηση του ελληνικού κράτους, η πανδημία.

Στο τέλος, την περιοχή επισκέφθηκε και η Φονντερ Λάιεν και έταξε άλλα 700 εκατ. € στην Ελλάδα, από τα οποία, «τη μερίδα του λέοντος πήρε κατά πληροφορίες το υπουργείο Εθνικής Άμυνας, ενώ ένα μέρος αυτών αποφασίστηκε να διατεθεί για τον εκσυγχρονισμό της ΥΑΤ και της ΕΚΑΜ, που σήκωσαν μεγάλο βάρος των επιχειρήσεων στα σύνορα»⁶.

Νέοι μπάτσοι, νέοι φράκτες, νέα όπλα

Όπως ήταν λοιπόν αναμενόμενο, το σχέδιο στρατιωτικοποίησης του Έβρου συνεχίστηκε με σημαία την προστασία των ευρωπαϊκών

3. Καθημερινή, Έβρος Αγρότες και οι κτηνοτρόφοι βοηθούν στρατό και αστυνομία στα σύνορα. Ηλεκτρονική έκδοση, 03/03/2020.

4. ό.π.

5. Πρώτο Θέμα, Έβρος Οι φρουροί των συνόρων που κρατούν τη σημαία ψηλά. Ηλεκτρονική έκδοση, 07/03/2020.

6. Καθημερινή, Θωράκιση της ΕΛΑΣ και κατασκευή νέου φράχτη στον Έβρο. Ηλεκτρονική έκδοση, 14/09/2020.

συνόρων από την παράνομη μετανάστευση. Ζωτικής σημασίας για αυτή τη δουλειά ήταν η στελέχωση των αστυνομικών διευθύνσεων της περιοχής, μια δουλειά που είχε βαπτιστεί «επιχείρηση ΑΣΠΙΔΑ» και πλήρωνε με ευρωπαϊκά λεφτά τη μεταφορά μπάτσων από τις μεγάλες πόλεις, στην περιοχή του Έβρου και της Ροδόπης. Τον Οκτώβριο του 2020, η επιχείρηση έλαβε άλλα 7,4 εκατ. € και από ό,τι φαίνεται τα επόμενα χρόνια ξεκίνησε να αντικαθίσταται σταδιακά από προσλήψεις συνοριοφυλάκων ορισμένου χρόνου, δηλαδή νέους μπάτσους, ώστε οι προηγούμενοι να μπορούν να επιστρέψουν στα, καθόλου αμελητέα, καθήκοντά τους στις πόλεις.

Για τους μισθούς, την εκπαίδευση και τον εξοπλισμό των περίπου 400 νέων συνοριοφυλάκων, το ελληνικό κράτος εξασφάλισε άλλα 25 εκατ. € μέχρι το τέλος του 2023. Το αντίστοιχο σχέδιο μπατασοποίησης των (αποστρατικοποιημένων υποτίθεται) νησιών του Ανατολικού Αιγαίου περιελάμβανε την πρόσληψη 800 νέων συνοριοφυλάκων που μαζί με τις απαραίτητες ανανεώσεις των συμβάσεων, σημαίνει άλλα 110 εκατ. € μέχρι το 2029. Τι καλύτερη λύση δηλαδή για το πρόβλημα της εγκατάλειψης των ακριτικών περιοχών, από την εγκατάσταση μπάτσων. Είναι νέοι, έχουν υψηλό εθνικό φρόνημα και έχουν και (κρατικά) φράγκα να ξοδέψουν.

Από τον Οκτώβριο του 2020, μπήκε μπρος και η επέκταση των έργων οχύρωσης και επιτήρησης της μεθορίου. Μέχρι τον Απρίλιο του 2021, άλλα 26 χλμ. φράχτη κατασκευάστηκαν σε σημεία της περιοχής, όπου τα ελληνικά σύνορα κρινονταν εκτεθειμένα. Το έργο ανέλαβαν συνεργατικά οι γνωστές κατασκευαστικές εταιρείες ΑΒΑΞ, ΙΝΤΡΑΚΑΤ, ΤΕΡΝΑ και Μυτιληναίος, έναντι 50 εκατ. €. Πακέτο ανέλαβαν και την ενίσχυση του παλιού τμήματος του φράχτη, την διάνοιξη νέων οδών επιτήρησης, την κατασκευή τεχνικών εμποδίων και τη συντήρηση στρατιωτικών φυλακίων. Ο νέος φράχτης ήταν από ασάλι, είχε ύψος 5 μ., το πάνω μέρος του ήταν από ανταναρρηχτική λαμαρίνα και στην άκρη είχε αγκαστωτό συρματοπλέγμα. Κατά μήκος του φράχτη και σε βάθος 10-15 μ. κατασκευάστηκαν 8 αντιβαλλιστικά παρατηρητήρια για να τα λειτουργήσει ο στρατός.

Τον Οκτώβριο του 2021, μπήκε σε κανονική λειτουργία το «Αυτοματοποιημένο Σύστημα Επιτήρησης», ένα δίκτυο που καλύπτει περίπου 100 χλμ. συνοριογραμμής, μέσα από την λειτουργία 11 πύργων εξοπλισμένων με κάμερες και ραντάρ εμβέλειας έως και 15 χλμ. εντός του τουρκικού εδάφους. Τα δεδομένα θα στέλνονται live σε δύο περιφερειακά επιχειρησιακά κέντρα, αλλά και στα κεντρικά της ΕΛ.ΑΣ. στην Αθήνα. Το έργο είχαν αναλάβει, από το 2019, οι εταιρείες ΟΤΕ και SpaceHellas έναντι 14 εκατ. €.

Το Μάρτιο του 2023, η «Κοινοπραξία ΙΝΤΡΑΚΑΤ - ΤΕΡΝΑ ΑΕ» ανέλαβε την κατασκευή άλλων 35 χλμ. ασάλινου φράχτη, με κόστος 100 εκατ. €, παρόλο που η χρηματοδότηση του από την ΕΕ παραμένει ακόμα υπό διαπραγμάτευση. Στο έργο περιλαμβάνεται η κατασκευή άλλων επτά αντιβαλλιστικών παρατηρητηρίων με θωρακισμένη καμπίνα, ένα κτίριο για την αποθήκευση εξοπλισμού, ηλιακά drones, ανιχνευτές κίνησης και κάμερες μεγάλης εμβέλειας.

Φυσικά, όλα τα παραπάνω κονδύλια δεν πήγαιναν μονάχα στις τσέπες των «μεγαλοεργολάβων». Όπως μας καθησυχάζει ρεπορτάζ τοπικού site, σχετικά με την τελευταία επέκταση

του φράχτη «σημαντικά κομμάτια του έργου έχουν δοθεί σε τοπικούς υπεργολάβους, δημιουργώντας αρκετές θέσεις εργασίας, σε όσους φυσικά ντόπιους επιλέγουν να εργαστούν σε παρόμοια έργα»⁷.

Πρότυπα επιτήρησης σε καιρούς κρατικού πειραματισμού

Στο προηγούμενο τεύχος όταν μιλούσαμε για τις «ανοιχτές δομές φιλοξενίας», λέγαμε ότι πρόκειται για πειράματα ελεγχόμενης αναπαραγωγής της εργατικής τάξης σε καταστάσεις έκτακτης ανάγκης. Στα ψιλά γράμματα του κανονισμού λειτουργίας των «ανοιχτών δομών» αναφερόταν ότι αυτός μπορούσε να αλλάξει ανάλογα με την κρίση του Διευθυντή της Δομής, δηλαδή ανάλογα με την στρατηγική του ελληνικού κράτους για την επιβολή της πειθαρχίας στο εσωτερικό του. Για έναν λόγο παραπάνω το ίδιο ίσχυε και για τα Κέντρα Υποδοχής - Ταυτοποίησης, μιας και εκεί προβλεπόταν ούτως ή άλλως «ο περιορισμός της ελευθερίας» για όλους μέχρι οι υπάλληλοι της Υπηρεσίας να αποφανθούν για το μέλλον τους.

Στις αρχές της άνοιξης του 2020, τα ΚΥΤ και οι «ανοιχτές δομές» ήταν τα πρώτα στα οποία εφαρμόστηκαν τα «μέτρα περιορισμού της διασποράς του ιού», ως μέθοδοι στρατιωτικοποίησης της εργατικής αναπαραγωγής. Τις μέρες που το ελληνικό κράτος ανακοίνωνε την απαγόρευση κυκλοφορίας για το «γενικό πληθυσμό», ο Τσιόδρας, ο Χαρδαλιάς και οι φίλοι τους είχαν ήδη στα χέρια τους το manual για τη μετατροπή των κέντρων ταυτοποίησης και «φιλοξενίας» μεταναστών σε κανονικά στρατόπεδα. Το manual αυτό είχε τον τίτλο «Αγνοδίκη»⁸ και ήταν ένα επιχειρησιακό σχέδιο αντιμετώπισης «κρίσεων εσωτερικής ασφάλειας» στους εν λόγω χώρους.

Εδώ η ιστορία δεν είχε έξοδο με χαρτί και 6 επιλογές. Σύμφωνα με το 2ο σενάριο του Σχεδίου (γιατί το πρώτο το πηδήξαν) η είσοδος και η έξοδος επιτρεπόταν από τις 7 το πρωί ως τις 7 το βράδυ και γινόταν αυστηρά από δύο σημεία της περιμέτρου ελεγχόμενα από μπάτσους. Το δικαίωμα εξόδου δινόταν αποκλειστικά σε ένα άτομο ανά οικογένεια και μόνο για να πάει στο τοπικό σούπερ-μάρκετ. Η μετακίνηση γινόταν με λεωφορεία μόνο για μετανάστες, αν δεν υπήρχαν λεωφορεία η μετακίνηση γινόταν σε ομάδες μικρότερες των 10 ατόμων και έως 100 άτομα την ώρα. Εννοείται, οι επισκέψεις όπως και όλες οι δραστηριότητες που περιλάμβαναν συναθροίσεις απαγορεύτηκαν, ενώ ο έλεγχος στην είσοδο πλέον περιλάμβανε και υποχρεωτική θερμομέτρηση.

Μέχρι το επόμενο φθινόπωρο, τα ΚΥΤ και οι «Ανοιχτές δομές» έμπαιναν κάθε λίγο σε υγειονομικό αποκλεισμό, δηλαδή, όπως το έλεγε και ο Χαρδαλιάς «κανείς δε μπαίνει, κανείς δε βγαίνει»⁹, με χαρτί γιατρού. Μια τέτοια απόφαση της Επιτροπής Εμπειρογνομόνων και της Υπηρεσίας Πρώτης Υποδοχής, οδήγησε τον Σεπτέμβριο του 2020 και στην εξέγερση στη Μόρια,

7. enros-news.gr, Έβρος Προχωράει πυρετωδώς ο νέος φράχτης 35 χλμ. Ψαθάδες-Κορνοφωλιά. Διαδικτυακή εφημερίδα, 06/01/2024.

8. eody.gov.gr, Ενημέρωση διαπιστευμένων συντακτών υγείας από τον Υφυπουργό Πολιτικής Προστασίας και Διαχείρισης Κρίσεων. 03/04/2020.

9. Athens Voice, Χαρδαλιάς Απαγορεύεται η κυκλοφορία στο Κρανίδι από τις 8 βράδυ. Ηλεκτρονική έκδοση, 21/04/2020.

με αποτέλεσμα να καεί μέχρι και το τελευταίο κοντέινερ της Ύπατης Αρμοστείας. Χρειάστηκε τότε όλη η τέχνη της αριστερής διαμεσολάβησης για να παρουσιαστεί αυτή η εξέγερση ως ανησυχία των μεταναστών για τα ελλειπή μέτρα προστασίας από τον ιό.

Τον Οκτώβριο του 2020 το ελληνικό κράτος αποφάσισε να εφαρμόσει για το «γενικό πληθυσμό» μια χαλαρότερη εκδοχή του έκτακτου κανονισμού λειτουργίας που είχε εφαρμοστεί ήδη στα ΚΥΤ και στις «δομές φιλοξενίας». Πρώτα όμως, ήταν εκεί που είχε δοκιμαστεί η απαγόρευση κυκλοφορίας μετά τις 7 το απόγευμα, εκεί είχε δοκιμαστεί η υποχρεωτική χρήση μάσκας. Εκεί είχε δοκιμαστεί η υποχρεωτική θερμομέτρηση πριν μπει σε ένα χώρο (καλά αυτό είχε δοκιμαστεί και στο φεστιβάλ της ΚΝΕ).

Τα ΚΥΤ και οι «δομές» επιτέλεσαν τότε, όχι μόνο έναν πρακτικό αλλά και ένα πολιτικό ρόλο για τον οποίον είχαν σχεδιαστεί: να λειτουργούν ως πρότυπα δημόσιας τάξης. Βοήθησε βέβαια και η περιρρέουσα ατμόσφαιρα. Ήταν η περίοδος που στα δελτία ειδήσεων όλα τα ρεπορτάζ ξεκινούσαν με το υψηλό ικό φορτίο και κατέληγαν σε περισσότερη αστυνόμευση, στην ανάγκη να ζούμε τηλέ και στο καλό που μας κάνει ο περιορισμός της κατανάλωσης.

Χτίζοντας πόλεις-φυλακές

Όπως υπαγόρευε η τάση, ως υπόθεση του ιού ξεκίνησε και η κατασκευή των νέων κέντρων διαλογής - ταυτοποίησης, που θα ήταν πλέον κλειστού τύπου. Εντελώς κλειστού, χωρίς εισαγωγικά και με το νόμο. Στις 18 Μαρτίου του 2020, μαζί με τα μέτρα περιορισμού της κυκλοφορίας των μεταναστών γύρω από τα ΚΥΤ, ο υπουργός ανακοίνωσε ότι βρίσκεται σε συζήτηση με τις τοπικές αρχές της Λέρου και της Κω για να βρεθούν τα μέρη που θα φτιαχτούν οι νέες κλειστές δομές, για λόγους δημόσιας υγείας¹⁰.

Το σχέδιο ήταν οι ανοιχτές φυλακές τύπου Μόριας να αντικατασταθούν από all inclusive στρατόπεδα που θα έμοιαζαν με μικρές πόλεις. Το κράτος θα επέλεγε μερικές εκατοντάδες στρέμματα γης και μέσα σε αυτά θα στρώνονταν δρόμοι, θα οριοθετούνταν διακριτές ζώνες, θα φτιάχνονταν πτέρυγες διαμονής, κρατητήρια, καταστήματα και χώροι αναψυχής με τις δικές τους υποδομές από την αποχέτευση ως τις τηλεπικοινωνίες.

Εντός των νέων «Κλειστών Ελεγχόμενων Δομών», θα εκτελούνταν, πλέον, όλες οι απαραίτητες λειτουργίες της διαλογής - ταυτοποίησης, κάθε μια στις αντίστοιχες εγκαταστάσεις. Στα Κέντρα Υποδοχής - Ταυτοποίησης (ΚΥΤ), θα γινόταν το ξεσκαρτάρισμα, στις κλειστές Δομές Προσωρινής Υποδοχής θα κρατούνταν όσοι κρίνονταν ύποπτοι ενώ περίμεναν να εξεταστεί η αίτηση ασύλου, στα Προ.Κε.Κα. θα κρατούνταν όσοι προορίζονταν για απέλαση και στις ειδικές πτέρυγες όσοι κατατάσσονταν ως ευάλωτες ομάδες. Η λογική της χωροθέτησης των «κλειστών δομών» ήταν ίδια με των προκατόχων τους, που σημαίνει ότι θα χτίζονταν στα γνωστά πέντε νησιά του Ανατολικού Αιγαίου Λέσβο, Χίο, Σάμο, Λέρο, Κω και στον Έβρο. Στον Έβρο, την Λέσβο και την Χίο, το έργο ανέλαβε να κατασκευάσει η ΤΕΡΝΑ έναντι 140 εκατ. €. Άλλα τόσα, περίπου, πήρε η ΜΕΤΚΑ ΑΤΕ (Μυτιληναίος) για τα κέντρα κράτησης σε Σάμο, Λέρο και Κω.

10. Έθνος, Μεταναστευτικό: Ο κορονοϊός «κλείνει» τα hot spots των νησιών. Ηλεκτρονική έκδοση, 18/03/2020.

Η εξέλιξη των κρατικών δυνατοτήτων «διαχείρισης του μεταναστευτικού» μέσα σε 2 δεκαετίες. Πάνω, οι παλιές φυλακές Λαγκάδας στην Λέσβο. Χρησιμοποιήθηκαν, περιστασιακά, ως κέντρο κράτησης μεταναστών μέσα στη δεκαετία του 2000. Κάτω, η νέα Κλειστή Ελεγχόμενη Δομή της Σάμου. Εγκαινιάστηκε το Σεπτέμβριο του 2021. Η μελετημένη βία, μερικές φορές, μοιάζει με φροντίδα.

Μασκοφορεμένη υπάλληλος στη είσοδο της Κλειστής Ελεγχόμενης Δομής της Κω.

Το Κέντρο Διαχείρισης Συμβάντων στα κεντρικά του Υπουργείου.

Μέσα σε όλα τα άλλα, οι νέες πόλεις - κρατητήρια θα φυλάσσονταν με τα πιο εξελιγμένα και smart συστήματα επιτήρησης. Το «Ολοκληρωμένο ψηφιακό σύστημα διαχείρισης Ηλεκτρονικής και Φυσικής Ασφάλειας», είχε σχεδιαστεί από τον Δεκέμβριο του 2020 με αρχικό προϋπολογισμό περί τα 12 εκατ. €, και είχε ενταχθεί στην λίστα έργων του Ταμείου Εσωτερικής Ασφάλειας 2014-2020. Όμως τότε, είχαμε lockdown και επίσης είχαμε Ταμείο Ανάκαμψης (από την πανδημία ξέρετε), που σημαίνει ότι ό,τι μαλακία και να έγραφε κανείς βάζοντας από μπροστά την λέξη «ψηφιοποίηση» μπορούσε να βάλει χέρι στα 32 δισ. που είχαν εξασφαλιστεί για την αναδιάρθρωση της ελληνικής οικονομίας.

Έτσι, το «Σύστημα Ηλεκτρονικής και Φυσικής Ασφάλειας» βαφτίστηκε με ονόματα της ελληνικής μυθολογίας και προστέθηκε στις τελευταίες σελίδες της «Βίβλου Ψηφιακού Μετασχηματισμού 2020-2025», ενός κειμένου 400 σελίδων του Υπουργείου Ψηφιακής Διακυβέρνησης με αντικείμενο της ελληνική συμμετοχή στην «ψηφιακή επανάσταση». Από τον Δεκέμβριο του 2021, το σχέδιο φρούρησης και φακελώματος των μεταναστών με τα νέα του ονόματα πήγε και στο pay-roll του Ταμείου Ανάκαμψης. Αν αναρωτιέστε, το έργο εντάχθηκε στον άξονα «Αύξηση της πρόσβασης σε αποτελεσματικές και χωρίς αποκλεισμούς κοινωνικές πολιτικές» που ανήκει στον πυλώνα «Απασχόληση, Δεξιότητες, Κοινωνική Συνοχή». Θα μπορούσε να ήταν αστειό, αλλά δεν είναι.

Το «Ολοκληρωμένο Σύστημα» διαιρούταν σε τέσσερα συστήματα που λειτουργούσαν και ελέγχονταν κεντρικά. Το σύστημα «Υπερίων» περιελάμβανε την υποδομή και το λογισμικό ελέγχου της πρόσβασης και της κυκλοφορίας εντός των κέντρων κράτησης, το σύστημα «Κένταυρος» αφορούσε την φύλαξη των εγκαταστάσεων, το σύστημα «Ρέα» την εγκατάσταση των τηλεπικοινωνιακών υποδομών και το σύστημα Αλκυόνη II την ψηφιακή διαχείριση των εγγράφων ανά μετανάστη. Φυσικά, οι πιο πάνω εφαρμογές θα επικοινωνούσαν 24/7 με «συστήματα της Ελληνικής Αστυνομίας - όπως το σύστημα Χαρτογράφησης Κυκλοφορίας Αλλοδαπών»¹¹.

Βέβαια, για να λειτουργήσουν αυτά κάποιος έπρεπε να ψηφιοποιήσει τις περίπου 100.000.000 σελίδες δικαιολογητικών που είχαν συσσωρευτεί στις αρμόδιες υπηρεσίες. Και μετά κάποιος άλλος έπρεπε να υποστηρίξει τα λογισμικά και να εγγυάται την ασφάλεια τους από (κυβερνο)επιθέσεις. Όλα αυτά, κοντά στα 100 εκατ. € ανατέθηκαν σε ελληνικές εταιρείες και κοινοπραξίες και φυσικά πληρώθηκαν μέχρι και το τελευταίο λεπτό από το Ταμείο Ανάκαμψης (από την πανδημία, μην ξεχνιόμαστε). Για παράδειγμα οι εταιρείες Wind και Profile, ανέλαβαν την ψηφιοποίηση των αρχείων έναντι 20 εκατ. €. Οι εταιρείες ADAPTIT και ESA Security τα συστήματα ασφαλείας στα κέντρα κράτησης Σάμου, Λέρου και Κω έναντι 8,5 εκατ. €. Η Vodafone ανέλαβε τα πληροφοριακά συστήματα του Υπουργείου και της υπηρεσίες κυβερνοασφάλειας έναντι 17,7 εκατ. €.

Τι σήμαιναν, όμως, τα συστήματα με τα μυθικά ονόματα στην πράξη; Στην είσοδο των κέντρων κράτησης και των «δομών φιλοξενίας» μπήκαν τουρνικέ που ξεκλειδώνουν με το χτύπημα ατομικής κάρτας και δακτυλικού αποτυπώματος. Την ίδια κάρτα πρέπει να χτυπάει και όποιος μετακινείται από πτέρυγα σε πτέρυγα ή λαμβάνει φαγητό ή λαμβάνει φάρμακα.

Μπαίνοντας, όλοι θα υποβάλλονται σε έλεγχο με «χρήση ακτινοσκοπικών συσκευών, συσκευών ανίχνευσης μεταλλικών αντικειμένων» και θερμογραφικών καμερών για τον έλεγχο της θερμοκρασίας προσώπου. Στην περίμετρο και στους χώρους των κέντρων, μήχανα κάμερες με αλγορίθμους ανάλυσης κίνησης και συμπεριφοράς για να προειδοποιούν σε περίπτωση «έκνομης συμπεριφοράς ατόμων ή ομάδων» και μεγάφωνα για να μεταδίδονται σε όλους οι εντολές της Διοίκησης. Για σιγουριά, drone θα

εκτελούν πτήσεις πάνω από τα στρατόπεδα¹². Σε πραγματικό χρόνο η εικόνες και τα δεδομένα θα καταλήγουν στο Κέντρο Διαχείρισης Συμβάντων του Υπουργείου Μετανάστευσης και Ασύλου στην Αθήνα.

Αν και τυπικά δεν αποτελούν μέρος του «Ολοκληρωμένου Συστήματος Ασφάλειας» άλλα δύο νέα συστήματα φακελώματος παραδόθηκαν, πρόσφατα, στην ΕΛ.ΑΣ. και το Υπουργείο Μετανάστευσης. Τον Σεπτέμβριο του 2021 η Intracom Telecom παρέδωσε στην ΕΛ.ΑΣ. τις πρώτες 1.000 «κινητές συσκευές τύπου smartphone» με φορεμένη μια εφαρμογή που θα τους επιτρέπει να σκανάρουν βιομετρικά χαρακτηριστικά, αριθμούς πινακίδας και στοιχεία εγγράφων και να τα διασταυρώνουν σε ντόπιες και διεθνείς βάσεις δεδομένων που διατηρούν υπουργεία, τράπεζες και αστυνομικοί οργανισμοί σαν την Interpol¹³. Λίγο αργότερα, τον Απρίλιο του 2023 ο ΟΤΕ ανέλαβε έναντι 7,4 εκατ. € την προμήθεια τεσσάρων κέντρων λήψης Βιομετρικών Δεδομένων σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, καθώς σύμφωνα με στοιχεία του Υπουργείου Μετανάστευσης «εκκρεμούσε η λήψη βιομετρικών στοιχείων για 94.684 πολίτες τρίτων χωρών».

Η επιχείριση περικύκλωσης του Αιγαίου

Κάπου μέσα στο 2019, το ελληνικό κράτος αποφάσισε ότι είναι στρατηγικής σημασίας να αναβαθμίσει το στόλο του Λιμενικού Σώματος και της Ακτοφυλακής, ώστε να αποδεσμεύσει το Πολεμικό Ναυτικό από καθήκοντα που θεωρούνται μικρότερης κλίμακας ή αν το πούμε αλλιώς να του επιρριχθεί να ασχοληθεί με θάλασσες πιο μακρινές ή αν το πούμε όπως θέλουμε να κάνει το Λιμενικό να μοιάζει με Πολεμικό Ναυτικό. Έτσι, το αρχηγείο του Λιμενικού Σώματος σχεδίασε ένα νέο εξοπλιστικό πρόγραμμα, που με φιλόδοξες εκτιμήσεις θα απαιτήσει τα επόμενα χρόνια περίπου 800 εκατ. €. Λεφτά που, αν όλα πάνε καλά, θα αντληθούν από το Ταμείο Εσωτερικής Ασφάλειας της ΕΕ και το γνωστό ΕΣΠΑ.

Η διάθεση αυτή, φάνηκε από την πρώτη φάση διαχείρισης των ευρωπαϊκών κονδυλίων της περιόδου 2021-2027. Μέχρι σήμερα, το ελληνικό κράτος έχει καβατζώσει για το Ελληνικό Λιμενικό και το Πολεμικό Ναυτικό κάτι παραπάνω από 350 εκατ. €, με σκοπό να προκηρύξει διαγωνισμούς για αγορά πολεμικών πλοίων, οχημάτων και στρατιωτικού εξοπλισμού. Η αναβάθμιση του στόλου περιλαμβάνει μικρά ταχύπλοα για την υποστήριξη υποβρύχιων αποστολών, την μεταφορά τραυματιών και περιπολίες, μέχρι «πλοία ανοιχτής θάλασσας» εξοπλισμένα με μη-επανδρωμένα ελικόπτερα, βοηθητικά σκάφη και τηλεχειριζόμενα πυροβόλα¹⁴. Στα υπόλοιπα, περιλαμβάνεται η αγορά οχημάτων, αγορά καταδυτικού εξοπλισμού, αλεξίσφαιρα γιλέκα, θερμικές κάμερες και ραντάρ.

Μαζί με αυτά, το ελληνικό λιμενικό φιλοδοξεί να εγκαταστήσει την δική του υποδομή επιτή-

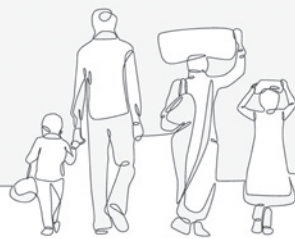
12. Περισσότερα μπορείτε να βρείτε στην λίστα των ενταγμένων έργων του Ταμείου Ανάκαμψης στο www.greece20.gov.gr.

13. Προμήθεια Συστημάτων για Έξυπνη Αστυνόμευση (Smart Policing) - Τεύχος Τεχνικών Προδιαγραφών. Μάρτιος 2017.

14. limenikanea.gr, ΛΣ-ΕΛΑΚΤ: Το μέλλον του στόλου του 2020-2027. Διαδικτυακή εφημερίδα, 12/03/2023.

Η ασφάλεια μάς ενώνει

Κοινό Ευρωπαϊκό Σύστημα Ασύλου,
Νόμιμη Μετανάστευση, Ένταξη, Επαναπατριsmός

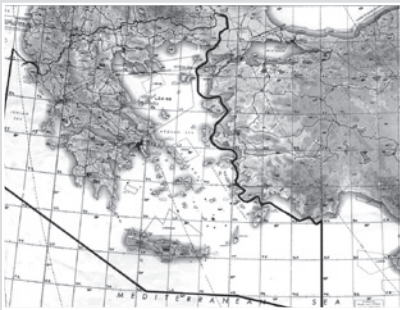

ΤΑΜΕΙΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

Πέρα από τις Κλειστές Ελεγχόμενες Δομές, στην ενδοχώρα υπήρχαν Κέντρα Υποδοχής Ταυτοποίησης σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, Κέντρα Κράτησης, 32 Δομές Φιλοξενίας, πολύ περισσότεροι ξενώνες και Εποπτευόμενα Διαμερίσματα Ημιαυτόνομης Διαβίωσης για «ευάλωτες ομάδες». Αυτό σημαίνει, ότι, ένα σεβαστό μέρος από τα κοντά 2 δισ.€ συγχρηματοδοτούμενων δράσεων των Ταμείων Μετανάστευσης και Εσωτερικών Υποθέσεων της περιόδου 2021-2027, θα διαχυθεί στην ελληνική οικονομία για την υποστήριξη του παραπάνω δικτύου «δομών».

Από αυτά θα πληρωθούν οι υπάλληλοι της Υπηρεσίας Υποδοχής και Ταυτοποίησης (7 εκατ. €), ενώσεις εταιριών που ανέλαβαν τις υπηρεσίες σίτισης και καθαριότητας (400 εκατ. €), ο ΔΟΜ που συνεχίζει να βοηθάει τους μπάτσους στις απελάσεις (52 εκατ.€), και η Μετάδραση που ανέλαβε υπηρεσίες διερμηνείας (8 εκατ. €). Πέρα από τις δουλεις στα κέντρα κράτησης, κονδύλια θα πάνε σε ΜΚΟ που τρέχουν ξενώνες και «εποπτευόμενα διαμερίσματα» (60 εκατ. €), άλλες που μεσολαβούν στην παροχή Χρηματικών Βοηθημάτων (24 εκατ. €), στον ΕΟΔΥ (22 εκατ.€) και στο πρόγραμμα ΕΣΤΙΑ, δηλαδή την χρηματοδότηση δημοτικών αρχών και στη συνέχεια ιδιοκτητών ακινήτων για την ενοικίαση σπιτιών σε οικογένειες μεταναστών (30 εκατ.€). Μήπως τελικά το νέο σλόγκαν των Ταμείων για τη Μετανάστευση, έχει τελικά και αυτό το νόημα;

11. Υπουργείο Ψηφιακής Διακυβέρνησης, Βίβλος Ψηφιακού Μετασχηματισμού 2020-2025. Δεκέμβριος 2020.

Όχι δεν είναι χάρτης του Άγγελο Συρίγου για την ελληνική ΑΟΖ. Είναι ο χάρτης εντός του οποίου θα λειτουργεί το ελληνικό Σύστημα Επιτήρησης. Η μαύρη γραμμή είναι τα όρια της ελληνικής θαλάσσιας περιοχής «έρευνας και διάσωσης». Εκεί δηλαδή που το ελληνικό λιμενικό θέλει να «σώζει» μετανάστες· βασικά να μην αφήνει το τουρκικό λιμενικό να τους σώσει.

ρησης σε όλο το εύρος της θαλάσσιας περιοχής που του ανήκει ή που αξιώνει να του ανήκει. Το σχέδιο αυτό έχει τον τίτλο «Εθνικό Σύστημα Ολοκληρωμένης Θαλάσσιας Επιτήρησης», το κόστος κατασκευής του είναι 62 εκατ. € και πρόκειται για ένα δίκτυο από 35 σταθμούς επιτήρησης, εξοπλισμένους με ραντάρ, κάμερες ημέρας και θερμικές κάμερες, που θα είναι διασυνδεδεμένοι με ένα δίκτυο 455 χλμ. οπτικών ινών και το λογισμικό που θα τα λειτουργεί.

Μιλώντας για αυτό σε λοιπούς караβανάδες τον Ιούνιο του 2020, ο υπουργός Ναυτιλίας κ. Πλακωτάκης έλεγε: «Είναι περιττό να τονίσω τη σημασία του έργου, σε επιχειρησιακό επίπεδο. Είναι προφανής και αυτονόητη. Διευκολύνει σημαντικά τη φύλαξη των θαλάσσιων συνόρων μας και είναι άκρως απαραίτητο, ειδικά όταν αντιμετωπίζουμε την τουρκική προκλητικότητα στο Αιγαίο. Η απουσία του κόστους πολύ τα προηγούμενα χρόνια»¹⁵.

Δυόμισι δεκαετίες κρατικής προσήλωσης

Μέσα σε όλη την εξιστόρησή μας υπήρχε ο κίνδυνος να παρεξηγηθούμε, οπότε χρωστάμε μια διευκρίνηση. Πρώτον, δεν περιγράψαμε μια ιστορία κατάχρησης δημοσίου και ευρωπαϊκού χρήματος, που προοριζόταν για την φροντίδα των μεταναστών, από τους μεγαλοεργολάβους - φίλους της κυβέρνησης, δήμους και ΜΚΟ. Οι θεωρίες που παρουσιάζουν τα κράτη ως «έρμαιο συμφερόντων» είναι για εμάς τουλάχιστον ύποπτες. Δεύτερον, δεν περιγράψαμε τη διολίσθηση του ελληνικού κράτους από τον σοσιαλισμό στην βαρβαρότητα, προς τέρψη των ρατσιστικών αισθημάτων των πολιτικών και των ψηφοφόρων τους. Οι κρατικές πολιτι-

κές μπορεί να είναι ρατσιστικές ή συμπεριληπτικές, προνοιακές ή κατασταλτικές ή και όλα αυτά μαζί, αναλόγως των απαιτήσεων και των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών που κουβαλάνε η εσωτερική ταξική σύγκρουση και ο διακρατικός ανταγωνισμός. Πολιτικές που μοιάζουν αντιπαραθετικές, στην πραγματικότητα είναι συμπληρωματικές, αρκεί να τις βάλουμε ξανά και ξανά δίπλα - δίπλα, μέχρι να κουμπώσουν μεταξύ τους. Εδώ χρειάζεται η πολιτική εμμονή στην ιδέα ότι η κατάσταση του κόσμου μας δεν είναι τυχαία, ούτε ακατανόητη· οι επιμέρους κρατικές πολιτικές είναι συμβατές ως πλευρές της Πολιτικής του Κράτους, το οποίο δεν πάσχει από διπολική διαταραχή, αλλά αντίθετα έχει πάντα ως αυτοσκοπό τον έλεγχο της εργατικής τάξης, είτε αυτή δουλεύει, είτε κοιμάται, είτε φεύγει από πεδία των μαχών. Ας συνεχίσουμε τώρα στο γενικό μας συμπέρασμα.

Στις αρχές του 2000, το ελληνικό κράτος κουβαλούσε την κληρονομιά της δεκαετίας του '90. Τότε, η διαχείριση της μετανάστευσης αφορούσε σχεδόν αποκλειστικά πρακτικές που στήνονταν «επί του πεδίου» από τους άμεσα ενδιαφερόμενους, δηλαδή κυνηγητά, σφαίρες, ξύλο και απειλές από τους μπάτσους και τα αφεντικά. Δυόμισι δεκαετίες αργότερα, το ελληνικό κράτος έχει στη διάθεση του ένα συνεκτικό σχέδιο καταγραφής και διαχείρισης της νεοφερμένης εργατικής δύναμης που φτάνει στο κατώφλι του. Κουνώντας τότε τη σημαία της αλληλεγγύης και τότε της αδιαλλαξίας, έχτισε βήμα-βήμα μια σειρά υποδομών «στρατιωτικής» και «πολιτικής» χρήσης και βρήκε χιλιάδες πιστούς χειριστές που το υπηρετούν και ζουν από αυτό.

Σήμερα η ελληνοτουρκική παραμεθόριος δεν είναι μια περιοχή σε μαρασμό. Είναι ένα ενιαίο πεδίο, φορτωμένο με οχυρωματικά έργα, συστήματα επιτήρησης και επιχειρησιακά κέντρα, μέσα στο οποίο δοκιμάζονται οι νέες δυνατότητες της αστυνομίας, του στρατού και του λιμενικού. Κολητά στα τουρκικά παράλια, τώρα υπάρχουν πρότυπες περιφραγμένες πόλεις, ικανές να υποστηρίξουν και να περιφρουρήσουν την επιβίωση μερικών χιλιάδων ανθρώπων. Αντίστοιχη δουλειά έχει γίνει και στα μετόπισθεν. Στις «υποτιμημένες γειτονιές», το έργο της «καθημερινής αστυνόμευσης», γίνεται με δίκυκλα, θωρακισμένα τζιπάκια, κινητά με σαρωτές προσώπου και «εφαρμογές χαρτογράφησης της κίνησης». Στην ύπαιθρο, ανάμεσα σε αγρούς και λαγκάδια, έχουν φτιαχτεί «δομές φιλοξενίας» με ολοκαίνουρια, φιλικά προς το περιβάλλον, προκάτ σπιτάκια, κάμερες, τουρνικέ και σιμεντένια περίφραξη. Χάρη στην ανάπτυξη των κατάλληλων λογισμικών, βάσεων δεδομένων και δικτύων, όλα τα παραπάνω μπορούν να επικοινωνούν, να μοιράζονται πληροφορίες και να ελέγχονται κεντρικά. Και ας μην ξεχνάμε· όλα αυτά τα κτίρια, τα οπτικά συστήματα και τα δίκτυα, δεν είναι απλά σημεία, γραμμές και συνδέσεις πάνω στο χάρτη. Είναι σημεία, γραμμές και συνδέσεις που συγκεντρώνουν γύρω τους κρατική εξουσία και γι' αυτό λέμε ότι καθόλου τυχαία το ελληνικό κράτος τα τοποθέτησε στα εθνικά πιο ευαίσθητα σημεία της επικράτειάς του.

Οι νέες λειτουργίες και η υποδομή του υπουργείου μετανάστευσης, η οχύρωση των συνόρων και η επιτήρηση των γειτονιών, έκαμψαν με τον καιρό και τα «ήθη» της ελληνικής κοινωνίας. Δεν είναι μόνο οι χιλιάδες νέοι μπάτσοι που πήραν φύλλο πορείας και ένα καλό μισθό για να στρογγυλοκαθίσουν στα σημεία του

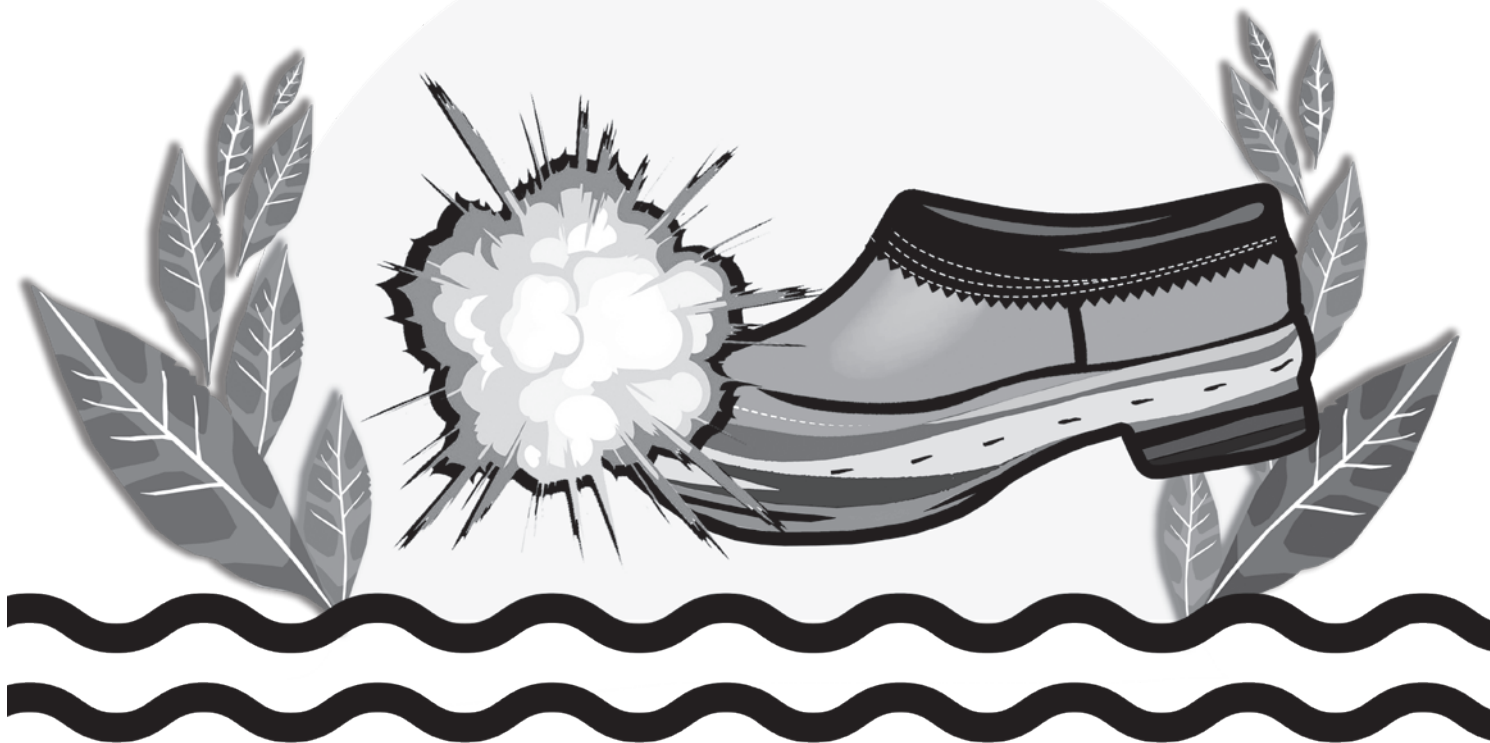
χάρτη που το ελληνικό κράτος τους υπέδειξε. Δημοτικές αρχές, ΜΚΟ, μικροί και μεγάλοι εργολάβοι, ελεύθεροι επαγγελματίες, ιδιοκτήτες ακινήτων και άνεργοι πτυχιούχοι εκπαιδευτηκαν να κάνουν δουλειές χρήσιμες για στρατιωτικούς, κατασταλτικούς και σωφρονιστικούς σκοπούς. Οι εργολάβοι έμαθαν να χτίζουν σύγχρονες φυλακές, φράχτες και στρατιωτικά φυλάκια. Οι γλωσσομαθείς υπάλληλοι της Υπηρεσίας Ασύλου έμαθαν να αξιολογούν ποιος αξίζει να πάρει άσυλο, ποιος να φυλακιστεί και ποιος να απελαθεί. Οι εταιρείες πληροφορικής έμαθαν να φτιάχνουν αλγορίθμους κατανόησης συμπεριφοράς και να αναλύουν δεδομένα κοινωνικού προφίλ. Οι εταιρείες διανομής γευμάτων έμαθαν να μετράνε τις θερμίδες που χρειάζεται κανείς για να επιβιώσει και να κάνουν logistics μαζικού ταΐσματος πληθυσμών. Οι ψυχολόγοι έμαθαν να εξηγούν στους μετανάστες ότι δεν πρέπει να διαμαρτύρονται αλλά να συνεργάζονται με τις αρχές. Και τελικά, όλοι αυτοί αποδέχτηκαν, με χαρά ή πικρία, ότι η συνεργασία με το στρατό και την αστυνομία είναι η πιο σίγουρη λύση για να επιβιώσουν στην κρίση.

Βάζοντάς τα όλα αυτά μαζί, λέμε ότι στο σύνολό τους αποτελούν πολεμική υποδομή του ελληνικού κράτους. Υποδομή, με την πιο αφηρημένη έννοια της δυνατότητάς του να ανταποκριθεί σε συνθήκες που είναι κατεξοχήν πολεμικές. Σε τέτοιες συνθήκες, όχι μόνο τα όπλα, αλλά κρατικές αρετές όπως η εσωτερική πειθαρχία, η εμπιστοσύνη στο στρατό και η ικανότητα καταγραφής του «ανθρώπινου δυναμικού» αποδεικνύονται πολύ χρήσιμες, έως και κρίσιμες. Από αυτή την άποψη, δε μας φαίνεται καθόλου περίεργο που όλα τα παραπάνω φέρουν την γενική ταμπέλα «διαχείριση της μετανάστευσης». Γιατί, αν προσπαθήσουμε (με λίγη βοήθεια από την πολιτική μας μέθοδο) να αποκωδικοποιήσουμε τι σημαίνει «διαχείριση της μετανάστευσης» για το κράτος, θα το καταλάβουμε. Διαχείριση· δηλαδή έλεγχος της μετακίνησης, οργάνωση της στοιχειώδους διαβίωσης, αποτίμηση της αξίας, ξεσκαρτάρισμα όσων περισεύουν και καταμερισμός των υπολοίπων. Μετανάστευση· δηλαδή άμαχος πληθυσμός εξαναγκασμένος να κινηθεί χωρίς δικά του μέσα διαβίωσης. Δηλαδή η εργατική τάξη σε καιρό πολέμου.

Τελικά, η μεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους (και κάθε άλλου) ήταν πάντα και προετοιμασία για την στιγμή που η εργατική τάξη θα ξαναβρεθεί σε κατάσταση ακραίας φτώχειας και αναγκαστικής μετακίνησης. Μπορεί παλιότερα να μην ήταν εύκολο να το διακρίνουμε, αλλά τώρα είναι. Γιατί, όπως και όλες οι επιμέρους πολιτικές, έτσι και αυτή, καθώς μετασχηματιζόταν έπαιρνε τα χαρακτηριστικά του περιβάλλοντος για το οποίο ήταν προορισμένη να ανταποκριθεί. Και αυτό το περιβάλλον μετά από μια δεκαπενταετία οικονομικής κρίσης, μια τριακονταετία περιφερειακών συγκρούσεων, διάλυσης των Βαλκανίων, της Ανατολικής Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής, στα πρόθυρα της κατάρρευσης επτά αιώνων δυτικής κυριαρχίας, μυρίζει μαρπούτι.

15. Ναυτεμπορική, Γ Πλακωτάκης: Ξεκινά η υλοποίηση του Εθνικού Συστήματος Ολοκληρωμένης Θαλάσσιας Επιτήρησης. Ηλεκτρονική έκδοση, 23/06/2020.

Ο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ MADE IN GREECE

Τον Απρίλιο που μας πέρασε, το antifa selanik διοργάνωσε μια πολιτική εκδήλωση με τίτλο "Ο παγκόσμιος πόλεμος είναι και MADE IN GREECE". Το θέμα της ήταν η συμμετοχή της Ελλάδας στον παγκόσμιο πόλεμο που ξεκίνησε μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, και εξελίσσεται εδώ και 35 χρόνια με αυξανόμενη ένταση. Ο πόλεμος αυτός είναι ακήρυχτος ως τέτοιος, όμως εμείς δεν θα περιμένουμε το πρώτο πυρηνικό μανιτάρι για να αναγγείλουμε την έναρξη του - αυτός το κάνουν οι τσάτσου ιστορικοί του μέλλοντος. Η ένταση του πολέμου έχει εκραγεί μετά το 2020, και όλο και περισσότερο τείνει να μετατραπεί σε άνευ προηγουμένου μακελειό.

Υπονοήσαμε στην αφίσα της εκδήλωσης ότι δεν πρέπει να στεκόμαστε μόνο στα εκκωφαντικά γεγονότα, όπως τις βόμβες στο Κίεβο και τη Γάζα, προκειμένου να βγάλουμε συμπεράσματα. Αν σταθούμε μπροστά στις - πολλές φορές πραγματικές - εικόνες της τραγωδίας, οι οποίες είναι επιλεγμένες προσεκτικά από δημοσιογραφικά επιτελεία, ελλοχεύει ο κίνδυνος να κατανοήσουμε την ιστορία ως μια ανεξήγητη και παράλογη αλληλουχία καταστροφών.

Ο πόλεμος σίγουρα περιλαμβάνει σακούλες με πτώματα· όμως έχει και πολλά άλλα πράγματα, λιγότερο μακάβρια, άρα και λιγότερο πιασάρικα. Σε αντίθεση με πολλούς Έλληνες συμπολίτες μας, δεν θέλουμε να καταναλώσουμε εικόνες πτωμάτων ως inspiration porn για να κάνουμε επαναστατική γυμναστική. Πιστεύουμε ότι οι κραυγές ευαισθησίας των δυτικών υπηκόων για τα "παιδάκια που πεθαίνουν", αφενός δεν ωφελούν κανένα θύμα του πολέμου, αφετέρου έχουν πολύ διαφορετικές χρήσεις. Στο μικρο-επίπεδο, τα "παιδάκια που πεθαίνουν" χρησιμεύουν για να συμπληρώσουν τα προφίλ των ατόμων στα σόσιαλ μίντια, δίπλα σε γατάκια, φαγητά, μούσικουλα,

αθλητικά τρόπαια και λοιπά εκθέματα. Έτσι τα άτομα κοινωνικοποιούνται μέσω της κοινής ευαισθησίας τους. Ίσως να αισθάνονται και λίγο εντάξει με τον εαυτό τους, όπως ο χριστιανός που δίνει φιλοδώρημα στον άστεγο τα Χριστούγεννα. Στο μακρο-επίπεδο, τα "παιδάκια που πεθαίνουν" χρησιμεύουν στο ελληνικό κράτος για να κάνει πολιτική. Σε αυτή την - όχι και τόσο πιασάρικη - πολιτική ήταν αφιερωμένη η εκδήλωσή μας.

Spoiler: δεν καταλήξαμε σε κάποιο αίτημα! Δεν έχουμε την διάθεση να προτείνουμε καμία εναλλακτική πολιτική στο υπουργείο εξωτερικών, γιατί έχουμε την βαθιά πεποίθηση ότι καμία τέτοια πολιτική δεν μπορεί να ωφελήσει την εργατική τάξη. Ούτε στην Ελλάδα, ούτε στην Ουκρανία, ούτε στην Παλαιστίνη. Κρίμα δηλαδή, μακάρι να μπορούσαμε να εναποθέσουμε τις ελπίδες μας στο κράτος. Φταίει που όσοι το έκαναν στο παρελθόν, φάγανε τα μούτρα τους, κι εμείς γίναμε πιο κυνικοί.

Κάναμε ξε-zoom από τη Γάζα, ώστε ο χάρτης μας να δείχνει όλη την περιοχή από τα Βαλκάνια ως τον Ινδικό ωκεανό. Περιγράψαμε την κατάσταση με έναν τρόπο που οι ρουκέτες της Χαμάς, οι βόμβες του IDF, τα φουσκωτά των Χούθι δεν έχουν καθόλου ρομαντικό περιτύλιγμα, αλλά εξολοκλήρου κυνικά κρατικά συμφέροντα. Παρουσιάσαμε τον παγκόσμιο πόλεμο με έναν τρόπο που καταλήγει στον ταξικό πόλεμο που συμβαίνει στο εσωτερικό της χώρας μας, στις γειτονίες μας. Ο σκοπός της εκδήλωσης ήταν να κάνουμε στην άκρη τους τόνους συσκότισης, να καταλάβουμε τι διάολο κάνει το ελληνικό κράτος, πως μας αφορά, πως μπορούμε να γίνουμε πρόβλημα για την ελληνική πολεμική μηχανή. Προσοχή! Πρόβλημα, όχι αίτημα. Πρόβλημα, βεβαίως, αναλογικό της μικρής οργανωτικής μας δυνατότητας.

100% Η ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ

Επιχειρήσεις

ΔΕΗ: Ολοκληρώθηκε η εξαγορά των δραστηριοτήτων της Enel στη Ρουμανία

15:14:00, 25 Οκτωβρίου 2023 10:50

Με την ολοκλήρωση της εξαγοράς η ΔΕΗ έχει πλέον συνολικά σχεδόν 9 εκατ. πελάτες και η συνολική εγκατεστημένη ισχύς των ΑΠΕ αυξάνεται σε περίπου 4,4GW

Η πρώτη εικόνα παρουσιάζεται ως πόλεμος, η δεύτερη όχι. Την πρώτη εικόνα την ποστάρουν εκατομμύρια ευαίσθητοι ειρηνιστές, την δεύτερη όχι. Κάπως έτσι, η atrocious propaganda συσκοτίζει το τι είναι ο παγκόσμιος πόλεμος, το ποιοι εμπλέκονται, το ποιοι ευθύνονται κλπ.

ΜΕΡΟΣ 1^ο: Ο ΕΞΕΛΙΣΣΟΜΕΝΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

1.1 TO-DO-LIST ΠΡΙΝ ΜΙΛΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟ

Στο πρώτο μέρος της εκδήλωσης περιγράψαμε την γενική εικόνα του παγκόσμιου πολέμου και τη μέθοδο κατανόησης του. Ξεκινήσαμε με μια λίστα πραγμάτων που πρέπει να έχουμε υπόψη για να βγάλουμε άκρη με το θέμα.

- 1) Κοιτάμε τα κράτη ως μηχανισμούς, και όχι σαν τσιφλίκια κάποιων ηγετών. Η ιστορία δεν καθορίζεται από τις ιδιομορφίες ηγετών, ούτε επειδή είναι μετριοπαθείς, ούτε επειδή είναι “τρελοί”. Καθορίζεται από τα υλικά συμφέροντα των κρατών.
- 2) Τα κράτη συμπεριφέρονται ιμπεριαλιστικά, δηλαδή εξάγουν τα κεφάλαια τους και την εξουσία τους δια της βίας, κι αυτό το κάνουν λόγω αναγκαιότητας. Αυτή η αναγκαιότητα προκύπτει από την μόνιμη και αναπόφευκτη καπιταλιστική κρίση¹.
- 3) Ο ιμπεριαλισμός είναι μια ιστορική διαδικασία την οποία την οποία ακολουθούν όλα τα κράτη, μεγάλα και μικρά, άλλοτε πετυχημένα και άλλοτε όχι.
- 4) Τα κράτη έχουν διαφορά ισχύος (οικονομικής, στρατιωτικής κλπ). Συνεπώς, οι σχέσεις των κρατών στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα δεν είναι ισοδύναμες.
- 5) Είναι όμως σχέσεις αλληλεξάρτησης, και όχι μονομερούς καθορισμού. Με απλά λόγια, τα μικρά κράτη δεν είναι μαριονέτες των μεγαλύτερων.
- 6) Καμία συμμαχία και καμία αντιπαλότητα μεταξύ κρατών δεν είναι αιώνια.
- 7) Δεν υπάρχουν “λαοί που νικούν με το όπλο στο χέρι”. Επίσης, δεν υπάρχει και Άγιος Βασίλης.

Μπορεί αρκετά από αυτά που είπαμε να φαίνονται απλά, ίσως και αυτονόητα, σπάνια όμως χρησιμοποιούνται ως μέθοδος κατανόησης του παγκόσμιου πολέμου. Έχουν φροντίσει για αυτό οι διάφορες αριστερές και δεξιές θεωρίες που παρουσιάζουν την Ελλάδα εξαρτημένη από τις μεγάλες δυνάμεις, θεωρίες που μας έχουν κάνει το μυαλό κιμά. Παρακάτω θα δείτε πόσο διαφορετικά παρουσιάζεται η ιστορία του κόσμου μας, χρησιμοποιώντας αυτές τις απλές οδηγίες.

1.2 ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΙΣΧΥΟΣ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ

Είπαμε πως τα κράτη δεν είναι ισοδύναμα, και η διαφορά της ισχύος τους παίζει φυσικά ρόλο στον παγκόσμιο ανταγωνισμό. Χρησιμοποιήσαμε μια κατηγοριοποίηση για τις ανάγκες της παρουσίασης. Χωρίσαμε τα κράτη σε τρεις κατηγορίες. Πρώτη κατηγορία, αυτά που συνιστούν πλανητικές δυνάμεις, δηλαδή τα κράτη των οποίων η γεωπολιτική ισχύς και ο σχεδιασμός τους αφορούν κάθε γωνιά του πλανήτη. Τα κράτη αυτά καταστρώνουν σχέδια παγκόσμιας ηγεμονίας, και τα σχέδια αυτά είναι οι τεκτονικές πλάκες της ιστορίας. Δεύτερη κατηγορία, τα μεγάλα, μεσαία ή μικρότερα κράτη των οποίων η δύναμη είναι περιφερειακή. Αυτή η κατηγορία αφορά τα περισσότερα κράτη του πλανήτη, όσα έχουν σαφή κεντρική εξουσία και κυριαρχία επί μιας επικράτειας. Η τρίτη κατηγορία είναι τα διαλυμένα κράτη, τα “failed states” που λένε στα αγγλικά.²

1.3 ΠΛΑΝΗΤΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

1.3.1 ΡΩΣΙΑ

Μία χώρα που αποτελεί πλανητική δύναμη είναι η Ρωσία, απόγονος της Τσαρικής Αυτοκρατορίας και της Σοβιετικής Ένωσης. Απόγονος, δηλαδή, μιας αυτοκρατορίας που ηττήθηκε στον Ψυχρό Πόλεμο και διαλύθηκε. Μία χώρα που κατέχει τον μεγαλύτερο αριθμό πυρηνικών κεφαλών στον κόσμο και έναν από τους ισχυρότερους στρατούς. Το σχέδιο πλανητικής ηγεμονίας της Ρωσίας περιέχει εν τάχει τα εξής:

1. Έχουμε εξηγήσει σε αρκετές εκδηλώσεις και κείμενα στο παρελθόν το πως προκύπτει η κρίση, και για οικονομία χρόνου το παραλείψαμε. Αν κάποια έχει απορία, μπορεί ενδεικτικά να διαβάσει το κείμενο “Συλλογικά παθήματα και μαθήματα από τα τελευταία τρία χρόνια”, Selanik τ. 1, Δεκέμβριος 2022.
2. Η κατηγοριοποίηση της ισχύος των κρατών σε τρία επίπεδα μας βοηθάει να περιγράψουμε με έναν τρόπο τις σχέσεις αλληλεξάρτησης των πολεμικών σχεδίων ανάμεσα σε άνισα κράτη. Είναι, όμως, μια κατηγοριοποίηση κάπως αυθαίρετη, που απλοποιεί την πραγματικότητα για χάρη συντομίας· συντομίας χρόνου στην εκδήλωση, συντομίας χώρου στο περιοδικό. Ίσως μια κατηγοριοποίηση σε 4 ή περισσότερα επίπεδα να ήταν πιο ακριβής, αλλά το γενικό πνεύμα θα ήταν το ίδιο, οπότε βολευτείτε με την παρούσα.

α) Την προσπάθεια ελέγχου των πρώην χωρών της Σοβιετικής Ένωσης, τις οποίες ονομάζει Εγγύς Εξωτερικό της (Near Abroad). Κομμάτι αυτής της διαδικασίας είναι η εισβολή στην Ουκρανία, η καταστολή της εξέγερσης στο Καζακστάν κλπ.

β) Την έξοδο στις θερμές θάλασσες μέσω της Μ. Ανατολής. Για παράδειγμα, μέσω της ναυτικής βάσης Ταρτούς στη Συρία.

γ) Την πολιτική και στρατιωτική διείσδυση στα Βαλκάνια, την Αφρική, τη Νότια Αμερική. Εδώ το μενού έχει στήριξη πραξικοπημάτων, αποστολή στρατευμάτων της Wagner, κλπ.

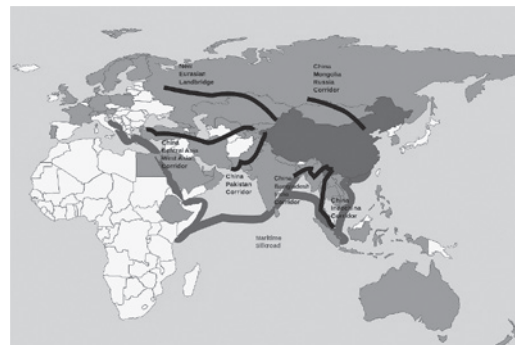

Η Ρωσία και το Εγγύς Εξωτερικό της.

1.3.2 ΚΙΝΑ

Στην κατηγορία των πλανητικών δυνάμεων ανήκει και η Κίνα, ο αφανής κερδισμένος του Ψυχρού Πολέμου. Στα 70's η Κίνα συγκρούστηκε με την Σοβιετική Ένωση, προσέγγισε τις ΗΠΑ, και μετατράπηκε στο τέλος του 20ου αιώνα σε παγκόσμιο εργοστάσιο. Οι δυτικές εταιρείες μετέφεραν τα εργοστάσια τους εκεί, και η Κίνα τους παρείχε φτηνή εργατική δύναμη. Κάπως έτσι έφτασε να έχει το 2ο ΑΕΠ παγκοσμίως, με τάση να ξεπεράσει πιθανόν στο μέλλον και τις ΗΠΑ. Η Κίνα βρίσκεται από το 2018 σε ένα σκληρό εμπορικό πόλεμο με τις ΗΠΑ, που το 2020 πήρε τη μορφή της “πανδημίας”, και συμπαρέσυρε όλα τα κράτη του κόσμου σε αυτό το χορό.

Το σχέδιο πλανητικής ηγεμονίας της Κίνας είναι ο νέος Δρόμος του Μεταξιού. Δηλαδή, η ενοποίηση της Ευρασίας υπό κινεζική ηγεμονία, μέσα από μια σειρά μεταφορικών, εμπορικών και στρατιωτικών υποδομών. Εδώ πρέπει να κρατήσουμε πως ο Δρόμος του Μεταξιού περνάει από το Σουέζ και το τελικό σημείο του, δηλαδή η είσοδος των κινεζικών εμπορευμάτων στην Ευρώπη, είναι το λιμάνι του Πειραιά. Θα επανέλθουμε σε αυτά παρακάτω.

Ο νέος κινεζικός Δρόμος του Μεταξιού (ή Belt & Road Initiative).

1.3.3 ΗΠΑ

Βέβαια, όταν ακούμε πλανητική δύναμη, στο μυαλό όλων έρχονται οι Ηνωμένες Πολιτείες, η χώρα της οποίας ο πρόεδρος αποκαλούνταν μέχρι πρόσφατα “πλανητάρχης”. Οι ΗΠΑ απέκτησαν πλανητική ηγεμονία στον μισό πλανήτη μετά τον Β' Παγκόσμιο, και σε ολόκληρο σχεδόν τον πλανήτη μετά τον Ψυχρό Πόλεμο για περίπου 20 χρόνια. Είναι η μεγαλύτερη οικονομία και ο μεγαλύτερος στρατός στον κόσμο μέχρι σήμερα, όμως αντιμετωπίζουν σοβαρές προκλήσεις με κίνδυνο στο μέλλον να χάσουν την πρωτοκαθεδρία τους στο σύστημα διεθνών σχέσεων. Συνεπώς, το σχέδιο παγκόσμιας ηγεμονίας των ΗΠΑ είναι μια προσπάθεια ανάσχεσης των αντιπάλων τους, που διεκδικούν για τον εαυτό τους το ρόλο του παγκόσμιου χωροφύλακα. Δηλαδή η ανάσχεση των προσπαθειών της Ρωσίας και της Κίνας να ηγεμονεύσουν στην Ευρασία³.

3. Αν θέλετε να διαβάσετε κάτι πιο αναλυτικό και εμπειριστατικό σχετικά με αυτό το θέμα, πάρτε το βιβλίο: Autonomie Antifa, (2015), Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου. Αθήνα: Antifa Scripta.

Ο χάρτης αυτός είναι επινόηση του αμερικάνου θεωρητικού της Γεωπολιτικής N. Spykman, απεικονίζει τον δακτύλιο που περιβάλλει την Ευρασία, δακτύλιο στον οποίο εξελίσσεται σε μεγάλο βαθμό η αμερικανική στρατηγική της ανάσχεσης. Κάποτε ενάντια στην Σοβιετική Ένωση, τώρα ενάντια στη Ρωσία και την Κίνα.

Κομμάτι αυτού του σχεδίου είναι προφανώς η επέκταση του NATO σε διάφορες χώρες (π.χ. Ανατολική Ευρώπη), η οποία είναι χιλιοειπωμένη και υπερτονίζεται στα media ως η μοναδική πτυχή των αμερικανικών επιδιώξεων. Είναι επίσης ο εμπορικός πόλεμος ενάντια στην Κίνα, τη Ρωσία και την Ευρωπαϊκή Ένωση (να, μπορεί να μην το λέει η ΕΦΣΥΝ, αλλά ΗΠΑ και ΕΕ βρίσκονται σε εμπορικό πόλεμο μεταξύ τους!).

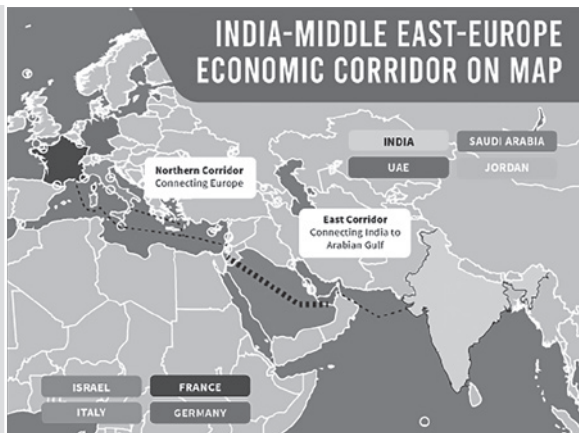
Όμως, οι ΗΠΑ έχουν και μια πολύ εξωστρεφή πολιτική και στις περιοχές που δεν ελέγχουν, στις περιοχές που είναι κρίσιμες για τους αντιπάλους τους. Η γεωπολιτική στρατηγική των ΗΠΑ εδώ και δεκαετίες είναι η πρόκληση χάους στην Μέση Ανατολή, την Ανατολική Ευρώπη, τον Καύκασο. Το κάνουν αυτό στηρίζοντας διάφορους αντι-καθεστωτικούς στρατούς, στηρίζοντας πολιτικές εξεγέρσεις, δημιουργώντας πολέμους που διαλύουν κράτη όπως το Ιράκ και το Αφγανιστάν. Αυτό το χάος παρουσιάζεται πολλές φορές ως “αποτυχία” των ΗΠΑ. Αντιθέτως, είναι ο σκοπός τους. Η πρόκληση αστάθειας ανοίγει ευκαιρίες και κινδύνους για τα κράτη της εκάστοτε περιοχής, και τα οδηγεί να λύσουν τις διαφορές τους με τα όπλα. Έτσι η Ρωσία και η Κίνα αναγκάζονται να πάρουν θέση σε πολέμους που γίνονται σε απόσταση αναπνοής από τις ίδιες, βαλτώνοντας - τουλάχιστον έτσι ελπίζουν τα αμερικανικά σχέδια - στις λάσπες αυτών των πολέμων.

1.3.4 Η ΙΝΔΙΑ

Θα μπορούσαμε να βάλουμε μία ακόμα ανερχόμενη χώρα, ίσως με ερωτηματικό, σε αυτή την κατηγορία. Η Ινδία είναι μια εκρηκτικά αναπτυσσόμενη οικονομία και είναι η χώρα με τον μεγαλύτερο πλέον πληθυσμό στον κόσμο. Η Ινδία προσπαθεί να πάρει τη θέση της Κίνας ως το νέο παγκόσμιο εργοστάσιο, και την προσπάθεια αυτή στηρίζουν οι ΗΠΑ.

Το σχέδιο της Ινδίας να κατακτήσει τις αγορές του κόσμου είναι σχετικά πρόσφατο. Είναι ο εμπορικός δρόμος Ινδίας - ΗΑΕ - Σαουδικής Αραβίας - Ιορδανίας - Ισραήλ - ΕΕ (εφεξής ινδο-ευρωπαϊκός διάδρομος). Ο εμπορικός δρόμος αυτός θα είναι ανταγωνιστικός προς τον κινεζικό Δρόμο του Μεταξιού και θα παρακάμπτει τη διώρυγα του Σουέζ, την Τουρκία και το Ιράν. Είναι υπό διαπραγμάτευση, μεταξύ άλλων, αν η είσοδος του διαδρόμου στην ΕΕ θα είναι ο Πειραιάς ή ιταλικά και γαλλικά λιμάνια. Ανακοινώθηκε τον περασμένο Σεπτέμβριο, λίγες μέρες πριν ξεκινήσει ο πόλεμος Ισραήλ - Χαμάς.

Ο ινδο-ευρωπαϊκός εμπορικός δρόμος.

1.4 ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

Αναφέραμε μέχρι τώρα τα σχέδια πλανητικής ηγεμονίας 4 χωρών. Λέμε πως αυτά τα σχέδια, που είναι σε σύγκρουση μεταξύ τους, είναι οι τεκτονικές πλάκες της ιστορίας. Αυτό δεν σημαίνει σε καμία περίπτωση

πως λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα σχέδια καταλαβαίνουμε τι γίνεται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Γιατί υπάρχουν και όλα τα υπόλοιπα κράτη. Τα οποία μπορεί να μην έχουν διαστάσεις πλανητικής αυτοκρατορίας, έχουν όμως ιμπεριαλιστικά σχέδια που εκτείνονται αρκετά μακριά από τα σύνορα τους. Ένα τέτοιο κράτος είναι και το ελληνικό.

Τα μικρά ή μεσαία κράτη, των οποίων ο ιμπεριαλισμός είναι περιφερειακός σαν τον ελληνικό, είναι αναγκασμένα να λάβουν υπόψη τις συγκρούσεις των πλανητικών δυνάμεων και να πάρουν κάποιου είδους θέση σε αυτές. Αν τις αγνοήσουν, θα καταστραφούν. Πρέπει να φροντίσουν ώστε τα δικά τους σχέδια, τα δικά τους συμφέροντα, να γίνουν κομμάτι των σχεδίων των πλανητικών δυνάμεων. Να προσφέρουν, δηλαδή, κρίσιμες υπηρεσίες.

Προσοχή! Αυτό δεν σημαίνει “να δώσουν γη και ύδωρ στους ιμπεριαλιστές”, ούτε να γίνουν μαριονέτες τους. Σημαίνει να δέσουν τα εθνικά τους συμφέροντα στο άρμα μεγαλύτερων συμφερόντων, ώστε να έχουν περισσότερες αξιώσεις. Αυτό δεν συμβαίνει π.χ. με τον Μπλίνκεν να διατάζει και τον Κούλη να βαράει προσοχή. Ίσα-ίσα. Γίνονται εκατέρωθεν εκβιασμοί, καθώς και οι πλανητικές δυνάμεις έχουν ανάγκη τους περιφερειακούς δρώντες για να προχωρήσουν τα σχέδια τους. Πολλές φορές, χώρες σαν την Ελλάδα, τεντώνουν με το στανιό τα σχέδια χωρών σαν τις ΗΠΑ, ώστε να χωρέσουν τα δικά τους.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα, που αφορά τη χώρα μας είναι το μακεδονικό ζήτημα. Η Ελλάδα σαμπόταρε τα σχέδια των συμμάχων της, που ήθελαν την Μακεδονία στο NATO και την ΕΕ, για 27 ολόκληρα χρόνια, προκειμένου να λάβει διάφορα ανταλλάγματα. Πολλές από τις ελληνικές διεκδικήσεις ενσωματώθηκαν στην Συμφωνία των Πρεσπών.

1.5 ΤΑ ΔΙΑΛΥΜΕΝΑ ΚΡΑΤΗ (“FAILED STATES”)

Τελευταία κατηγορία είναι τα “failed states”, τα διαλυμένα κράτη (ή αποτυχημένα, εναλλακτική μετάφραση). Οι χώρες στις οποίες δεν υπάρχει σαφής κεντρική εξουσία με μονοπώλιο της βίας και εθνική κυριαρχία. Οι χώρες στις οποίες ο εμφύλιος πόλεμος έχει προκαλέσει χάος. Σε αυτές τις χώρες διάφοροι επιχειρηματίες - πολέμαρχοι φτιάχνουν πόλους εξουσίας και στρατούς, οι οποίοι είναι συχνά προπλάσματα νέων κρατών (π.χ. οι αυτόνομες επαρχίες των Κούρδων στη Συρία). Λειτουργούν ως proxies πλανητικών ή περιφερειακών δυνάμεων, κάνοντας και αυτοί με την σειρά τους τις φιλοδοξίες τους κομμάτι των σχεδιασμών άλλων κρατών. Όμως ούτε και αυτοί είναι μαριονέτες. Οι συμμαχίες που κάνουν γίνονται με γνώμονα τα δικά τους τοπικά συμφέροντα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η Υεμένη⁴. Είναι μια χώρα σε πολυμερή εμφύλιο πόλεμο από το 2014. Διάφοροι στρατοί διεκδικούν την εξουσία, ένας εκ των οποίων οι διάσημοι πλέον Χούθι. Εκτός από τους Χούθι που είναι σύμμαχοι του Ιράν, υπάρχει το Μεταβατικό Συμβούλιο του Νότου (STC) που είναι σύμμαχοι των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, οι Ένοπλες Δυνάμεις της Υεμένης που είναι σύμμαχοι της Σαουδικής Αραβίας, καθώς και ομάδες της Αλ Κάιντα και του ISIS. Η Ελλάδα, που έχει μεγάλα πάρε-δώσε με ΗΑΕ και Σαουδική Αραβία, είχε μια πολύμορφη εμπλοκή στον πόλεμο της Υεμένης: αποστολή πυραύλων στην Σαουδική Αραβία για να τους χρησιμοποιήσει ενάντια στους Χούθι- συμβολή στον ναυτικό αποκλεισμό - άρα και στον λιμό και το μαζικό θάνατο, δια της ισχύος του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου- και ποιος ξέρει και τι άλλο δε γνωρίζουμε.

Ο μύθος λέει ότι οι Χούθι βάζουν ένοπλα εμπόδια στο διεθνές εμπόριο (με τις επιθέσεις σε πλοία στην Ερυθρά Θάλασσα) γιατί είναι αλληλέγγυοι με τους Παλαιστίνιους. Η δεξιά στέκεται περισσότερο στο διεθνές εμπόριο (άρα Χούθι=κακοί), η αριστερά στέκεται περισσότερο στο “αλληλέγγυοι με τους Παλαιστίνιους” (άρα Χούθι=σύντροφοι). Βέβαια, για καμιά δεκαριά χρόνια που εξελισσόταν ο εμφύλιος στην Υεμένη και η Ελλάδα έβαζε το ματωμένο χεράκι της, οι Χούθι δεν ήταν ούτε κακοί ούτε σύντροφοι, απλώς δεν υπήρχαν. Δεν μιλούσαν για αυτούς ούτε τα ελληνικά μίντια, ούτε τα ελληνικά ιντιμίντια. Επιφυλασσόμαστε πως παρακάτω θα πούμε μια άλλη γνώμη για το ποιος ναρκοθετεί την Ερυθρά Θάλασσα. Δεν θα μπούμε στον κόπο να πούμε, όμως, αν οι Χούθι είναι κακοί ή σύντροφοι.

4. Επίσης, για κάτι πιο αναλυτικό σχετικά με τον πόλεμο στην Υεμένη, διαβάστε το: Antifa Scripta, Δεν ξαναπιάνει φωτιά εκείνο που έγινε στάχτες; Η Υεμένη και η νέα φάση της διάλυσης της Μέσης Ανατολής. Περιοδικό Antifa, τ. 46, Μάιος 2015.

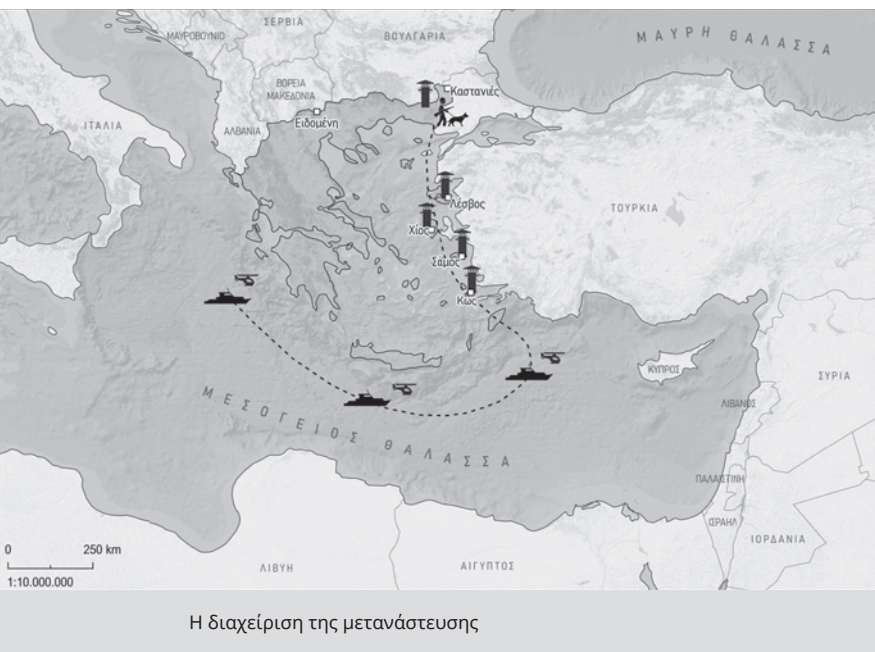
ΜΕΡΟΣ 2^ο: ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΟ

2.1 Η ΑΝΑΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΕΜΠΛΟΚΗ ΣΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Το ελληνικό κράτος αποτελεί τμήμα της περιοχής της Ευρασίας. Της περιοχής που τείνει να έχει όλο και πιο διαλυτικές τάσεις, όπως εξηγήθηκε και στο πρώτο μέρος. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το ελληνικό κράτος συμμετέχει ενεργά στην όλη υπόθεση από τα 90's και με ανανεωμένες ιδέες από το 2010, δηλ. κατά την περίοδο διαχείρισης της καπιταλιστικής κρίσης¹. Σε όλες αυτές τις δεκαετίες το ελληνικό κράτος στήνει ένα ιμπεριαλιστικό σχέδιο που έχει ως κορωνίδα τη λεγόμενη ανάσχεση της Τουρκίας. Αυτή η φράση, που έχει γίνει πιπίλα στα στόματα υπουργών και γεωπολιτικών αναλυτών, φαινομενικά έχει στόχο την Τουρκία και την επιθετικότητα (αναθεωρητισμός όπως λένε) που αυτή επιδεικνύει. Την τελευταία δεκαετία, το ελληνικό κράτος οργανώνει αυτό το σχέδιο μέσω συμμαχιών με τις ΗΠΑ και με άλλα κράτη της περιοχής (τις λεγόμενες τριμερείς/τετραμερείς συνεργασίες με ΗΠΑ, Ισραήλ, Αίγυπτο, Κύπρο και τα συναφή). Επιπλέον, δημιουργεί τις (στρατιωτικές και οικονομικές) συνθήκες ώστε να εμπλέξει και τα άλλα ευρωπαϊκά κράτη παρουσιάζοντας τους ως αμοιβαία επωφελείς αφού ή θα κρατάνε την Τουρκία υπό έλεγχο ή θα θέτουν το ελληνικό κράτος στην πρώτη γραμμή απέναντι στο τουρκικό, σε περίπτωση που το δεύτερο μεταπηδήσει στο αντιδυτικό μέτωπο.

Αυτή όμως είναι μια «μερική» ανάγνωση της κατάστασης. Η στρατηγική ανάσχεση της Τουρκίας έχει οδηγήσει το ελληνικό κράτος σε πεδία συγκρούσεων πολύ πέρα από την Τουρκία, όπως είναι αυτά της Ουκρανίας και της Μέσης Ανατολής. Εν τέλει, η ανάσχεση της Τουρκίας περνάει από τη στρατηγική εμπλοκής του ελληνικού κράτους όλο και πιο ενεργά στον εξελισσόμενο παγκόσμιο πόλεμο στην περιοχή της Ευρασίας, στην περιοχή που συγκρούονται τα συμφέροντα όλο και περισσότερων κρατών. Οι Έλληνες ιθύνοντες ελπίζουν ότι ο διαρκής πόλεμος θα δημιουργεί προβλήματα στην Τουρκία και το ελληνικό κράτος θα βρίσκεται στην κατάλληλη θέση για να εκμεταλλευτεί αυτά τα προβλήματα. Αυτές οι ελπίδες οδηγούν το ελληνικό κράτος στην όλο και βαθύτερη συμμετοχή στον παγκόσμιο πόλεμο. Τα δυο πόδια της πολεμικής εμπλοκής είναι τόσο η οικονομία όσο και τα όπλα. Εξάλλου, αυτές είναι δυο καταστάσεις του καπιταλισμού σε «εργοστασιακές ρυθμίσεις». Η «όλο και βαθύτερη συμμετοχή» που αναφέραμε εξηγείται καλύτερα αν στραφούμε σε ένα μικρό update των τελευταίων «κατορθωμάτων» του ελληνικού κράτους, την πιο πρόσφατη ιμπεριαλιστική του στρατηγική, όπως αυτή αποτυπώνεται στους χάρτες που θα δείτε να ξεδιπλώνονται παρακάτω.

2.2 Η ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ

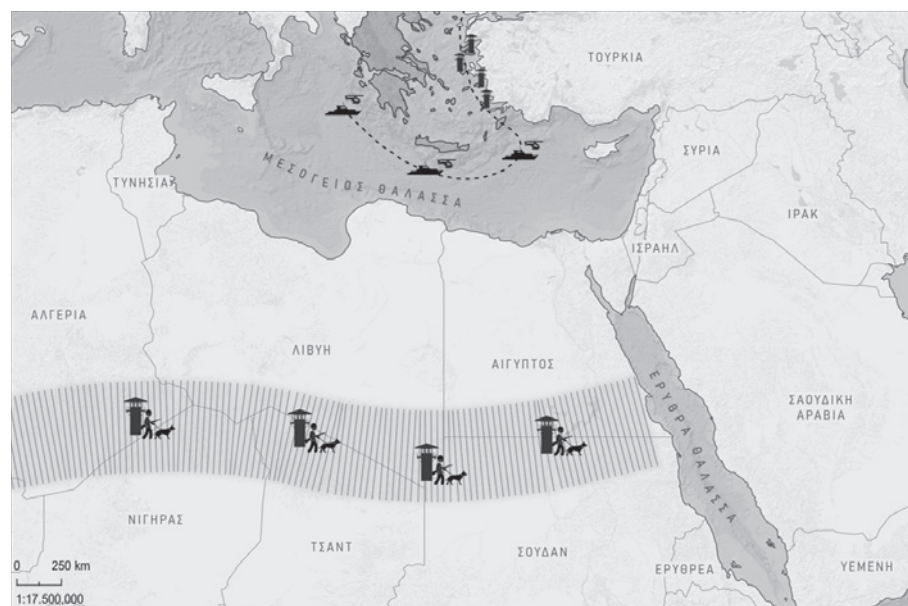
1. Δείτε το *Autonome Antifa*, (2015), Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου. Αθήνα: Antifa Scripta.

Θα ξεκινήσουμε από τα πιο κοντινά μας, αν και εκ πρώτης όψης ακούγεται λίγο άσχετο με το θέμα μας: τη διαχείριση της μετανάστευσης. Η πολιτική του ελληνικού κράτους για την μετανάστευση είναι πρωτίστως μια πολιτική διαχείρισης και κατασκευής υποτιμημένης εργατικής δύναμης, όπως έχει αναλυθεί από τις αυτόνομες ομάδες εδώ και 2 δεκαετίες². Όμως: την τελευταία δεκαετία το ελληνικό κράτος έχει ξεκαθαρίσει στο εξωτερικό και στο εσωτερικό του, ότι (θα) αντιμετωπίζει το ζήτημα αυτό σε συνάρτηση με την θέση του στο χάρτη και τους διακρατικούς ανταγωνισμούς. Αυτή είναι μια θέση υπερκομματική.

Με αριστερή κυβέρνηση το 2015, φώναξε δημόσια ότι θέλει διακαώς να παίξει το ρόλο του φύλακα των Ν/Α συνόρων της Ευρώπης. Το έκανε, εκμεταλλεύοντας τη μετανάστευση που έπαιζε προς την Ευρώπη, οργανώνοντας ένα σχέδιο «ανθρωπιστικής κρίσης» στην Ειδομένη. Πως το πέτυχε; Μεταφέροντας μετανάστες και μετανάστριες με ταξί και λεωφορεία, τοποθετώντας τους/ες στα βόρεια σύνορά για να ζητήσει ευρωπαϊκή χρηματοδότηση. Με αυτή έχει φροντίσει να εξοπλίσει τον στρατό, το λιμενικό και την αστυνομία, να χτίσει φράχτες και φυλακές, να προσλάβει μπάτσους, δεσμοφύλακες και κοινωνικούς επιστήμονες για να δουλεύουν στα κέντρα διαλογής των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Και έβαλε προσεκτικά όλες αυτές τις πολεμικές υποδομές στις εθνικά ευαίσθητες περιοχές, δηλαδή στην άκρη των συνόρων του, από τα βόρεια του Έβρου ως τα νότια της Κρήτης.

Όταν φτάσαμε στο 2020, λίγο πριν την υγειονομική «αποκάλυψη», το ελληνικό κράτος - με μια δεξιά κυβέρνηση - δημιούργησε μια αντίστοιχη κρίση στον Έβρο, επιδεικνύοντας όλα τα κεκτημένα της προηγούμενης περιόδου. Μυστικές υπηρεσίες διατυμπάνιζαν πως επίκειται πρόβλημα στα σύνορα στον Έβρο· караβανάδες και παρακρατικοί έστησαν ένα μικρό πεδίο πολεμικής σύρραξης στα σύνορα, με την υποστήριξη της ελληνικής κοινωνίας που (είτε δήλωνε ρατσιστική είτε φιλόδημη) είχε πειστεί πως το να ζει από τις δουλειές της αστυνομίας και του στρατού είναι μια χαρά φάση.

Αφού λοιπόν οι ηπειρωτικοί δρόμοι μετανάστευσης ναρκοθετήθηκαν, το ελληνικό κράτος έστρεψε την προσοχή στους θαλάσσιους δρόμους. Εκεί επιδόθηκε στις δράσεις που φέρουν το χαριτωμένο τίτλο «έρευνα και διάσωση»· ασχέτως αν έχουν στόχο τη διάσωση ή τον πνιγμό - όπως στην περίπτωση της Πύλου - έχουν ως σημείο αναφοράς τις περιοχές εκείνες των θαλάσσιων διόδων που το ελληνικό κράτος επιθυμεί να έχει λόγο.

Η διαχείριση της μετανάστευσης στην Υποσαχάρια Αφρική.

Με τη στρατιωτικοποίηση της διαχείρισης της θαλάσσιας μετανάστευσης, το ελληνικό κράτος έχει ανακτήσει τη Μεσόγειο και ακουμπά όσες

2. Οι θέσεις αυτές συμπυκνώνονται στο *Μηδέν Άπειρο, Σαχ, No Woman's Land*, (2013), Σχεδόν αόρατοι, η παρανομοποίηση της εργασίας ως κρατική στρατηγική για τη μετανάστευση. Αθήνα: Antifa Scripta, 2η έκδοση.

μη-ευρωπαϊκές ακτές προσφέρονται για “ανθρωπιστικό πόλεμο κατά των δουλεμπόρων”. Πρόσφατα, όπως είχε γίνει και με τη Λιβύη στο παρελθόν, το ελληνικό κράτος και η ΕΕ υπέγραψαν μια συμφωνία με την Αίγυπτο για τη διαχείριση της μετανάστευσης από την υποσαχάρια Αφρική³. Καταρχάς, κρατήστε την είδηση γιατί θα τη δούμε αλλιώς δοσμένη παρακάτω. Πάντως, σχετικά με τη μεταναστευτική πολιτική, το ελληνικό κράτος έχει φτάσει στο σημείο να εμπλέκεται στη διαχείριση της εργασίας ανθρώπων σε περιοχές πολύ χαμηλότερα, με στρατηγικό σύμμαχο την Αίγυπτο.

2.3 ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ (ΔΗΛ. ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ) ΒΑΣΕΙΣ

Οι αμερικανικές βάσεις.

Πάμε τώρα στο ιερότερο τοτέμ της αριστεράς, τις αμερικανικές βάσεις. Είναι το προνομιακό πεδίο για συνθήματα του τύπου «έξω οι βάσεις του θανάτου» με τα οποία, ασχέτως τη δεκαετία, μεγαλώσαμε όλοι και όλες. Σε αντίθεση με ότι υποστηρίζει η επίσημη κρατική αριστερή αφήγηση, οι αμερικανικές βάσεις δεν είναι παραχωρήσεις και εκδουλεύσεις προς τις ΗΠΑ· ούτε βέβαια μας σέρνουν στον πόλεμο όπως υποστηρίζουν οι θεωρίες της εξάρτησης. Οι αμερικανικές βάσεις είναι γεωπολιτικό κεφάλαιο του ελληνικού κράτους. Είναι ένα άτυπο εργαλείο μη-επίθεσης στην περιοχή που βρίσκονται.

Στον Έβρο η βάση των ΗΠΑ βρίσκεται σκανδαλωδώς δίπλα από τα σύνορα με την Τουρκία, δημιουργώντας μια «ζώνη ασφαλείας» μεταξύ της ελληνικής και της τουρκικής επικράτειας⁴. Ποιο κράτος θα τολμούσε να την πέσει ανοιχτά σε αμερικανική βάση; Με τη βάση στην Αλεξανδρούπολη το ελληνικό κράτος προσφέρει στον αμερικανικό (και όχι μόνο) στρατό πρόσβαση στη Μαύρη Θάλασσα δίχως πέρασμα από τα στενά του Βοσπόρου, συνεπώς δίχως να ερωτηθεί η Τουρκία⁵.

Οι υπόλοιπες βάσεις είναι σαφώς στραμμένες προς το μέτωπο της Μέσης Ανατολής. Όσο οι διαλυτικές τάσεις εκεί εντείνονται, τόσο περισσότερο αυτές οι βάσεις αυξάνουν τη γεωπολιτική τους χρησιμότητα: λειτουργούν ως βάσεις υποστήριξης και μάλιστα προτιμώμενα έναντι μεγαλύτερων βάσεων στην περιοχή, όπως είναι αυτή του Ιντσιρλίκ στην Τουρκία⁶. Το τουρκικό κράτος - ας το θέσουμε ευγενικά - έχει συχνά - πυκνά μια δική του άποψη για τη διάλυση της Μέσης Ανατολής, που έρχεται σε

3. Καθημερινή, Ε.Ε. - Αίγυπτος: Οι έξι τομείς της συνολικής στρατηγικής εταιρικής σχέσης και η βοήθεια των 7,4 δισ. Ευρώ. Ηλεκτρονική έκδοση, 17/03/2024.
 4. Καθημερινή, «Σούδα 2» με νέα επέκταση - Βαθαίνει η αμερικανική παρουσία στο λιμάνι της Αλεξανδρούπολης. Ηλεκτρονική έκδοση, 17/09/2022.
 5. Καθημερινή, Τζόνθαν Ρούε στην «Κ»: Με την Αλεξανδρούπολη το ΝΑΤΟ παρακάμπτει την Τουρκία. Ηλεκτρονική έκδοση, 15/09/2022.
 6. American Enterprise Institute, Incirlik: Time for the U.S. Military to Leave. Διαδικτυακή εφημερίδα, 17/09/2020.

σύγκρουση συμφερόντων με τις αμερικανικές επιδιώξεις. Χαρακτηριστικότερο όλων είναι η αμερικανική υποστήριξη των τάσεων αυτονομίησης των Κούρδων της Συρίας⁷. Για λόγους που θα πρέπει να είναι τώρα προφανείς, η πραγματική χρήση των «βάσεων του θανάτου» έχει καλυφθεί πίσω από τις παπαριές περί «εξάρτησης», την ώρα που προσφέρουν απλόχερα τη δυνατότητα στο ελληνικό κράτος να εμπλέκεται όλο και περισσότερο στο τμήμα του παγκόσμιου πολέμου που διεξάγεται πάνω από τα βόρεια και αρκετά μακριά από ανατολικά σύνορά του.

2.4 ΤΑ ΔΙΚΤΥΑ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Τα δίκτυα ενέργειας

Είπαμε πως η οικονομία πηγαίνει χέρι χέρι με τη στρατιωτική παρουσία. Δεν είναι ένα ρητορικό συμπέρασμα. Ο καλύτερος τρόπος απόδειξης είναι η στρατηγική ενίσχυσης των δικτύων ενέργειας στην οποία έχει πέσει με τα μούτρα το ελληνικό κράτος από την περίοδο της κορονοτρέλας. Κάθε σημείο εξόρυξης ή παραγωγής ενέργειας, καθώς και τα δίκτυα μεταφοράς της, είναι σημεία επίδειξης της ισχύος ενός κράτους. Η παραγωγή της ενέργειας και η διανομή της, ήδη από τις αρχές του εικοστού αιώνα, έχει ανατεθεί στην ένοπλη κρατική ισχύ, και ταυτόχρονα αποτελεί βασικό κομμάτι των διακρατικών ανταγωνισμών. Στρατοί (ιδιωτικοί και μη), γκάνια, μυστικές υπηρεσίες και ηλεκτρονικά προγράμματα κυβερνοασφάλειας επιστρατεύονται για την προστασία των πηγών ενέργειας και των δικτύων μεταφοράς της⁸. Θα αναφέρουμε παρακάτω ορισμένα συνοπτικά στοιχεία για την περίπτωση της Ελλάδας.

Η στρατηγική περικύκλωσης του τουρκικού κράτους από τη θάλασσα στηρίζεται με ένα ακόμα σχέδιο ενεργειακής ασφάλειας: την ηλεκτρική διασύνδεση των νησιών⁹. Το ελληνικό κράτος, μέσω του (κρατικότατου) ΑΔΜΗΕ, σταδιακά βυθίζει καλώδια σε κάθε νησί και βράχο της ελληνικής επικράτειας. Το σχέδιο βαφτίστηκε ως εξοικονόμηση ενέργειας, πράσινη μετάβαση αλλά στη βάση του συμπληρώνει όλα τα διμερή, τριμερή, τετραμερή ή δεκαμερή σχήματα συνεργασίας με κράτη της ευρύτερης περιοχής, με ακρογωνιαίο λίθο τον άξονα Ελλάδας - Κύπρου, τα οποία μιλάνε για ελληνική ΑΟΖ που ιδανικά θα φτάνει μέχρι την Τραπεζούντα¹⁰.

7. Όπως το 2014, έτσι έγινε και στην περίοδο του πολέμου στο Ιράκ το 2003, όταν το τουρκικό κράτος αρνήθηκε να δώσει πρόσβαση στον αμερικανικό στρατό για να εισβάλλει μέσω της επικράτειάς του. Δείτε το: Atlantic Council, Bilateral basing squabbles: Incirlik and America's out of area wars. Διαδικτυακή εφημερίδα, 29/08/2018.
 8. Τσεκάρετο το άρθρο μας: Antifa Selanik, Ο Mad Max στην ευρωπαϊκή ήπειρο - Πως φτάσαμε στην αύξηση των τιμών της ενέργειας. Περιοδικό Selanik, τ. 1, Δεκέμβριος 2022.
 9. Τσεκάρετο το άρθρο μας: Antifa Selanik, Από τον λιγνίτη στους έλικες και μετά στις σφαίρες (η σειρά είναι τυχαία). Περιοδικό Selanik, τ. 2, Μάιος 2023..
 10. Ινστιτούτο Ενέργειας Νοτιοανατολικής Ευρώπης, (2019), Η Ενεργειακή Αυτάρκεια του Καστελόριζου. Οι - μηχανικοί στο επάγγελμα - συντάκτες της μελέτης αφι-

Το σχέδιο ηλεκτρικής διασύνδεσης συμπληρώνεται με άλλα φαραωνικά σχέδια Ελλήνων στρατηγικών επενδυτών που προωθούν την ηλεκτρική διασύνδεση Ελλάδα και Αιγύπτου¹¹ και τη δημιουργία μονάδων ανανεώσιμης (όμιλος Κοπελούζου στην Αίγυπτο)¹² και συμβατικής παραγωγής ενέργειας στην Αφρική (όμιλος Μυτιληναίου στην επικράτεια της αναγνωρισμένης κυβέρνησης της Λιβύης)¹³.

Πιο πάνω, το ελληνικό κράτος έχει «επενδύσει» στην ενίσχυση του νότιου διαδρόμου ηλεκτρικής ενέργειας, φυσικού αερίου και πετρελαίου στην Ευρώπη. Η Ελλάδα είναι η βασική πύλη για να φτάσει το αέριο της Κασπίας στην ΕΕ, και υποστηρίχθηκε με την κατασκευή δύο αγωγών αερίου: του TAP (που φέρνει αζέρικο αέριο) και του IGB (που μεταφέρει αέριο στη Βουλγαρία)¹⁴. Το σχέδιο αυτό ενισχύεται με τη διασύνδεση ηλεκτρικής ενέργειας, πετρελαίου και φυσικού αερίου που θα μεταφέρονται από το ελληνικό κράτος προς τα βορειότερα κράτη, με μπουριά και καλώδια¹⁵.

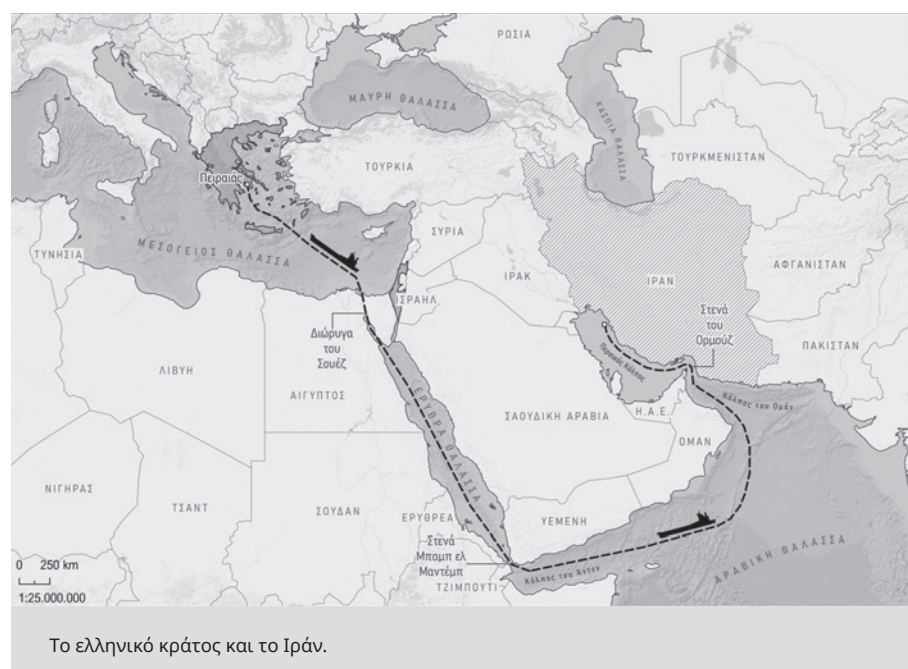
Γειτονικά από την Αλεξανδρούπολη, την Τουρκία και τη στρατιωτική βάση των ΗΠΑ κατασκευάστηκε δεξαμενή αποθήκευσης υγραποποιημένου αερίου (LNG). Το αέριο καταφθάνει με δεξαμενόπλοια κυρίως Ελλήνων εφοπλιστών, αγοράζεται και εξάγεται (δηλαδή πωλείται) στα βορειότερα κράτη¹⁶. Πιο πάνω, η καλή μας ΔΕΗ, με την κερδοφορία που έχει από τις τιμές της ενέργειας, κατάφερε να αγοράσει μέρος του ηλεκτρικού δικτύου στη Ρουμανία, συνεχίζοντας το σχέδιο επέκτασης των ελληνικών αφεντικών στα Βαλκάνια¹⁷. Εν τω μεταξύ, οι επενδυτές που θα αναλαμβάνουν την κατασκευή τέτοιου τύπου έργων είναι εταιρείες σαν και αυτές στις οποίες πληρώνουμε τους λογαριασμούς αερίου και ρεύματος. Είναι δηλαδή ντόπια αφεντικά κλάδων της συμβατικής παραγωγής ενέργειας, της βιομηχανίας, των κατασκευών και των μεταφορών, που είδαν το μελλοντικό πεδίο κερδοφορίας των δικτύων ενέργειας¹⁸.

Πιο πάνω, είναι η Μαύρη Θάλασσα και το μέτωπο του πολέμου στην Ουκρανία. Αν βασιστούμε στα παραμύθια αριστερής προελεύσεως, το ελληνικό κράτος στέλνει όπλα στην Ουκρανία λόγω υποχωρητικότητας στα αμερικανικά ιμπεριαλιστικά σχέδια και είναι ο βασικός λόγος που έφαγε ξώφαλτσα μπόμπες ο Μητσοτάκης όταν πήγε στην Οδησό για να «τιμήσει τη Φιλική Εταιρεία» - και οι μισοί δημοσιογράφοι έκλαιγαν και οι άλλοι μισοί πανηγύριζαν¹⁹. Εντωμεταξύ όμως το ελληνικό κράτος έχει δημιουργήσει ένα κανονικό σχέδιο αύξησης της ισχύος του εκεί. Στην Οδησό το ελληνικό κράτος έχει εδώ και δεκαετίες ΚΥΠατζήδες χρηματοδοτώντας το Ελληνικό Ίδρυμα Πολιτισμού στην Ουκρανία. Έχει και επιχειρηματίες· ο κύριος Μπούμπουρας το ίδρυμα του οποίου βλέπετε στο χάρτη πάνω από την πόλη της Οδησού, έχει αναλάβει κατασκευαστικά έργα σε συνεργασία με ελληνικές κατασκευαστικές²⁰, «τρέχει» ένα κοινωνικό ίδρυμα για την προώθηση των ελληνικών συμφερόντων στην περι-

οχή²¹ και φυσικά λειτουργεί ως μπροστινός για τη μεταφορά όπλων στα πεδία του πολέμου²². Με αυτούς ως μπροστινούς το ελληνικό κράτος διεκδικεί ένα μεγάλο μερίδιο από τις επενδύσεις που πρέπει να γίνουν για την ανοικοδόμηση της περιοχής²³. Μαντέψτε: οι ευκαιρίες επενδύσεων αφορούν την ενέργεια και τις κατασκευές, όπου οι γνωστές και μη εξαιρετές κρατικά χρηματοδοτούμενες εταιρείες ενέργειας θα εμπλακούν.

Μ' αυτά και μ' αυτά, το ελληνικό κράτος έχει δημιουργήσει ήδη μια υποδομή που ξεκινάει από τα βόρεια σύνορά του, περνάει από τα Βαλκάνια και καταλήγει στις ακτές της Μαύρης Θάλασσας στην Ουκρανία, αποδεικνύοντας πως ένα οργανωμένο σχέδιο για την εμπλοκή στον πόλεμο είναι εν εξελίξει. Τελικά τα όπλα στην Ουκρανία όντως πιάνουν τόπο, αφού αποτελούν δέσμευση για επενδυτική εμπλοκή. Που φυσικά σε δεύτερο χρόνο θα δικαιολογούν την αποστολή περισσότερων όπλων για να προστατευτούν οι επενδύσεις που έγιναν.

2.5 ΤΟ ΙΡΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Πάμε τώρα σε έναν άλλο χάρτη. Δε θα ήταν υπερβολή να πούμε πως το ελληνικό κράτος προσπαθεί να αποτελεί βασικό δίαυλο διαπραγμάτευσης της Δύσης με το Ιράν²⁴. Πως το κάνει; Με το εφοπλιστικό κεφάλαιο. Όποτε ας κάνουμε μια παρένθεση να πούμε πρώτα δυο λόγια γι' αυτούς.

Το ελληνικό κράτος αποτελεί, από την ίδρυση του, μια από τις σημαντικότερες ναυτικές δυνάμεις της διεθνούς οικονομίας. Ενώ στο Μεσοπόλεμο η ελληνική ναυτιλία κατείχε τη δέκατη θέση στον κόσμο, μετά τις πετρελαϊκές κρίσεις των 70's έφτασε στη δεύτερη θέση και από τότε πηγαίνει τρένο²⁵. Σήμερα, το ελληνικό κράτος είναι η κορυφαία πλοοκτήτρια χώρα στον κόσμο, καθώς οι Έλληνες πλοιοκτήτες ελέγχουν περίπου το 21% του παγκόσμιου στόλου, σε όρους χωρητικότητας. Παρά τις φήμες που διαδίδουν τα αριστερά μίντια, οι Έλληνες εφοπλιστές έχουν πατρίδα. Τα ελληνόκτητα πλοία μπορεί να φέρουν σημαίες Λιβερίας, Νήσων Μάρσαλ και Παναμά, είναι όμως το πιο ισχυρό εξαγωγικό κεφάλαιο του ελληνικού κράτους. Χρησιμοποιούν αυτή την πρόσδεση τους

.....
ερώνουν ένα κεφάλαιο που συνδέουν τις θαλάσσιες ζώνες με τα έργα ηλεκτρικής διασύνδεσης ακριτικών νησιών.

11. energypress.gr, Στόχος να λειτουργήσεις το 2025 η ηλεκτρική διασύνδεση Ελλάδας- Αιγύπτου. Διαδικτυακή εφημερίδα, 15/03/2022.

12. energypress.gr, GREY: «Συνυστισμός» 24 εταιρειών για τις μελέτες - Στόχος να είναι έτοιμο το 50% των ΑΠΕ στην Αίγυπτο το 2030, όταν θα ολοκληρωθεί το καλώδιο. Διαδικτυακή εφημερίδα, 17/06/2024.

13. Καθημερινή, Ενισχύεται ο όμιλος Μυτιληναίου στα κατασκευαστικά έργα. Ηλεκτρονική έκδοση, 11/03/2024.

14. Από τον λιγνίτη στους έλικες [...], ό.π.

15. Ό.π.

16. Ό.π.

17. Το άρθρο "Καθημερινή, Τι κερδίζει η ΔΕΗ με την εξαγορά της Enel Romania. Ηλεκτρονική έκδοση, 10/03/23" μπορεί να προηγηθεί της συμφωνίας, ωστόσο περιέχει ένα infographic που δεν επιδέχεται παρεξηγήσεων. Σύμφωνα με τον αρθρογράφο, το ελληνικό κράτος θα ελέγχει τον μεγαλύτερο παραγωγό ΑΠΕ της Ρουμανίας και το δεύτερο μεγαλύτερο δίκτυο καλωδίων της χώρας. Έτσι «αποκτά πρόσβαση στον ενεργειακό διάδρομο που ξεκινάει από τη Ρουμανία, διασχίζει τη Βουλγαρία και καταλήγει στην Ελλάδα».

18. Ενδεικτικά αναφέρουμε: η protergia ανήκει στον όμιλο Μυτιληναίου, η nrg στη MotorOil, η Elredison στα ΕΛΠΕ, η ΗΡΩΝ στη ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ.

19. Δύο ενδεικτικές ειδήσεις διαφορετικού ύψους: Καθημερινή, Επίσκεψη Μητσοτάκη στην Οδησό: Το παρασκήνιο πίσω από την επίθεση. Ηλεκτρονική έκδοση, 07/03/2024. Εφημερίδα των Συντακτών, Εμπλοκή χωρίς όρια. Ηλεκτρονική έκδοση, 07/03/2024.

20. insider.gr, Μπούμπουρας: Έχουμε αρκετές ελληνικές εταιρείες που μπορούν να δραστηριοποιηθούν στην Ουκρανία. Διαδικτυακή εφημερίδα, 27/05/2023.

.....
21. Ριζοσπάτης, Ένα ... ευαγές ίδρυμα στην υπηρεσία του ευρωατλαντισμού. Ηλεκτρονική έκδοση, 02/03/2022.

22. Το δήλωσε ο γιος του και μέλος του ΔΣ του Ιδρύματος Μπούμπουρα, Σπύρος Μπούμπουρας. Βλ. Πελοπόννησος, Σπύρος Μπούμπουρας: «Πολεμούν με όπλα και με συκοφαντίες». Ηλεκτρονική έκδοση, 28/02/2022.

23. Υπουργείο Εξωτερικών, Συνέδριο για την Ανοικοδόμηση της Ουκρανίας, Αποτελέσματα. 15/02/2024.

24. Καθημερινή, Η προσέγγιση Ε.Ε και Ιράν μέσω Ελλάδας. Ηλεκτρονική έκδοση, 16/10/2005.

25. Μηλιός, Γ., Ιωακείμογλου, Η., Το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο. (Η θέση και ο ρόλος του στη διεθνή και την ελληνική οικονομία). Μέρος Α'. Περιοδικό Θέσεις, τ. 35, Ιούνιος 1991.

στο ελληνικό κράτος για να έχουν θεσμικό πάτημα στο διεθνές εμπόριο, να διεκδικούν και να επεκτείνουν τα κεκτημένα τους. Από την άλλη, η προστασία των ελλήνων εφοπλιστών δίνει στο κράτος δικαίωμα λόγου (δηλαδή κρατικής ισχύος) για τον έλεγχο του 1/5 του παγκόσμιου θαλάσσιου εμπορίου που σήμερα γίνεται με ελληνόκτητα πλοία. Όπως καταλάβατε, οι δρόμοι που ακολουθούν οι έλληνες εφοπλιστές για τη μεταφορά εμπορευμάτων, δείχνουν το μέχρι που φτάνει το πάπλωμα του ενεργού ρόλου του ελληνικού κράτους. Και γι' αυτό τους βλέπουμε ενιαία. Ας επιστρέψουμε όμως στο θέμα μας, που είναι ο ρόλος που βαρύνει το ελληνικό κράτος στη σχέση της Δύσης με το Ιράν.

Την περίοδο που τα κράτη παρουσιάζονταν σαν παιδάκια της UNICEF που επιζητούν ειρήνη - τότε που είχε κλειστεί η συμφωνία για το έλεγχο των ιρανικών πυρηνικών και ο εμπορικός χώρος της Δύσης ήταν ανοιχτός για ιρανικές επενδύσεις - το ελληνικό κράτος φρόντισε να γίνει από τους κυριότερους εταίρους αυτού του ανοίγματος. Σε απλή μετάφραση, είχε εξάρτηση κατά 35% από το πάμφθινο ιρανικό πετρέλαιο που φυσικά φορτωνόταν και μεταφερόταν σε όλα τα ευρωπαϊκά λιμάνια με ελληνόκτητα πλοία²⁶.

Όταν οι σχέσεις της Δύσης με το Ιράν ψυχράθηκαν, οι εισαγωγές και οι εξαγωγές του ελληνικού κράτους έφτασαν κοντά στο μηδέν²⁷. Όμως αυτό δε σήμαινε πως τα περιθώρια συνεργασίας είχαν πάψει. Ως γνωστόν το 99% των ελλήνων εφοπλιστών πλούτισαν με το λαθρεμπόριο εν μέσω εμπάργκο και πολέμων - το οποίο λαθρεμπόριο στην περίπτωση του ιρανικού πετρελαίου συνεχιζόταν κανονικά και με το νόμο.

Όπου φτάνουμε στην τελευταία τριετία, όπου πειρατείες πλοίων δίνουν και παίρνουν. Το βασικό που πρέπει να κρατήσουμε από το σωρό πληροφοριών είναι πως οι έλληνες εφοπλιστές, που εδώ και χρόνια ήταν μαμούλτες στη μεταφορά ιρανικού πετρελαίου, συμφώνησαν να αναμνηστούν με το αμερικανικό εμπάργκο, με αποκορύφωμα μια περίπτωση οικειοθελούς παράδοσης ιρανικού πετρελαίου στις ΗΠΑ, χωρίς να αποζημιωθεί το Ιράν²⁸. Εν ολίγοις το ελληνικό κράτος συμμετέχει στο θαλάσσιο αποκλεισμό του ιρανικού πετρελαίου, χωρίς να στείλει εν προκειμένω ούτε ένα πολεμικό πλοίο, παρά μόνο με την ισχύ του θαλάσσιου διεθνούς εμπορίου και αποτελεί πολλές φορές επίκεντρο στη διακρατική διένεξη. Αν βάλουμε αυτό το γεγονός δίπλα στην ελληνοϊσραηλινή «συνεργασία στον τομέα της ασφάλειας» (με όπλα, drones, αλληλοεκπαιδεύσεις κ.ο.κ.) που έχει πρώτο προφανή στόχο το Ιράν, το ελληνικό κράτος έχει άμεσο συμφέρον να συμβάλλει στις ενδεχόμενες πολεμικές συγκρούσεις που αφορούν το Ιράν.

2.6 ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΕΜΠΟΡΙΟΥ (Η ΑΛΛΙΩΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ)

Όπως έχει περιγραφεί και στο πρώτο μέρος, υπάρχουν δύο πλανητικές δυνάμεις (Κίνα και Ινδία) που έχουν δύο καταγεγραμμένα σχέδια για τον έλεγχο του εμπορίου στην περιοχή της Ευρασίας, σχέδια που συμπεριλαμβάνουν κράτη της περιοχής. Αυτή η «συμπερίληψη» έχει ένα ρόλο διττό. Αφενός τα κράτη που συμπεριλαμβάνονται στα σχέδια τοποθετούνται εμπόλεμα από τη μία ή την άλλη «σωστή πλευρά της ιστορίας» και αφετέρου εξαναγκάζουν τα κράτη όπως τις ΗΠΑ ή την Κίνα να αναπροσαρμόσουν τα σχέδια τους. Αυτό είναι και ένα κλασικό παράδειγμα της αλληλεξάρτησης μικρών και μεγάλων κρατών, όπως το περιγράψαμε στο πρώτο μέρος.

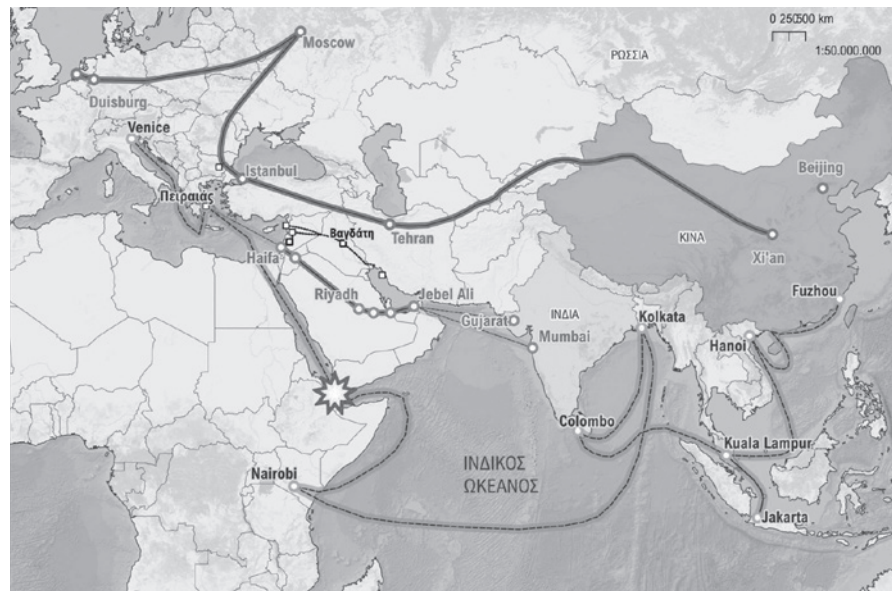
Το ένα σχέδιο είναι αυτό του Δρόμου του Μεταξιού της Κίνας που είναι on progress και συμπληρώνεται από ένα σιδηρόδρομο που θέλει να φτιάξει το Ιράν (τον «Σιδηρόδρομο της Αντίστασης»)²⁹, για τον έλεγχο του εμπορίου στη Μέση Ανατολή. Το νότιο κλαδί αυτού του δρόμου

26. Καθόλου τυχαία αυτές οι οικονομικές σχέσεις άνοιξαν την πρώτη περίοδο της «ελληνικής κρίσης χρέους». Βλ. Καθημερινή, Greece turns to Iranian oil as default fears deter trade. Αγγλόφωνη ηλεκτρονική έκδοση, 11/11/2011.

27. Στοιχεία από τη σελίδα Trading economics, αναζητώντας "Greece imports from Iran" και "Greece exports to Iran".

28. Για να παρακολουθήσετε έστω μερικώς τις εξελίξεις με το λαθρεμπόριο πετρελαίου και το ρόλο του ελληνικού κράτους στις σχέσεις Ιράν - ΗΠΑ, μπορείτε να τσεκάρετε τα παρακάτω άρθρα: Καθημερινή, Ιράν - Ελληνικά δεξαμενόπλοια: Οι χειρισμοί για το «Lana» και τα αντίποινα. Ηλεκτρονική έκδοση, 31/05/2022. Καθημερινή, Πίσω από τα ρεσάλτα στον Περσικό. Ηλεκτρονική έκδοση, 31/05/2023.

29. The Cradle, Railway of Resistance: A grand project to connect Iran, Iraq, Syria. Ηλεκτρονική έκδοση, 19/05/2023.

Τα τεκτονικά σχέδια του ευρασιατικού εμπορίου: ο νέος Δρόμος του Μεταξιού και ο ινδο-ευρωπαϊκός διάδρομος.

περνάει μέσα από το Σουέζ και καταλήγει στην Ευρώπη. Συγκεκριμένα στον Πειραιά που είναι ο βασικός διαμετακομιστικός σταθμός των κινέζικων εμπορευμάτων προς την Ευρώπη³⁰. Εδώ όλα καλά για το ελληνικό κράτος. Όμως με δική του πρωτοβουλία οι νέες επενδύσεις της COSCO στην περιοχή πάνε από καθυστέρηση σε καθυστέρηση και μάλιστα καθόλου τυχαία³¹. Ο Πειραιάς μπορεί να συνδεθεί με το σχεδιασμό ενός άλλου εμπορικού δρόμου: του ινδο-ευρωπαϊκού. Για να εντείνει τη χρησιμότητα του Πειραιά, το ελληνικό κράτος χρησιμοποιεί το λιμάνι όχι ως μηχανισμό διευκόλυνσης του εμπορίου, αλλά ως μηχανισμό ελέγχου και παρεμπόδισης του. Εν προκειμένω παρεμποδίζοντας την εμπορική επέκταση της Κίνας.

Ο ινδο-ευρωπαϊκός διάδρομος, αμερικανικής εμπνεύσεως, είναι ακόμη ασκήσεις επί χάρτου. Είναι η σύνδεση της Ινδίας, μιας wannabe υπερδύναμης δηλαδή, με την Ευρώπη. Αν κοιτάξουμε το χάρτη του ινδο-ευρωπαϊκού διαδρόμου βλέπουμε ως τερματικό σταθμό το λιμάνι του Πειραιά - συμπεριλαμβάνεται δηλαδή στο γενικό σχέδιο. Φυσικά αυτό είναι ένας μύχιος πόθος της Ελλάδας, καθώς όπως είπαμε, όλα αυτά είναι ακόμα κάτι γραμμούλες πάνω σε έναν χάρτη.

Αυτός ο χάρτης όμως αφήνει κάποια κράτη παραπονεμένα. Π.χ. την Αίγυπτο που παύει να έχει κέρδος, αφού ο νέος δρόμος αχρηστεύει το πέρας του Σουέζ, δηλαδή το πέρασμα των κινέζικων εμπορευμάτων από το νότιο κλαδί του Δρόμου του Μεταξιού. Π.χ. την Τουρκία που μένει εκτός, γεγονός ιδιαίτερα ευτυχές για τα ελληνικά σχέδια. Η σύνταξη του χάρτη και μόνο έχει ήδη προκαλέσει την πολεμική έξαρση στη Μέση Ανατολή, καθώς αλλάζει τις ισορροπίες ανάμεσα στα κράτη και τους πολέμαρχους της περιοχής αναγκάζοντάς τους να αναδιαπραγματευθούν πολεμικά τη θέση τους. Ο πόλεμος στη Γάζα και οι "τρελαμένοι" Χούθι εξηγούνται καλύτερα ως επεισόδια αυτής της εμπόλεμης διαδικασίας.

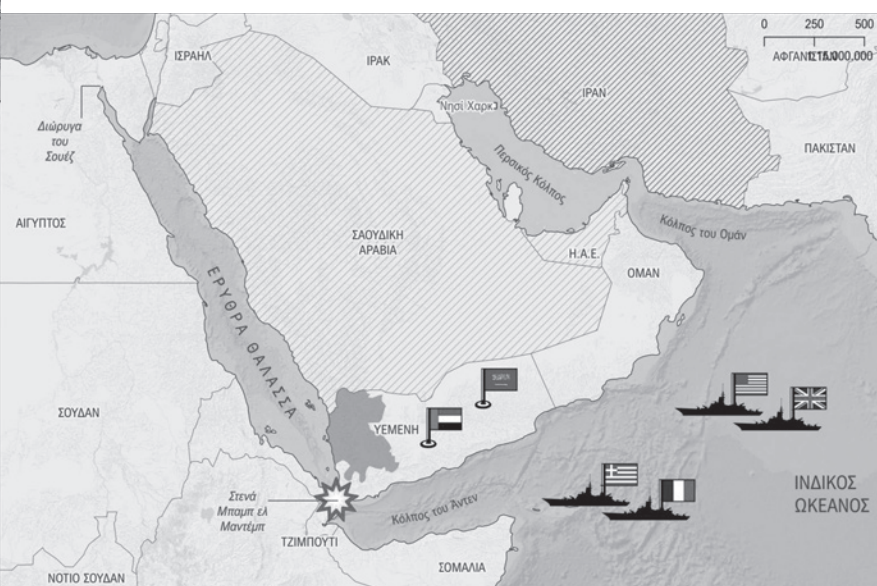
Όμως οι εμπορικοί δρόμοι αλλάζουν και με έναν ακόμα τρόπο: τις πρόσφατες (αρχικά αμερικανο - βρετανικές) επιχειρήσεις στην Ερυθρά Θάλασσα. Οι επιχειρήσεις αυτές έχουν ως διακηρυγμένο στόχο την προστασία των εμπορικών πλοίων, αλλά ως πραγματικό στόχο έχουν την παρεμπόδιση του διεθνούς εμπορίου που περνάει από τη διώρυγα του

30. Οι αριθμοί λένε: είναι το μεγαλύτερο λιμάνι (σε μεταφορά containers) στη Μεσόγειο και το τρίτο στην Ευρώπη για το 2023. Επίσης, είναι το σημαντικότερο λιμάνι (ως ποσοστό) στη θάλασσα μεταφορά κινέζικων εμπορευμάτων προς την Ευρώπη. Βλ. Καθημερινή, Record turnover profits for Piraeus Port Authority. Αγγλόφωνη ηλεκτρονική έκδοση, 30/03/2024. Βλ. Calatayud, L., C., (2023), The complex relationship between Europe and Chinese investment: The case of Piraeus. Λονδίνο: King's College London. Στη δεύτερη αναφορά θα βρείτε και το σχετικό ιστορικό με τις παλιωνδιες στην επέκταση των κινέζικων επενδύσεων στον Πειραιά με πρωτοβουλία του ελληνικού κράτους (μέσω Δήμων, αρχαιολογικών υπηρεσιών και τα ρέστα).

31. Antifa Scripta, Τα τρένα, η Κίνα, το κίνημα. Περιοδικό Antifa, τ. 85, Μάιος 2023.

Σουέζ. Το σχέδιο τεκτονικής αλλαγής του διεθνούς εμπορίου βάζει κάποιες δυσκολίες στο βασικό διάδρομο εισόδου εμπορευμάτων στην ευρωπαϊκή ήπειρο και στο αιγυπτιακό κράτος. Φυσικά, επηρεάζει και κράτη μεγαλύτερου διαμετρήματος που αποτελούν την ατμομηχανή της ευρωπαϊκής βιομηχανίας, όπως είναι η Γερμανία και η Γαλλία. Η ναρκοθέτηση της περιοχής της Ερυθράς Θάλασσας κάνει τα εμπορεύματα όπως είναι η ενέργεια, λιγότερο πρόσφορα και βέβαια πολύ πιο ακριβά, προκαλώντας πρόβλημα στις ευρωπαϊκές βιομηχανίες σε σύγκριση (θα έλεγε κάποιος πιο πονηρεμένος από εμάς) με τις ανταγωνίστριες αμερικανικές βιομηχανίες³². Γι' αυτό οι καλοί οι ευρωπαίοι αποφάσισαν να κάνουν δική τους επιχείρηση στην περιοχή για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα.

2.7 ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η “ΚΡΙΣΗ” ΣΤΗΝ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

Το ελληνικό κράτος και η κρίση στην Ερυθρά Θάλασσα

Πάμε τώρα στο πιο πρόσφατο παράδειγμα αναταραχής του παγκόσμιου εμπορίου, την κρίση στην Ερυθρά Θάλασσα, για να δούμε το ρόλο των ελλήνων εφοπλιστών αλλά και του ελληνικού κράτους. Το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο εδώ και αρκετά χρόνια αποδεδειγμένα έχει ανοιχτές συνεργασίες με δύο από τις αντιμαχόμενες πλευρές του πολέμου στην Υεμένη, αυτές που υποστηρίζονται από τη Σαουδική Αραβία και τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα αντίστοιχα, οι οποίοι τις «παίζουν» με τους Χούθι, που με τη σειρά τους υποστηρίζονται από το Ιράν. «Συνεργασία» σε ελεύθερη μετάφραση σημαίνει πως αγοράζουν πάμφθινο πετρέλαιο από κοιτάσματα της περιοχής και πληρώνουν (και) σε είδος, δηλαδή όπλα και τα συναφή³³. Η συνεργασία τους γινόταν υπό τις ασφαλείς φτερούγες των ελληνικών μυστικών υπηρεσιών και αποκρύπτονταν από τη σιωπή των ελληνικών μίντια. Οι δουλειές στην περιοχή συνοδεύτηκαν με μια συστοιχία patriot στη Σαουδική Αραβία και μια ημιμόνιμη στρατιωτική παρουσία της Ελληνικής Δύναμης Σαουδικής Αραβίας³⁴, αλλά και με διενέξεις κάθε τόσο με τα drones των Χούθι που δεν ξετρελαιόνταν κιάλας με τη στήριξη του ελληνικού κράτους στους εχθρούς τους. Όλα αυτά τα ωραία συνέβαιναν μέχρι και την πρόσφατη κρίση στην Ερυθρά Θάλασσα.

32. The Economic Times, Red Sea crisis driving up cost of white goods. Ηλεκτρονική έκδοση, 24/05/2024. Για τη διαφορά των επιπτώσεων μεταξύ της αμερικανικής και της ευρωπαϊκής βιομηχανίας δείτε το: JP Morgan, What are the impacts of the Red Sea shipping crisis?. Ηλεκτρονική έκδοση, 08/02/2024.

33. The Cradle, Who is looting Yemen's oil, and where does it all go?. Ηλεκτρονική έκδοση, 03/06/2023.

34. Καθημερινή, Εξελίσσει με τους ελληνικούς Patriot στη Σαουδική Αραβία - Νέο πρόγραμμα στρατιωτικής συνεργασίας. Ηλεκτρονική έκδοση, 13/05/2024.

Yemen's looted oil in 2022

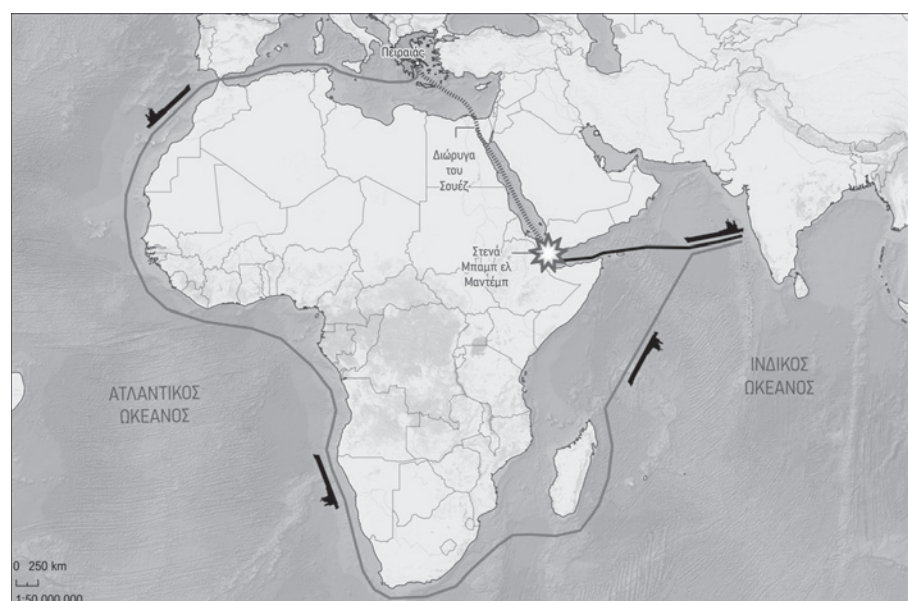
Date	Port	Cargo (million Barrels)	Value	Ship name
19 January	Dhabba Hadhramaut	2.5MMbbl	\$217M	APOLYTARES
02 February	Dhabba Hadhramaut	2MMbbl	\$200M	PANTANASSA
10 April	Dhabba Hadhramaut	2.3MMbbl	\$267M	POLITARIS
25 April	Nashima Shabwah	1MMbbl	\$106M	SEAVELVET
31 May	Ash Shihr Hadhramaut	2.2MMbbl	\$270M	APOLYTARES
26 June	Rudum Shabwah	0.4MMbbl	\$44M	GULF AETOS
29 June	Nashima Shabwah	1MMbbl	\$114M	ISABELLA
19 August	Dhabba Hadhramaut	2MMbbl	\$200M	MARAN CANOPUS
30 August	Nashima Shabwah	1MMbbl	\$98M	LOVINA

Source: ansarollah.com

The Cradle

Καταγεγραμμένες περιπτώσεις άντλησης πετρελαίου από την Υεμένη, που αποτέλεσε σημείο «μαλώματος» μεταξύ των εμπόλεμων πλευρών. Όλα τα πλοία, πλην ενός, είναι ελληνόκτητα.

Ξαφνικά οι all time classic επιθέσεις των Χούθι παρουσιάστηκαν ως σούπερ γαμάτες και πρωτοφανείς, τόσο που απαιτούσαν μόνιμη στρατιωτική παρουσία από τα δυτικά κράτη. Η στρατιωτική παρουσία οδήγησε τα εμπορικά πλοία που διασχίζουν το Σουέζ να κάνουν παράκαμψη μέσω του περίπλου της Αφρικής. Οσμιζόμενοι την κερδοφόρα ευκαιρία από τη νέα κρίση της εφοδιαστικής αλυσίδας, οι Βάσκο ντα Γκάμα του ελληνικού εφοπλιστικού κεφαλαίου έφτασαν να κάνουν νέες παραγγελίες πλοίων σε μέγεθος περίπου 10% του υφιστάμενου στόλου διεθνώς³⁵, διαδικασία που ξεκίνησε από το 2022, τότε που μας ζάλιζαν με τις ειδήσεις για τον πληθωρισμό κλπ. Έχουν έτσι διακριτικό πλεονέκτημα στη σχεδιαζόμενη εμπορική παράκαμψη. Τώρα, πρέπει να κρατάμε στο μυαλό μας πως και να λήξει η κρίση στην Ερυθρά, τα κερτημένα των αφεντικών του εφοπλισμού θα παραμείνουν. Μετά τα πλοία δε θα πάνε για σκραπ αλλά θα αποτελούν μεγαλύτερο μερίδιο στο διεθνές θαλάσσιο εμπόριο. Συνεπώς και ο ρόλος της βαθιάς εμπλοκής του ελληνικού στρατού στη ναρκοθέτηση της περιοχής σιγά-σιγά αποδεικνύεται όλο και πιο ευδιάκριτος και δεν είναι καθόλου αποτέλεσμα κάποιων γενικών και αόριστων «φρονιάδων των λαών».

Η παράκαμψη του Σουέζ: κέρδος για το εφοπλιστικό κεφάλαιο, «ψιλοζητημάκι» για το ελληνικό κράτος.

35. Καθημερινή, Greeks top of shipping orders. Αγγλόφωνη ηλεκτρονική έκδοση, 18/01/2024.

Ωστόσο, η πολεμική εμπλοκή του ελληνικού κράτους με πλοία και στρατό δε γίνεται υπό αμερικανική σημαία, αλλά υπό ευρωπαϊκή. Για το ελληνικό κράτος η ημιμόνιμη παράκαμψη του Σουέζ δεν είναι και το καλύτερο σενάριο. Πρώτα-πρώτα, ο μόνιμος περίπλους της Αφρικής σημαίνει πως ο Πειραιάς θα μετατραπεί από πρώτο λιμάνι ευρωπαϊκής εισόδου σε τελευταίο, με την ανάλογη απώλεια του ρόλου του ως μηχανισμού ελέγχου του εμπορίου από και προς την Ασία. Επιπλέον, η Αίγυπτος, βασικός σύμμαχος της Ελλάδας σε σχέδια που αφορούν τη χάραξη ΑΟΖ και την ένοπλη συνεργασία για την περικύκλωση της Τουρκίας, έχει χάσει το 50% των εσόδων της από τη μη-διέλευση πλοίων μέσω της Διώρυγας του Σουέζ³⁶. Για να μην πούμε πως το σχέδιο του ινδο-ευρωπαϊκού διαδρόμου - ας το ξαναθυμίσουμε: αμερικανικής έμπνευσης! - μοιάζει να την έχει ψιλογραμμένη. Συνεπώς, η ευρωπαϊκή οικονομική στήριξη στην Αίγυπτο του δικτάτορα Σίσι, μπορεί να φέρει μια ετικέτα που λέει «διαχείριση της μετανάστευσης» όπως είδαμε στην αρχή, αλλά έχει βαθύτερους στόχους. Είναι και η ανάγκη διασφάλισης και των ελληνικών συμφερόντων που εκπληρώνονται υπό αιγυπτιακή σημαία. Αυτοί είναι και οι βασικοί λόγοι που το ελληνικό κράτος, ενώ αρχικά διατυμπάνιζε πως θα συμμετέχει στην επιχείρηση των ΗΠΑ και του Ηνωμένου Βασιλείου, κατέληξε να είναι μέλος της ευρωπαϊκής επιχείρησης Ασπίδες και να είναι η λάρισσα το αρχηγείο της επιχείρησης κατά των Χούθι.

Το αν θα στεφθεί ο ρόλος του με επιτυχία ή όχι είναι ακόμη άγνωστο. Το βασικό όμως είναι πως η εμπλοκή του ελληνικού κράτους στα πεδία του πολέμου έχει ως ελατήρια αυστηρά και μόνο τα δικά του συμφέροντα. Κι από όσα δείξαμε, η όλο και βαθύτερη εμπλοκή στον πόλεμο είναι πια υπαρξιακή του ανάγκη. Άρα και τα κινήματα του τύπου «ΕΟΚ και ΝΑΤΟ το ίδιο συνδικάτο» που γεννιούνται και πεθαίνουν κάθε τόσο από το 2022 κι έπειτα, αποτελούν στην καλύτερη περίπτωση μια μαρτυρολογία και στη χειρότερη μια εσκεμμένη συσκοτίση του ρόλου και των συμφερόντων του ελληνικού κράτους στον παγκόσμιο πόλεμο.

36. Middle East Monitor, Egypt says Suez Canal revenue falls 50% amid Red Sea tension. Ηλεκτρονική έκδοση, 28/04/2024.

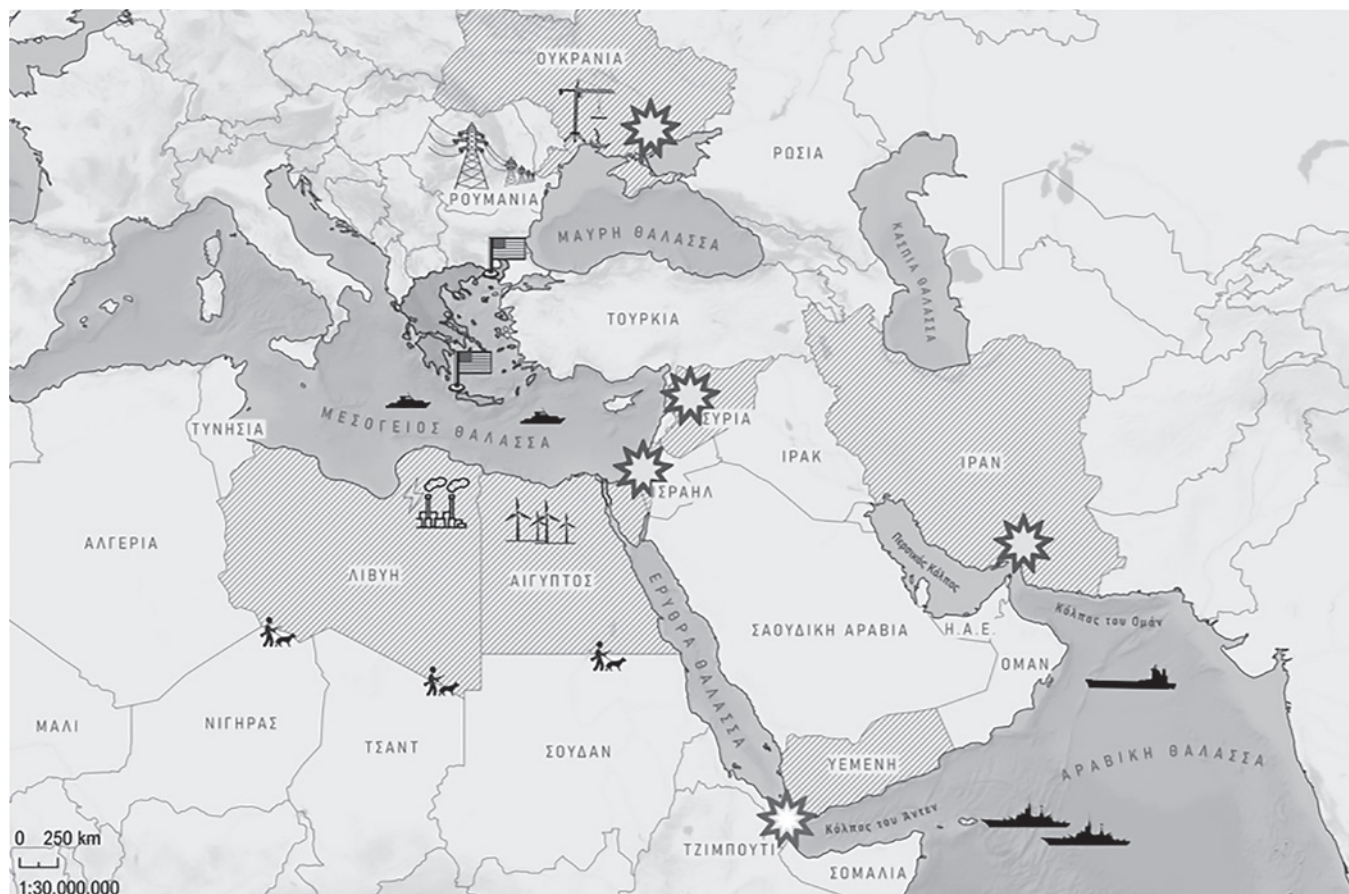
2.8 ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΠΕΔΙΟ: ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

Αν τώρα κάνουμε μια σούμα, καταλήγουμε σε αυτόν τον χάρτη που δείχνει το πως και μέχρι που φτάνει το ιμπεριαλιστικό σχέδιο του ελληνικού κράτους. Μπορεί να έχει τη μορφή των επενδύσεων, της διαχείρισης της μετανάστευσης, των περιβαλλοντικών μέτρων³⁷, των όπλων ή των «μπροστινών» επιχειρηματιών - πρακτόρων. Όμως οι πυκνώσεις του χάρτη πηγαίνουν με μοιρογνωμόνιο όλο και πιο μέσα στις πολεμικές συγκρούσεις. Διακινδυνεύοντας να πέσουμε έξω, αν πιστέψουμε τα λόγια του Δένδια πως ο ζωτικός χώρος του ελληνικού κράτους φτάνει μέχρι την υποσαχάρια Αφρική³⁸, έχουμε να δούμε στο μέλλον και εκεί κάποιο σχέδιο εμπλοκής, π.χ. με τη Γαλλία στο Μάλι.

Είπαμε πως είναι ακόμα άγνωστο το αν τα σχέδια του ελληνικού κράτους θα πάνε καλά. Όμως αυτό θα κριθεί από το αν θα προσαρμοστεί στις εξελισσόμενες συνθήκες, από το αν θα βρει τους απαραίτητους πόρους, δηλαδή από το στήσιμο μιας πολεμικής οικονομίας. Είναι κρίσιμο να προσαρμόσει ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, και πιο ειδικά την εργασία και τη ζωή της εργατικής τάξης, ώστε να συμβάλλουν σε αυτό το σχέδιο. Θα πρέπει ο τρόπος που θα δουλεύουμε, ο τρόπος που θα ζούμε, ακόμη και οι υποδομές που θα χρησιμοποιούμε και το πόσο «πράσινες» είναι, να υποστηρίζουν την πολεμική προετοιμασία του ελληνικού κράτους.

37. Παρότι δεν αναφέραμε κάτι για την «πράσινη» ελληνική ιμπεριαλιστική στρατηγική στο παρόν τεύχος, σκοπεύουμε να το κάνουμε στα επόμενα.

38. Athens Voice, Podcast Συναντήσεις με τον Μάκη Προβατά: Μια συζήτηση με τον Νίκο Δένδια, Ηλεκτρονική έκδοση, 22/02/2024.

Το ιμπεριαλιστικό σχέδιο του ελληνικού κράτους και τα ενεργά μέτωπα του πολέμου στην Ευρασία. Είναι από τις περιπτώσεις που παρατηρούμε ταύτιση απόψεων.

ΜΕΡΟΣ 3^ο: ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ ΟΡΓΑΝΩΝΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΜΜΕΤΑΣΧΟΥΝ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Στο δεύτερο μέρος δεν αποκαλύψαμε κάποια μυστικά σχέδια για οικονομική και στρατιωτική επέκταση του ελληνικού κράτους. Ό,τι αναφέρθηκε παραπάνω, έχει αποτυπωθεί σε έντυπες και ηλεκτρονικές εφημερίδες, το ανακοινώνουν επισήμως οι υπουργοί, το συζητάνε δεξιοί και αριστεροί. Κανένας δεν αμφισβητεί την εθνική εξωτερική πολιτική. Αυτό όμως που δεν συζητείται πολύ δημοσίως είναι ότι ο πόλεμος, είτε στρατιωτικός, είτε εμπορικός, είτε με οποιαδήποτε άλλη μορφή, έχει ως βασική προϋπόθεση μία κοινωνία που είναι οργανωμένη για να συμμετέχει σε αυτόν.

Τα πολεμικά σχέδια του ελληνικού κράτους θα παρέμεναν στη σφαίρα της φαντασίας αν δεν ήταν σε θέση η ελληνική κοινωνία να τα αποδεχτεί και να τα υποστηρίξει, χωρίς να εκδηλωθεί κάποια άρνηση συμμετοχής της σε αυτά. Επειδή η ελληνική κοινωνία - όπως και κάθε άλλη καπιταλιστική κοινωνία - είναι ταξικά διαρθρωμένη, τα μικρά και μεγάλα αφεντικά (και κάθε φίλος του κράτους), συντάσσονται με τα εθνικά συμφέροντα στο πεδίο των διακρατικών συγκρούσεων. Αυτοί που δεν έχουν κανένα υλικό συμφέρον να το κάνουν, αντιθέτως, είναι οι μεγάλοι χαμένοι: εμείς, η πολυεθνική εργατική τάξη που κατοικεί, παράγει και αναπαράγεται εντός της επικράτειας του ελληνικού κράτους. Είναι η δικιά μας εργασία που γίνεται καύσιμο για την προώθηση των πολεμικών σχεδίων. Συνεπώς, είναι η δικιά μας άρνηση να συμμετέχουμε στον πόλεμο που θέλει πάση θυσία να εμποδίσει το ελληνικό κράτος και οι υποστηρικτές του.

Πώς θα μπορούσαν να αγοραστούν τα Rafale; Πώς θα επεκτεινόταν ο στόλος των εφοπλιστών; Με ποιες υλικές προϋποθέσεις θα μετακινούνταν η φρεγάτα μέχρι την Ερυθρά θάλασσα; Πώς θα έφτανε στα σημερινά του επίπεδα το βεληνεκές του ελληνικού καπιταλισμού αν δεν πειθαρχούσε και δεν δούλευε προς αυτή την κατεύθυνση η εργατική τάξη εντός του ελληνικού κράτους;

Η εργατική τάξη είναι στο επίκεντρο των πολεμικών σχεδίων του ελληνικού κράτους και κάθε κράτους. Για το λόγο αυτό, ένα σύνολο από πολιτικές βγάζουν νόημα στο πλαίσιο μιας κοινωνίας/οικονομίας που προετοιμάζεται για πόλεμο. Δηλαδή μιας κοινωνίας/οικονομίας που είναι προσανατολισμένη στο να εξασφαλίσει τους υλικούς πόρους για τα πολεμικά σχέδια του κράτους. Αυτή την πολεμική οικονομία βλέπουμε να αναπτύσσεται μπροστά στα μάτια μας με αυξημένη ένταση από το 2020, όταν με αφορμή τη "μάχη ενάντια στον κορονοϊό" ξεκίνησε να εφαρμόζεται ένα συντονισμένο κρατικό σχέδιο που περιελάμβανε μια σειρά από οικονομικά, ιδεολογικά και κατασταλτικά μέτρα.

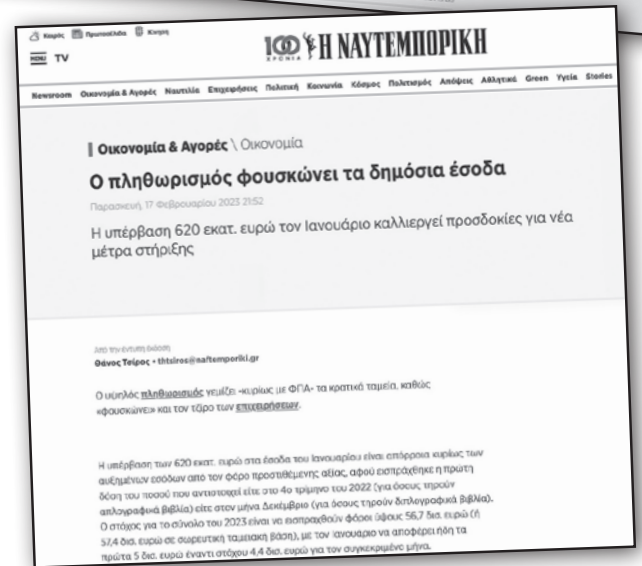
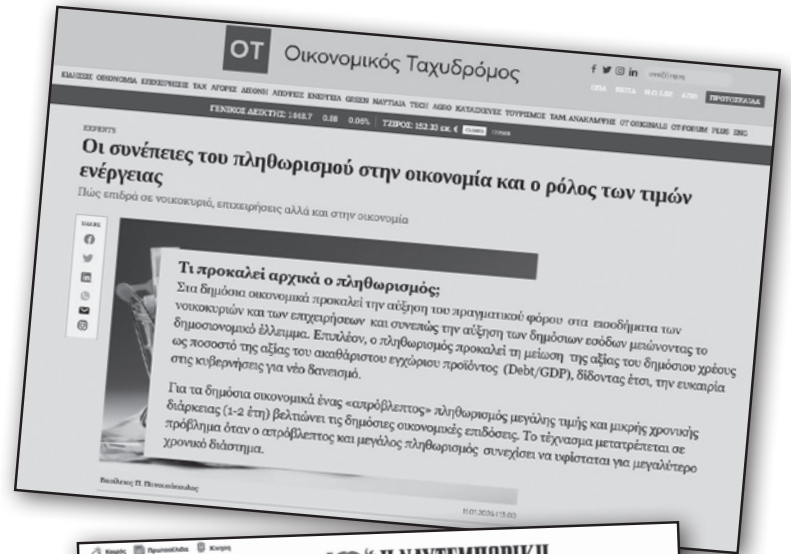
3.1 Ο ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

Ο πληθωρισμός είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά παραδείγματα προσαρμογής της οικονομίας σε συνθήκες προετοιμασίας πολέμου. Οι αυξήσεις των τιμών, ιδιαίτερα σε είδη πρώτης ανάγκης όπως τα τρόφιμα, τα οποία δεν έχει κανείς την επιλογή να σταματήσει να καταναλώνει εντελώς, οδηγούν μέσω της φορολογίας σε αύξηση των εσόδων του κράτους¹. Το είδος της συγκεκριμένης φορολογίας (δηλαδή ο ΦΠΑ) εξασφαλίζει ότι ασχέτως εισοδήματος ο ακριβότερος φόρος στα ακριβότερα προϊόντα και υπηρεσίες θα καταβάλλεται. Στην εξίσωση προσθέστε και τις υποχρεωτικές ηλεκτρονικές συναλλαγές, οι οποίες φροντίζουν κάθε συναλλαγή να καταγράφεται και στη συνέχεια να φορολογείται αντιστοίχως. Το κράτος δεν επιδιώκει την αύξηση των εσόδων του επειδή εφαρμόζει "νεοφιλελεύθερες" πολιτικές (μάλλον το ανάποδο θα έλεγε κανείς!), αλλά για να οργανώνει απευθείας το ίδιο τη ροή των χρημάτων σε εθνικά χρήσιμους σκοπούς.

Στο γενικό σχήμα του πληθωρισμού εντάσσονται οι αυξήσεις στις τιμές ενέργειας. Το κράτος οργανώσε με συστηματικό τρόπο τα τελευταία χρόνια τον τομέα πώλησης της ενέργειας², με αποτέλεσμα να καταλήγουν περισσότερα λεφτά στα αφεντικά που πουλάνε το εμπόρευμα ενέργεια. Οι αυξημένοι υλικοί πόροι προς τα αφεντικά αυτά μεταφράζονται σε δυνατότητα νέων και πιο επιθετικών επενδύσεων στο εξωτερικό, όπως αυτές στη Ρουμανία, τη Λιβύη και την Αίγυπτο που αναφέραμε στο προηγούμενο μέρος. Με άλλα λόγια, οι επενδύσεις σε ενεργειακές υποδομές εκτός των συνόρων σημαίνουν ότι τα ντόπια αφεντικά μπορούν να κατέχουν και να ρυθμίζουν προς όφελός τους ένα μέρος της αγοράς ενός ανταγωνιστικού κράτους.

1. Antifa Selanik, Επιχειρησιακή κρίση: το προαναγγελθέν μέλλον μας, Περιοδικό Selanik, τ. 4, Απρίλιος 2024.

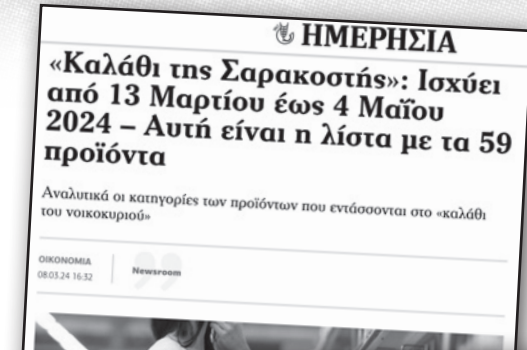
2. Βλ. χρηματιστήριο ενέργειας, επιδοτήσεις τιμολογίων, μπλε, πράσινα, κίτρινα τιμολόγια κλπ.

Αν ακολουθήσουμε αντίστοιχη πορεία σκέψης, βγάζουν νόημα τα μέτρα για τον περιορισμό της κυκλοφορίας των ΙΧ, όπως οι απαγορεύσεις κυκλοφορίας την περίοδο της καραντίνας, αλλά και η δημιουργία δυσκολότερων συνθηκών οδήγησης, όπως με το flyover και τα ατελείωτα έργα για το μετρό της Θεσσαλονίκης. Ο περιορισμός χρήσης των ΙΧ συνεπάγεται περιορισμό κατανάλωσης της ακριβής εισαγόμενης βενζίνης και κατ' επέκταση βελτίωση του εμπορικού ισοζυγίου.

Με αντίστοιχο τρόπο μπορούμε να σκεφτούμε την αύξηση των ενοικίων. Τα ενοίκια δεν ανεβαίνουν απλά ως το αποτέλεσμα του αόρατου χεριού της αγοράς, αλλά με οργανωμένο κρατικό σχέδιο³. Η λειτουργία αυτού του σχεδίου είναι να οδηγηθεί μεγαλύτερο μέρος του μισθού μας αφενός στα ταμεία του κράτους μέσω της φορολογίας και αφετέρου στις τσέπες των μικροαστών, που είναι κυρίως οι ιδιοκτήτες των σπιτιών που νοικιάζουμε. Με τη σειρά τους οι μικροαστοί, ανταποδίδουν στο κράτος τους με το να συνεχίσουν να το αγαπούν και να το υποστηρίζουν στις πολεμικές του περιπέτειες.

Άλλο ένα χαρακτηριστικό μέτρο είναι το σχεδόν “δελτίο τροφίμων”, ή όπως το ονόμασαν τα κρατικά επιτελεία το “καλάθι του νοικοκυριού”. Το μέτρο αυτό έχει ως διακηρυγμένο στόχο την πάταξη της ακρίβειας. Στην ουσία του, όμως, προσανατολίζει την κατανάλωση μας προς κάποια συγκεκριμένα προϊόντα με εθνικά ωφέλιμο στόχο⁴ και παράλληλα αποτρέπει την κατανάλωση άλλων προϊόντων (για παράδειγμα των εισαγόμενων). Δηλαδή, το κράτος ορίζει κεντρικά τι θα καταναλώνεται από την εργατική τάξη, η οποία είναι αυτή που κοιτάει τις φθηνότερες τιμές για να τα βγάλει πέρα. Το μέτρο αυτό λειτουργεί ως ένας ακόμα άρρητος μηχανισμός βελτίωσης του εμπορικού ισοζυγίου και ταυτόχρονα εξοικειώνει την εργατική τάξη με την ιδέα ότι η κατανάλωση ακόμα και των πιο βασικών πραγμάτων της καθημερινότητας μπορεί να μην είναι και τόσο ελεύθερη.

3.2 ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΗΘΙΚΟΥ ΠΑΝΙΚΟΥ

Το κράτος μέσα από τα media (και τα social media) κατασκευάζει μια εικόνα στην οποία η κοινωνία κατακυλιέται προς τη βία και την ανομία και ο κίνδυνος παραμονεύει σε κάθε γωνιά. Η λύση του προβλήματος, όπως το κατασκεύασε, είναι περισσότερος κρατικός έλεγχος. Δημιουργεί έτσι τις προϋποθέσεις για συστράτευση ενός μέρους της κοινωνίας με τα κρατικά σχέδια, ενώ ταυτόχρονα στοχοποιεί συμπεριφορές που θεωρούνται εθνικά επικίνδυνες ή ακόμα και μη-ωφέλιμες. Όπως τυχαίως, αυτό που παίζει στο στόχαστρο είναι οι συνήθειες της εργατικής τάξης.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το βρίσιμο στην απείθαρχη εργατική νεολαία που κωδικοποιείται από τα κρατικά μεγάφωνα ως “καταπολέμηση της νεανικής παραβατικότητας” ή μονολολεκτικά ως “bullying”. Δεν θεωρούμε ότι όλες οι συμπεριφορές της νεολαίας της εργατικής τάξης είναι εξορισμού καλές ή κακές. Για το κράτος, όμως, δεν ήταν ποτέ αυτό το θέμα. Το θέμα είναι να δημιουργηθεί μία γενικευμένη συνθήκη πανικού στην οποία το κάθε συγκεκριμένο περιστατικό δεν έχει καν σημασία. Σημασία έχει να πλανάται μια γενική αίσθηση ότι αυτοί και αυτές που μένουν σε φτωχογειτονιές, που φοράνε μαύρα, που δεν μπορεί παρά να ακούνε τραπ, έχουν επικίνδυνες συμπεριφορές και χρήζουν κρατικής διαχείρισης.

Ένα δεύτερο ακόμα πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η πειθάρχηση των γυναικών της εργατικής τάξης σε συνθήκες έντασης της εργασίας τους, μέσω της δημιουργίας της φιγούρας της “ακατάλληλης μάνας”⁵. Το κράτος επιλέγει να υπάρχει στην επικαιρότητα μία συνεχόμενη ροή από ειδήσεις που λένε πόσο ακατάλληλες είναι κάποιες οικογένειες να μεγαλώσουν τα παιδιά τους. Σχεδόν πάντα αυτές οι οικογένειες ανήκουν στην εργατική τάξη και η προσοχή των αρθρογράφων εστιάζεται στις μανάδες. Άσχετα με το τι έχει συμβεί στην κάθε περίπτωση, όλες αυτές οι (σοσιαλ)μιντιακές εκστρατείες για “παραμέληση ανηλίκων”, για “μανάδες μήδεις”, για μανάδες που είναι ανίκανες να τιθασιεύσουν τα παιδιά τους στα αποδεκτά πρότυπα συμπεριφοράς λειτουργούν ως κρατικές απειλές. Οι απειλές αυτές απευθύνονται προς όλες τις γυναίκες της εργατικής τάξης και αφορούν στο τι θα συμβεί σε όποια δεν επιτελέσει το ρόλο της σωστά. Δηλαδή σε όποια δεν φροντίζει να κρατήσει τα παιδιά της πειθαρχημένα και δεν τα μάθει να το βουλώνουν παρά τη ζωή που τους επιφυλάσσει το κράτος και τα αφεντικά.

3. Antifa Selanik, Κράτος, ιδιοκτήτες και ενοίκια που όλο ανεβαίνουν. Περιοδικό Selanik, τ. 4, Απρίλιος 2024.

4. Antifa Selanik, Περισσότερο επίδομα, λιγότερος μισθός. Περιοδικό Selanik, τ. 2, Μάιος 2023.

5. Μιγάδα, «Νεανική Εγκληματικότητα», ένα παλιό εργαλείο που βάζει την κοινωνική αναπαραγωγή της εργατικής τάξης στο στόχαστρο. Περιοδικό Μιγάδα, τ. 28, Χειμώνας - Άνοιξη 2022.

3.3 ΜΕΤΡΑ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑΣ

Πέρα από τα οικονομικά μέτρα και τον ιδεολογικό πόλεμο, το κράτος λαμβάνει εναντίον μας και άμεσα πειθαρχικά μέτρα. Εδώ τα πράγματα είναι κάποιες φορές πιο ξεκάθαρα. Μπάτσοι και άλλοι μπάτσοι, μπάτσοι με μηχανές, μπάτσοι με ποδήλατα, μπάτσοι με μπλε, πράσινες στολές, μπάτσοι με πολιτικά, μπάτσοι για την κυκλοφορία, δημοτόμπατσοι. Κυνηγητό σε μετανάστριες, μαζικές εξακριβώσεις στοιχείων σε ανήλικους⁶, ειδικές ζώνες αστυνόμευσης σε εργατικές γειτονιές⁷. Το μενού, βέβαια, περιλαμβάνει απαγόρευση ή περιορισμό της κυκλοφορίας με κάθε αφορμή: για τον κορονοϊό, για την πιθανότητα πυρκαγιάς, για την πλημμύρα, για το πολύ κρύο, για την πολύ ζέστη.

Στα άμεσα κρατικά μέτρα πειθαρχικής εντάσσεται και η πρόσφατη αλλαγή του Ποινικού Κώδικα. Ο νέος Ποινικός Κώδικας, μεταξύ άλλων, προβλέπει την εξαγορά ορισμένων ποινών με κοινωφελή εργασία. Δημιουργεί ουσιαστικά μία δεξαμενή εργατικής δύναμης που μπορεί να διοχετευθεί όπου υπάρχουν κρατικές ανάγκες. Δηλαδή τζάμπα εργασία για το κράτος για εθνικά ωφέλιμους σκοπούς. Αν συνυπολογίσουμε ότι ο νόμος προβλέπει αυστηροποίηση των ποινών για μικρές παραβάσεις, μείωση του ορίου ηλικίας για την εφαρμογή των ποινών και γρηγορότερες διαδικασίες, η δεξαμενή αυτή γίνεται δυνητικά όλο και μεγαλύτερη.

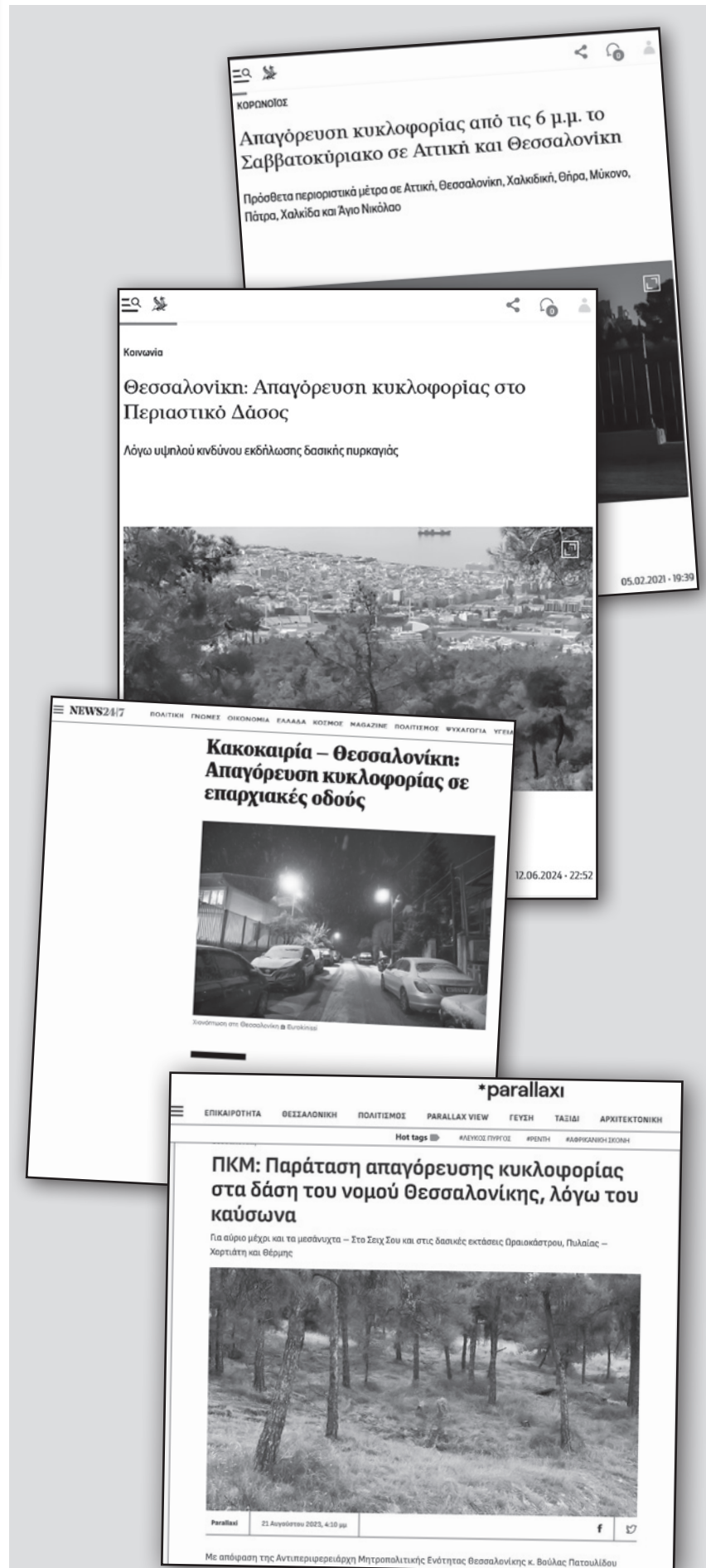
3.4 ΑΥΤΟΝΟΜΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Θα μπορούσαμε να περιγράψουμε άλλα τόσα μέτρα που πήρε το ελληνικό κράτος για να μετασχηματίσει την κοινωνία/οικονομία του για να συμμετέχει στα πολεμικά του σχέδια. Μας είναι ξεκάθαρο ότι αυτά τα σχέδια περνάνε από πάνω μας, από την εργασία μας, από τις συνήθειές μας, από τις γειτονιές μας. Συνεπώς, θεωρούμε ότι δεν έχει νόημα να ζητάμε να πάρει μία συγκεκριμένη θέση στον εν εξελίξει παγκόσμιο πόλεμο, υπέρ της μίας ή της άλλης πλευράς. Οι εκκλήσεις προς το υπουργείο εξωτερικών είτε είναι αφελείς είτε έχουν άλλους στόχους από τους διακηρυγμένους, ακόμα και αν πλασάρονται ως "κίνημα".

Για εμάς η άρνηση συμμετοχής στον πόλεμο είναι αδιαπραγμάτευτη. Όμως, αρχίζει από το μικρό επίπεδο, από τους χώρους που βρισκόμαστε, από τις γειτονιές μας. Αρχίζει από το να οργανωθούμε ως τάξη, να βρούμε τρόπους να σκεφτόμαστε μακριά από την κρατική προπαγάνδα και τρόπους να αντιστεκόμαστε συλλογικά και οργανωμένα στα σχέδια του κράτους για τις ζωές μας. Να καταφέρουμε να εκφράσουμε την εναντίωσή μας με μία φωνή, όχι μόνο για τον πόλεμο αλλά για τον ίδιο τον τρόπο που οργανώνεται η οικονομία και ουσιαστικά όλη η κοινωνία γύρω από τα πολεμικά σχέδια του ελληνικού κράτους. Όσο η ατμόσφαιρα μυρίζει όλο και πιο έντονα μπαρουτί, αυτό για το οποίο πρέπει να δουλέψουμε με όλες μας τις δυνάμεις είναι η αυτόνομη από το κράτος και τα αφεντικά οργάνωσή μας, οργάνωση της πολυεθνικής εργατικής τάξης.

6. Ενδεικτική είδηση: voria.gr, Θεσσαλονίκη: 243 έλεγχοι σε ανήλικους για παραβατικότητα μέσα σε λίγες ώρες - Τρεις προσαγωγές. Διαδικτυακή εφημερίδα, 06/07/2024.

7. Antifa Selanik, Ο φασισμός χωρίς σβάστικα και η μάχη για το δημόσιο χώρο στα δυτικά. Περιοδικό Selanik, τ. 3, Οκτώβριος 2023.

ΟΔΗΓΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

Η περίπτωση της πλατείας Αριστοτέλους

Εδώ και χρόνια, κάθε φορά που συζητάμε θέματα που αφορούν ανθρώπινες συμπεριφορές και ειδικότερα συμπεριφορές εντός της τάξης μας, προκύπτει πάντα η ίδια διαστρέβλωση. Για αυτό το λόγο, θα κάνουμε μία μικρή αναφορά, με μεγάλες αφαιρέσεις για λόγους απλοποίησης, για το πώς βλέπουμε ένα σύνολο από συμπεριφορές της εργατικής τάξης που είναι για τα μπάζα.

Ας ξεκινήσουμε λέγοντας ότι η εργατική τάξη δεν είναι φύσει καλή και κομπλέ ή φύσει κακή. Η εργατική τάξη δημιουργήθηκε ως αποτέλεσμα συγκεκριμένων ιστορικών διαδικασιών από τα ίδια τα αφεντικά και κατ' επέκταση τα κράτη, ώστε να συμμετέχει στη διαδικασία παραγωγής. Ήδη από τα πρώτα χρόνια των καπιταλιστικών κοινωνιών τα αφεντικά κατάλαβαν ότι χρειάζεται όχι μόνο να οργανώσουν την παραγωγή, αλλά να αναπλάσουν το σύνολο των κοινωνικών σχέσεων.

Ο σεξισμός και η ομοφοβία δεν ξεπηδούν αόριστα από τη φτώχεια και την αμορφωσιά της εργατικής τάξης. Είναι μέρος του ασύμμετρου τρόπου οργάνωσης των έμφυλων και σεξουαλικών σχέσεων στις καπιταλιστικές κοινωνίες. Ο κόσμος που δημιουργήθηκε για να επιβάλλει τους συγκεκριμένους τρόπους παραγωγής και αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης είναι αυτός που περιλαμβάνει τον σεξισμό και την ομοφοβία. Το μόνο σίγουρο είναι ότι υπάρχουν σεξιστικές και ομοφοβικές συμπεριφορές μέσα στην εργατική τάξη, όπως και σε κάθε κοινωνική τάξη. Είναι όμως εξίσου σίγουρο ότι οι μόνοι που δεν έχουν συμφέρον να το αλλάξουν αυτό είναι αυτοί που βγαίνουν κερδισμένοι, τα αφεντικά και το κράτος τους.

Τον περασμένο Μάρτιο η πλατεία Αριστοτέλους ήρθε στο επίκεντρο της επικαιρότητας, αποτέλεσε για λίγες μέρες το βασικό ζήτημα στα media και στα social media. Αυτό το κείμενο είναι μια απόπειρα να κατανοήσουμε γιατί αυτή η κεντρική πλατεία της πόλης μας και όσα συνέβησαν εκεί το βράδυ της 9ης Μαρτίου αποτέλεσαν "είδηση", και μάλιστα κεντρική.

Θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε λέγοντας ότι εκείνο το βράδυ εκτυλίχθηκε ένα ομοφοβικό - τρανσφοβικό περιστατικό. Άλλωστε αυτό βγάζει ως αυτοματοποιημένη απάντηση το google όταν πληκτρολογείς τις λέξεις "αριστοτέλους" και "επίθεση". Όμως, σχεδόν αντανάκλαστικά συνειδητοποιήσαμε ότι κάτι άλλο ξεκίνησε να εκτυλίσσεται από την αμέσως επόμενη στιγμή του αρχικού περιστατικού, το οποίο μάλιστα μας φάνηκε ότι το έχουμε ξαναζήσει επανειλημμένα στο πρόσφατο παρελθόν. Πάθαμε κάποιου είδους deja vu! Μας ήρθαν μνήμες όχι από αντίστοιχα περιστατικά, αλλά από όμοιες κρατικά οργανωμένες εκστρατείες διαπόμπευσης φιγούρων της εργατικής τάξης και συγκεκριμένα των νεότερων μελών της, όπως αυτή στο ΕΠΑΛ Σταυρούπολης το Σεπτέμβριο του 2021. Αν έχετε απορία για το ποια ήταν η αλληλουχία των συμβάντων στην πλατεία Αριστοτέλους εκείνο το βράδυ, δεν θα μπορούσατε να βρείτε απαντήσεις παρακάτω. Αυτό στο οποίο θα σταθούμε είναι στο τι έκανε το κράτος και οι μηχανισμοί του εκείνο το βράδυ, αλλά κυρίως τις μέρες που ακολούθησαν.

Μέσα στην καθημερινότητα των καπιταλιστικών κοινωνιών συμβαίνουν συνεχώς περιστατικά λιγότερο ή περισσότερο βίαια. Εκείνο το βράδυ στην πλατεία Αριστοτέλους, κάτι όντως συνέβη στην πραγματική ζωή αυτής της πόλης. Την αμέσως επόμενη στιγμή, όμως, κατασκευάστηκε με αφορμή αυτό το γεγονός ένα κρατικά οργανωμένο θέαμα, το οποίο πήρε κομμάτια του πραγματικού περιστατικού (όποιο και αν ήταν αυτό), τα διάνθισε, τα παραμόρφωσε και τελικά δημιούργησε μία νέα πραγματικότητα, η οποία κουμπώνει στις κρατικές πολιτικές διαχείρισης της νεολαίας της εργατικής τάξης. Ήταν ένα οργανωμένο σχέδιο στο οποίο κάθε τμήμα του μηχανισμού διαδραμάτισε το δικό του ρόλο.

Βίντεο που έδειχναν το περιστατικό μονταρίστηκαν¹ και προστέθηκαν πάνω και κάτω τα

1. Θεωρούμε ότι ακόμα και αν δεν υπήρξε κάποια δραστηριότητα επέμβαση στα βίντεο που κυκλοφόρησαν, τα βίντεο αυτά, όπως και όλα τα βίντεο γενικά, περιέχουν από μόνα τους ένα σύνολο από επιλογές, όπως το πού αρχίζουν και πού κόβονται και από ποια οπτική είμαι τραβηγμένα. Συνεπώς, ένα βίντεο δεν είναι η απόδειξη της αλήθειας αλλά της συγκεκριμένης αλήθειας που θέλει να τεκμηριώσει όποιος το τράβηξε, το επεξεργάστηκε και φρόντισε να διαμοιραστεί.

κατάλληλα κείμενα με τα κατάλληλα μηνύματα. Τα μηνύματα ήταν σαφή και περιεκτικά ώστε να μην είναι ανοιχτά σε άλλες ερμηνείες και ως εκ θαύματος έφτασαν σε χιλιάδες κινητά σε ελάχιστο χρόνο. Παράλληλα, άρθρα με το πρόθεμα "έκτακτη είδηση" ξεφύτρωσαν σε όλα τα σάιτ και έγιναν τα απαραίτητα repost και share, ώστε το μήνυμα της "τρανσφοβικής επίθεσης από τεράστια συμμορία νεολαίων στο κέντρο της Θεσσαλονίκης" να φτάσει άμεσα παντού. Τα βίντεο, τα άρθρα και ό,τι άλλο κυκλοφόρησε εκείνες τις μέρες αναπαρήγαγε στην ουσία του την ανακοίνωση της αστυνομίας. Σύντομα, εμφανίστηκαν καλέσματα για αντιφασιστική συγκέντρωση στην πλατεία Αριστοτέλους την επόμενη μέρα, θεωρώντας ως δεδομένο ότι το περιστατικό έγινε όπως το περιγράφουν οι δημοσιογράφοι και το πιστοποιούν τα βίντεο. Οι αριστεροί ταυτόχρονα κανόνιζαν δημόσια σκετσάκια με κάμερες στην πλατεία Αριστοτέλους, τα οποία και πραγματοποίησαν με φόντο το πλήθος που μαζεύτηκε στο κάλεσμα. Τα βίντεο που προέκυψαν από τα σκετσάκια και την συγκέντρωση μονταρίστηκαν εκ νέου και ακολούθησαν την ίδια διαδικασία για να συμπληρωθεί το κάδρο. Φυσικά δεν θα μπορούσε να λείπει το απαραίτητο #aristotelous.

Η αστυνομία έκανε το κομμάτι της. Όπως ανακοίνωσε στο δελτίο τύπου:

Η άμεση κινητοποίηση [...] οδήγησε στη σύλληψη 21 ατόμων.

Πρόκειται για 12 αλλοδαπούς και 9 ημεδαπούς, σε βάρος των οποίων σχηματίστηκε δικογραφία από το Τμήμα Αντιμετώπισης Ρατσιστικής Βίας της Διεύθυνσης Ασφάλειας Θεσσαλονίκης για τα κατά περίπτωση αδικήματα της απλής σωματικής βλάβης τετελεσμένης και σε απόπειρα, εξύβρισης και απειλής, σε συνδυασμό με την επιβαρυντική περίπτωση του άρθρου 82Α του Ποινικού Κώδικα «Έγκλημα με ρατσιστικά χαρακτηριστικά».

Οι συλληφθέντες θα οδηγηθούν στον αρμόδιο Εισαγγελέα.²

Ο αρμόδιος εισαγγελέας όντως ανέλαβε τη συνέχιση της υπόθεσης και μία διάχυτη αίσθηση ότι το κράτος είναι ο μόνος εγγυητής της δημόσιας τάξης και της ατομικής ελευθερίας επικράτησε. Βέβαια, οι αριστεροί συνέχισαν να εξοργίζονται με την ανικανότητα του κρατικού μηχανισμού να παρεμβαίνει άμεσα και να ζητούν περισσότερη αστυνομία. Εν τέλει, ο μηχανισμός αυτός δεν άφησε κανένα περιθώριο να υπάρξει στη δημόσια σφαίρα τίποτε άλλο

2. ΕΛ.ΑΣ., Σύλληψη 21 ατόμων για επίθεση με ρατσιστικό υπόβαθρο, 10/03/2024.

Law and Order in SKG

Από τότε που ξεκίνησαν οι ειδικές επιχειρησιακές δράσεις της αστυνομίας για την “αντιμετώπιση της παραβατικότητας των ανηλίκων” εδώ και περίπου δύο χρόνια, βλέπουμε όλο και πιο συχνά ανακοινώσεις των μπάτσων με την παρακάτω τυποποιημένη φόρμα.

[...] Από την Υποδιεύθυνση Προστασίας Ανηλίκων της Διεύθυνσης Ασφάλειας Θεσσαλονίκης σχεδιάστηκε ειδική επιχειρησιακή δράση για την πρόληψη της παραβατικότητας των ανηλίκων, η οποία υλοποιήθηκε απογευματινές και βραδινές ώρες χθες (02-06-2024), στην ευρύτερη περιοχή της Πλατείας Αριστοτέλους, με τη συνδρομή αστυνομικών των Διευθύνσεων Ασφάλειας, Αστυνομίας, Άμεσης Δράσης και Αλλοδαπών Θεσσαλονίκης.

Στο πλαίσιο της δράσης, η οποία αναπτύχθηκε σε επιλεγμένα σημεία, ελέγχθηκαν συνολικά (151) άτομα, εκ των οποίων (120) ανήλικοι, ενώ προσήχθησαν (5).

Σκοπός ήταν η συλλογή στοιχείων και η χαρτογράφηση της κίνησης ανηλίκων που ενδεχομένως εμπλέκονται σε περιστατικά παραβατικότητας.

Τα στοιχεία που συλλέγονται θα αποτελέσουν αντικείμενο αξιολόγησης, αξιοποίησης και διερεύνησης για το σχεδιασμό στοχευμένων δράσεων σε περιοχές όπου διαπιστώνεται συσσώρευση περιστατικών ανήλικης παραβατικότητας.

Ανάλογες εξορμήσεις θα συνεχιστούν στο πεδίο της πρόληψης και αντιμετώπισης του φαινομένου της νεανικής εγκληματικότητας.¹

1. ΕΛ.ΑΣ., Ειδική επιχειρησιακή δράση της Υποδιεύθυνσης Προστασίας Ανηλίκων για την πρόληψη και αντιμετώπιση της παραβατικότητας των ανηλίκων στην ευρύτερη περιοχή της Πλατείας Αριστοτέλους, 03/06/2024.

εκτός από την πραγματικότητα του κράτους. Ταυτόχρονα κατέστησε περιθωριακή και αδύνατη κάθε διαφορετική αφήγηση των γεγονότων.

Αν σκεφτούμε το θέαμα που κατασκευάστηκε, θα συνειδητοποιήσουμε ότι διέπεται από μια σειρά από βεβαιότητες, οι οποίες δεν προκύπτουν από κάποια δεδομένα. Για παράδειγμα διαβάσαμε σε άρθρα που κυκλοφόρησαν εκείνες τις ημέρες ότι ο αριθμός των συμμετεχόντων στο περιστατικό ταυτίζεται σχεδόν με τον αριθμό των παρευρισκόμενων στην πλατεία, ότι οι συμμετέχοντες ήταν μια ενιαία παρέα, ότι ήταν οργανωμένοι, ότι ήταν οπαδοί, ότι προέρχονται από τα δυτικά. Αυτά τα δεδομένα δεν προκύπτουν από πουθενά, θα μπορούσαν εξίσου να ισχύουν και το αντίστροφο. Δεν απασχόλησε, όμως, κανέναν αν αυτές οι υποθέσεις

ήταν ή όχι πραγματικές και τεκμηριωμένες. Αυτό που ουσιαστικά ήθελαν να θέσουν ως δεδομένο όσοι έγραψαν, πόσταναν ή αναπαρήγαγαν με κάθε μέσο αυτές τις βεβαιότητες είναι ότι όλοι αυτοί που συμμετείχαν στο περιστατικό ανήκουν στην εργατική τάξη.

Ήταν τέτοιας έντασης το θέαμα που κατασκευάστηκε, που οι βεβαιότητες που αναπαρήχθηκαν με κάθε μέσο έγιναν η δεδομένη πραγματικότητα. Δεν είχε σημασία ποιοι τελικά ήταν αυτοί που βρίσκονταν στην πλατεία Αριστοτέλους εκείνο το βράδυ. Σημασία είχε να προστεθεί άλλο ένα περιστατικό στην όλο και πιο διευρυμένη λίστα δημόσιας διαπόμπευσης της νεολαίας της εργατικής τάξης. Για αυτό το λόγο θεωρούμε ότι είναι λάθος να συγκρίνουμε το τι έγινε πραγματικά με την οργανωμένη προπαγάνδα που ακολούθησε. Από τη στιγμή που κατασκευάστηκε το θέαμα με τίτλο #aristotelous, το τι πραγματικά έγινε στην πλατεία επικαλύπτεται από αυτό που το κράτος λέει ότι έγινε.

Για να καταλάβουμε τη σημασία του σχεδίου που περιγράψαμε παραπάνω, είναι σημαντικό να το εντάξουμε στο πλαίσιο των πολιτικών που στοχεύουν στην πειθάρχηση των νέων της εργατικής τάξης. Η συστηματική συκοφάντηση συγκεκριμένων φιγούρων με επίκληση στον αντισημισμό, τον αντιρατσισμό και την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των γκέι, λεσβιών, μπάι, τρανς και ατόμων με οποιοδήποτε άλλο τρόπο αυτοπροσδιορίζονται, συνδυάζεται με το ασφυκτικό πλαίσιο που διαμορφώνεται τελευταία στα σχολεία και τις πλατείες. Παράλληλα με το οργανωμένο βρίσιμο των νέων εργατών και εργατριών ως “αμόρφωτοι - σεξιστές - φασίστες”, εφαρμόζεται νέος κανονισμός ποινών για τους μαθητές και τις μαθήτριες και αυστηροποιείται κεντρικά ο πειθαρχικός μηχανισμός των σχολικών αποβόλων. Μπαίνει σε εφαρμογή η ρουφιανο-πλατφόρμα για το bullying και αυξάνεται η αστυνομική επιτήρηση των γειτονιών.

Το κράτος έχει σχέδιο για το πώς θα χειριστεί την απειθαρχία της νεολαίας της εργατικής τάξης. Γνωρίζει ότι στους καιρούς πολεμικής προετοιμασίας που διανύουμε θα γίνεται όλο και πιο αναγκαίο να την εντάξει στην παραγωγή με όλο και πιο εντατικούς όρους, ενώ παράλληλα η καθημερινή ζωή θα περιλαμβάνει όλο και λιγότερη κατανάλωση. Η διαδικασία αυτή περιλαμβάνει την υποτίμηση στα λόγια προκειμένου να νομιμοποιηθούν κοινωνικά οι πειθαρχικοί μηχανισμοί και να γίνει διαχειρίσιμη η υλική υποτίμηση των ζωών μας. Μέσα από αυτή την οπτική των πραγμάτων, ο κρατικός “αντισηξισμός” δεν μπορεί παρά να λειτουργεί ως κομμάτι αυτού του σχεδίου και όχι ως διαδικασία εξάλειψης των διακρίσεων με βάση τη σεξουαλικότητα.

Έχει ενδιαφέρον να δούμε την υπόθεση #aristotelous μέσα από το πρίσμα που θέτει η Angela Davis στο βιβλίο “Γυναίκες Φυλή και Τάξη” και ιδιαίτερα στο κεφάλαιο “Βιασμός, ρατσισμός και ο μύθος του μαύρου βιαστή”. Τόσο η εισαγωγή της αυτόνομης ομάδας γυναικών Μιγάδα, που δημιούργησε αυτή την εξαιρετικά χρήσιμη για πολιτικούς σκοπούς έκδοση, όσο και το ίδιο το κείμενο της Davis μοιάζουν ιδιαίτερα επίκαιρα. Οι ομοιότητες δεν βρίσκονται στις μορφές πειθάρχησης (δεν βρισκόμαστε στη φάση δημόσιων λινταρισμάτων ευτυχώς), αλλά στο στρατηγικό ρόλο της δημιουργίας μύθων.

Σύμφωνα με τη συγγραφέα, ο μύθος του μαύρου βιαστή αναδύθηκε την περίοδο μετά την κατάργηση της δουλείας στις ΗΠΑ με βασικό σκοπό την πειθάρχηση των μαύρων εργατών και εργατριών.

“Ο μύθος του μαύρου βιαστή ανέκυπτε μεθοδικά και ως δια μαγείας κάθε φορά που τα αλληπάλγηλα κύματα βίας και τρόμου που εξαπολύονταν ενάντια στη μαύρη κοινότητα έψαχναν πειστικές εξηγήσεις.”¹

“Μετά τη χειραφέτηση των δούλων, οι μαύροι δεν είχαν πια καμία αγοραστική αξία για τους πρώην δουλοκτήτες με αποτέλεσμα μια “επανάσταση στη βιομηχανία λινταρισμάτων” [...] πριν το λιντάρισμα σταθεροποιηθεί σαν ένας κοινά αποδεκτός θεσμός, έπρεπε να δικαιολογηθούν πειστικά οι αγριότητες και οι ωμότητες του.”²

“Καθώς διαμορφωνόταν η μεταπολεμική οικονομική κατάσταση και σταθεροποιούνταν η υπερεκμετάλλευση των μαύρων εργατών, τα λινταρίσματα πλήθαιναν όλο και περισσότερο. Αυτή ακριβώς ήταν η ιστορική καμπή κατά την οποία ο βιασμός αναδύθηκε σαν η κυριότερη δικαιολογία για το λιντάρισμα.”³

Αν φύγουμε από τον νότο των ΗΠΑ και μεταφερθούμε στο νότο της βαλκανικής χερσονήσου, μπορούμε να πούμε ότι ο κρατικός “αντισηξισμός” που βλέπουμε να αναδύεται τα τελευταία χρόνια, στοχεύει στη δημιουργία του διευρυμένου μύθου των “αμόρφωτων - σεξιστών - ομοφοβικών - που μένουν στα δυτικά” νεολαίων της εργατικής τάξης. Όπως μας προτρέπει η Davis, που κάτι ήξερε, ο αγώνας κατά του σεξισμού και της ομοφοβίας πρέπει να περιλαμβάνει τον αγώνα ενάντια στη δημιουργία αυτών των μύθων.

1. Davis, A., (2014), Γυναίκες, Φυλή και Τάξη. Αθήνα: Μιγάδα, σελ. 104.
2. ό.π., σελ 118-119.
3. ό.π., σελ 121.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ (ΜΕΡΟΣ 3^ο)

Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό (2006-2009)

Στο προηγούμενο μέρος αυτής της σειράς κειμένων¹ μιλήσαμε για το πως προέκυψε η αυτόνομη ομάδα Εργάτες του Αρνητικού (ΕΤΑΡ) το μακρινό 2004. Αναφέραμε τι περίπου σκεφτόταν: την ταξική διαίρεση της ελληνικής κοινωνίας, τον κρατικά οργανωμένο ρατσισμό, τον "πόλεμο ενάντια στην τρομοκρατία" ως διακρατική σύγκρουση και ως ασκήσεις εσωτερικής πειθαρχίας. Αναφέραμε και πως περίπου προσπαθούσε να οργανωθεί: με τη δημιουργία ενός συλλογικού σώματος που εργάζεται με συνέπεια για τα συλλογικά ταξικά συμφέροντα. Αυτά συνέβαιναν στον απόηχο του "κινήματος της αντι-παγκοσμιοποίησης" και ταυτόχρονα με το θρυλικό κίνημα ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 (aka Μαϊούνης 2006).

Είπαμε εκεί, εν είδει teaser, ότι στο επόμενο μέρος θα μιλήσουμε για το πως κλονίστηκε η ομάδα, τι οργανωτικά προβλήματα είχε και οδηγήθηκε στη διάλυση το 2009, την ίδια στιγμή που η χώρα όδευε σε ελεγχόμενη χρεοκοπία. Ξεχάσαμε όμως κάτι σημαντικό: το 2006 δημιουργήθηκε από τους ΕΤΑΡ η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό², μια ομάδα για την οποία πρέπει να πούμε ορισμένα λόγια, πριν πούμε για την διάλυση των ΕΤΑΡ. Άρα αυτό θα συμβεί στο επόμενο μέρος - μάλλον, ποιος ξέρει, δεν παίρνουμε όρκο.

Μια προσπάθεια οργανωτικής διεύρυνσης

Οι ΕΤΑΡ ήταν μια ομάδα με αυξημένο επίπεδο πολιτικής συμφωνίας στο εσωτερικό της για τα δεδομένα της εποχής, όπως οι περισσότερες αυτόνομες ομάδες. Λίγο η συμμετοχή στην ομοσπονδία fédération, λίγο η ανάγνωση του αθηναϊκού περιοδικού Τρίτη Γενιά, λίγο τα συγγραφικά πονήματα της ίδιας της ομάδας, κι από λίγο-λίγο γίνεται πολύ που λέει και το τραγούδι. Τα δεδομένα της εποχής, δηλαδή τα κοινά προαπαιτούμενα για να ανήκει σε μια ομάδα του αναρχικού χώρου, ήταν πολύ πιο χαλαρά. Μπορούσε ένας λάτρης του Μαξ Στίρνερ με έναν λάτρη του Άρη Βελουχιώτη να μπουν σε ένα εγκαταλελειμμένο κτίριο και μέχρι να μάλωσουν να αποτελούν "τάση του κινήματος"³.

Τα αυξημένα προαπαιτούμενα στην πολιτική άποψη και την πολιτική δέσμευση έχουν τα προφανή καλά τους, αλλά έχουν και τις δυσκολίες τους. Ας πούμε: πως διάολο μπορεί να ενταχθεί σε ένα τέτοιο σχήμα ένας νέος - στη ζωή ή/και την πολιτική - άνθρωπος. Πως θα έρθει, πως δεν θα φρικόρει με συζητήσεις που περιλαμβάνουν από τον πόλεμο στη Μέση Ανατολή μέχρι τις σφαίρες σε μετανάστες, πως θα καταλάβει τον τρόπο σκέψης των υπόλοιπων, πως θα γουστάρει και θα παραμείνει στην ομάδα.

Έχοντας, μεταξύ άλλων, αυτούς τους προβληματισμούς κατά νου, οι ΕΤΑΡ δημιουργούν το 2006 την Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό, μια "μονοθεματική" ομάδα εργασίας που έθετε στο επίκεντρο την εξωστρέφει (και συχνά αιματηρή) δραστηριότητα του ελληνικού κράτους. Η ομάδα αυτή ήταν ένας εξωτερικός ομόκεντρος κύκλος γύρω από τους ΕΤΑΡ, δηλαδή αποτελούνταν από μέλη των ΕΤΑΡ και κάποια ακόμη άτομα που μέχρι πρότινος βρισκόταν σε επαφή με την ομάδα, άτομα κυρίως από τα πανεπιστήμια και τα περίεξ του αναρχικού χώρου που δεν τα πήγαιναν καλά με τα εθνικά συμφέροντα.

Η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό είχε ως βασικό άξονα λειτουργίας την εξωστρέφεια και τη μάχη για το δημόσιο χώρο. Πέρα από τα συνηθισμένα μέσα (αφίσες, σπρέι), έβγαζε το έντυπο δρόμου "Βρε Ουστ!", το οποίο μοιραζόταν σε χιλιάδες αντίτυπα σε σχολεία της Θεσσαλονίκης. Τον Ιούνιο του 2007 διοργάνωσε και μια αυτόνομη διαδήλωση ενάντια στη στράτευση στο κέντρο της πόλης⁴. Ήταν μια ομάδα που εμπέδωνε και αξιοποιούσε τις απόψεις των αυτόνομων γενικά, και των ΕΤΑΡ ειδικότερα, στο "πεδίο": στους δρόμους, τους τοίχους και τα καφά των γειτονιών της Θεσσαλονίκης.

Με αυτόν τον τρόπο προσπαθούσε να εξυπηρετήσει την αναπαραγωγή του οργανωτικού σχήματος των αυτόνομων. Αυτή η διάσταση της ομάδας, ως μια ομάδα δρομίσιας εργασίας γύρω από τον οργανωτικό πυρήνα, θυμίζει διάφορες αντίστοιχες απόπειρες, προγενέστερες ή μεταγενέστερες, περισσότερο ή λιγότερο επιτυχημένες. Όμως, φυσικά, η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό δεν ήταν αποκλειστικά αυτό. Είχε και ειδικότερα πολιτικά χαρακτηριστικά που προέκυπταν από το θέμα "ελληνικός ιμπεριαλισμός".

Η επιλογή του θέματος και η σημασία του

Το τι θέματα θα επιλέξει να αναδείξει μια πολιτική ομάδα σε μια ιστορική συγκυρία και πόσο θα επηρεαστεί από τον κυρίαρχο δημόσιο λόγο, είναι αν μη τι άλλο πράγματα κομβικά. Μπορεί κάποιους μεγαλύτερους να τους κουράζουμε, αλλά πρέπει η αναγνώστρια να φανταστεί (αν δεν έχει ζήσει) τι θα πει 2006. Θα πει ότι η ελληνική κοινωνία δεν έχει ιδέα τι την περιμένει και η συντριπτική πλειοψηφία της κοιτάει με ρατσισμό και ταξική αλαζονεία τους βαλκάνιους εργάτες. Θα πει ότι οι τηλεοράσεις έχουν σταματήσει να δείχνουν Ιράκ και δείχνουν Λαζόπουλο και Πάνια. Θα πει, ακόμη, ότι Συνασπισμός, ΕΑΑΚ και αναρχικοί προετοιμάζονται για το event του αιώνα: το Ευρωπαϊκό Κοινωνικό Φόρουμ που διεξήχθη στην Αθήνα στις αρχές Μαΐου⁵. Είναι τουλάχιστον αξιοπερίεργο το πως σε τέτοιο περιβάλλον, το θέμα που έβαλε μπροστά η Αυτονομία ήταν η συμμετοχή της Ελλάδας στον παγκόσμιο πόλεμο⁶. Η εξήγηση κρύβεται στην δική της μικρο-ιστορία.

Οι αυτόνομες ομάδες ανακάλυψαν - λίγο καθυστερημένα - στα τέλη των 90's τη βρώμικη ιστορία του τι έκανε η Ελλάδα σε αυτή τη δεκαετία. Η ανακάλυψη αυτή γινόταν λίγο-λίγο, και αποτυπώνονταν σε εκδόσεις, αναφέρουμε ενδεικτικά μερικές: 1) το τρίτο τεύχος του εντύπου Φύλλο Λιποταξίας, με αφιέρωμα για την "κρίση των Ιμίων", που εκδόθηκε το 1997, 2) το βιβλίο "Σρεμπρένιτσα" για την εμπλοκή της Ελλάδας στο γιουγκοσλαβικό σφαγείο, που εκδόθηκε το 1999, 3) την μπροσούρα "Text - Περί της (ανομολόγητης) καταγωγής των ρατσιστικών ιδεωδών της ελληνικής κοινωνίας και περί της (ομολογημένης) χρησιμότητας τους", που εκδόθηκε το 2001⁷. Έσκαβαν το πρόσφατο παρελθόν του ελληνικού κράτους και έβρισκαν: την προσπάθεια διαμελισμού της Μακεδονίας, την συμμετοχή στην σφαγή των Βόσων, την προέλαση των ελληνικών τραπεζών προς το βορρά, την προσπάθεια διάλυσης της Τουρκίας μέσω Κουρδιστάν, την ωμή βία στις μετανάστριες και τους μετανάστες, τη συστράτευση

4. Δείτε το σχετικό sidebar για περισσότερα.

5. Περισσότερα για το ΕΚΦ στο προηγούμενο μέρος.

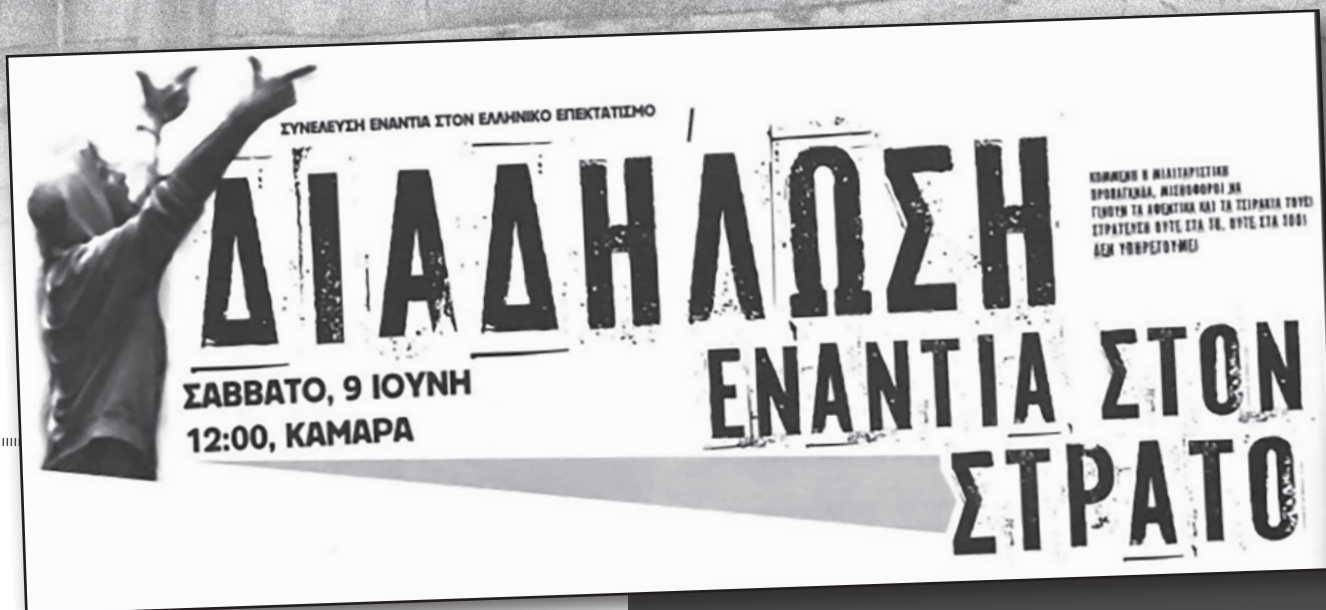
6. Αυτή η επιλογή δεν συνέβη μόνο στην Θεσσαλονίκη. Για την ακρίβεια, η δημιουργία της Συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό ήταν μια κλασική στιγμή δημιουργικής αντιγραφής των αθηναϊκών εγχειρημάτων. Ήδη από τα τέλη του 2004, είχε δημιουργηθεί στην Αθήνα η "Συνέλευση ενάντια στην ειρήνη", με παρόμοια μορφή και θεματική.

7. Περισσότερα για το πως παράχθηκαν αυτές οι απόψεις εκείνη την περίοδο, βλ. Ένα αστέρι γεννιέται part 2 & 3

1. Antifa Selanik, Η ιστορία της εργατικής αυτονομίας στη Θεσσαλονίκη (μέρος 2ο): Οι Εργάτες του Αρνητικού στο λυκόφως της ευημερίας (2004-2009). Περιοδικό Selanik, τ. 3, Οκτώβριος 2023.

2. Η "Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό" δημιουργήθηκε το 2006, το 2008 μετονομάστηκε σε "Συνέλευση ενάντια στο νέο ολοκληρωτισμό", και το 2009 διαλύθηκε ταυτόχρονα με τους ΕΤΑΡ.

3. Μην ψάχνετε πίσω από τις λέξεις, δεν φωτογραφίζουμε κάποια συγκεκριμένη ομάδα.

Στην αφίσα της διαδήλωσης ενάντια στον στρατό, που διοργάνωσε η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό, διαβάζουμε: "Κομμένη η милитарιστική προπαγάνδα. Μισθοφόροι να γίνουν τα αφεντικά και τα τσιράκια τους. Στράτευση ούτε στα 18, ούτε στα 100. Δεν υπηρετούμε."

της αριστεράς σε όλα αυτά. Ανακάλυπταν δηλαδή τι είναι ο ελληνικός ιμπεριαλισμός: φόννοι, μπίζνες, δουλεμπόριο και εθνική ομοψυχία στο εσωτερικό.

Αν η ανακάλυψη πως το ελληνικό κράτος είναι βαμμένο με αίμα δεν ήταν τόσο σοκαριστική, η συνειδητοποίηση του τι ρόλο βαράει η αριστερά σε αυτό το παιχνίδι μάλλον ήταν. Το να πάψεις να βλέπεις την αριστερά ως "ρεφορμιστές/κρατιστές αγωνιστές με τους οποίους διαφωνούμε", το να αρχίσεις να την βλέπεις ως το μισό κομμάτι του ελληνικού κράτους, ήταν ένα πράγμα συγκροτητικό για την Αυτονομία. Είχε μεγάλες πολιτικές και οργανωτικές προεκτάσεις.

Έτσι, λοιπόν, κάτι τέτοιες αντιλήψεις για το ελληνικό κράτος και την αριστερά του έγιναν η κεντρική ατζέντα και πολιτική γραμμή των αυτόνομων ομάδων κατά την περίοδο του "κινήματος ενάντια στην παγκοσμιοποίηση" και του "αντιπολεμικού κινήματος"⁸. Όταν τα φώτα της δημοσιότητας έφυγαν από το ζήτημα του πολέμου, οι αυτόνομοι κράτησαν επίμονα αυτή την γραμμή στο προσκήνιο της δραστηριότητάς τους, ακόμα κι αν δεν ήταν τόσο πιασάρικη. Για παράδειγμα, η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό έβγαλε αφίσες ενάντια στην επέμβαση του ελληνικού στρατού στο Λίβανο το 2006, ενάντια στην διαφήμιση των στρατιωτικών σχολών στα σχολεία, κι άλλη μία με αφορμή τις διαπραγματεύσεις για το "μακεδονικό" το 2008 με τίτλο "Με το ζόρι αλλαγή ονόματος, μόνο οι κατακτητές επιβάλλουν", κοκ.

Η διαρκής επιστροφή σε μια θεματολογία καταστατική, η επιστροφή στο τι παίζει με τα λεγόμενα "εθνικά θέματα", μας φαίνεται εκ των υστέρων αρκετά πετυχημένη. Γιατί, πρώτον, σου υπενθυμίζει (ή σου μαθαίνει, αν είσαι νέος) τι εστί Έλληνας υπουργός, τι εστί Έλληνας επιχειρηματίας και τι εστί Έλληνας καθοδηγητής αριστερού κόμματος. Δεύτερον, αφού θυμηθείς (ή μάθειες) τι εστί Έλληνας καθοδηγητής αριστερού κόμματος, θα προβληματιστείς με τα θέματα και τα προτάγματα που βάζει αυτός στην δημοσιότητα (π.χ. "πτυχία με αξία"). Τρίτον, αφού προβληματιστείς θα βρεις και τη φόλα που κρύβουν τα κατά περιόδους "κινήματα" και θα απέχεις από αυτά, όπως έκανε η Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό με το κίνημα ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16. Κι αφού απέχεις, σίγουρα δεν θα ξεφτυλιστείς, πιθανότατα δεν θα διαλυθείς, και ίσως πεις και κανά καλό μπινελίκι για το ελληνικό κράτος. Να το πούμε κόσμια: ίσως καταφέρεις να δημιουργήσεις αυτόνομη πολιτική ατζέντα βασισμένη στις δικές σου δυνάμεις.

Οι θέσεις για τον ελληνικό ιμπεριαλισμό

"Να τελειώνουμε με τον μύθο της "φτωχής πλην τίμιας Ελλάδας".

Κάπως έτσι θα μπορούσαμε καταρχήν να περιγράψουμε το σκοπό και το περιεχόμενο αυτής της έκδοσης, που με την αναγκαία δόση θράσους υπογράφουμε και μοιράζουμε τα μέλη της συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό

*επεκτατισμό. Θράσος προλεταριακό και υποχρεωτικό, όχι μόνο για μας αλλά και για όποιον άλλο βλέπει στον μύθο αυτό την αντίστροφη πραγματικότητα ενός κράτους και ενός κοινωνικού σχηματισμού κάθε άλλο παρά "τίμιου και φτωχού". Με άλλα λόγια, μια Ελλάδα ισχυρή και τσαμπουκαλεμένη, μια Ελλάδα των αφεντικών που ονομάζει "εθνικό της συμφέρον" την απαξίωση, την εκμετάλλευση, τη βία και τη λεηλασία χιλιάδων ζωών τόσο εντός της επικράτειας της όσο και εκτός. Είναι αυτό που το ονομάζουμε γαλανόλευκο επεκτατισμό."*⁹

Κάτι τέτοιες ιδέες περιέχονται στο διακηρυκτικό κείμενο της ομάδας, που κυκλοφόρησε το Μάιο του 2006. Δεν βλέπεις σχεδόν πουθενά Σημίτη, Καραμανλή κλπ ως φιγούρες να καθορίζουν την ιστορία. Βλέπεις το ελληνικό κράτος ισχυρό και τσαμπουκαλεμένο, βλέπεις τα ελληνικά αφεντικά και τα συμφέροντα τους να παίζουν μπάλα στα Βαλκάνια και όχι μόνο. Βλέπεις τους Έλληνες μικροαστούς να συναρτούν τις μπίζνες τους δίπλα στις μεγάλες εταιρείες και τα εθνικά σχέδια, ενώ ταυτόχρονα εκμεταλλεύονται σκληρά τους μετανάστες εργάτες.

*"Ο βορράς έγινε ένα απέραντο πεδίο για λεηλασίες κι "αρπαχτές" για όλη την κλίμακα των εκμεταλλευτών, από τον πιο μικρό εισοδηματία, μέχρι τις μεγάλες εταιρείες, μέχρι τους κρατικούς οργανισμούς."*¹⁰

Δηλαδή, ακολουθώντας το κείμενο, ακολουθείς την ιστορία - τότε ως τρέχουσα, τώρα ως παρελθόν - να βγάζει νόημα μέσα από την ταξική διαίρεση της κοινωνίας και τα κρατικά υλικά συμφέροντα. Κρατικά όχι γενικά κι αόριστα- συγκεκριμένα ελληνικά. Με απλά λόγια, η Ελλάδα που κυνηγά τα δικά της αυτόνομα συμφέροντα κι όχι ένα δεκανίκι των ΗΠΑ που την σέρνουν στον πόλεμο.

*"Στην ακμή της ανελέητης βαλκανικής λεηλασίας ήρθε και η στιγμή των φανερών μεγαλοϊδεατισμών και τα αφεντικά της Ελλάδας άρχισαν να μιλάνε πλέον με ηγεμονικούς όρους: το σχέδιο είχε όνομα "ζώνη της δραχμής". Έτσι το ανεξέλεγκτο πλιάτσικο παραχώρησε (εν μέρει) τη θέση του στις κρατικές παρεμβάσεις στις οικονομίες των γειτονικών χωρών, στα σχέδια των μεγάλων επιχειρήσεων για επεκτάσεις σε μια ζώνη που ξεκινούσε από την Μαύρη Θάλασσα και έφτανε ως τα Τίρανα και στη μεθοδική κατασκευή της σφαίρας ελληνικής επιρροής. Στο όνομα αυτού του οικονομικού - και όχι μόνο - ιμπεριαλισμού οι δράσεις του ελληνικού κράτους και των ντόπιων αφεντικών έχουν διασυνδεθεί τόσο βαθιά και οργανικά σε σημείο που να είναι δυσδιάκριτο τότε το υπουργείο εξωτερικών ή άμυνας λειτουργεί ως συλλογικός πλασιέ των ελληνικών μαγαζιών και τότε οι Έλληνες επιχειρηματίες λειτουργούν ως πράκτορες των ελληνικών υπηρεσιών."*¹¹

9. Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό, (2008), Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό 2006 - 2008. Θεσσαλονίκη, σελ. 4.

10. Ό.π., σελ.5 .

11. Ό.π., σελ. 5.

8. Για περισσότερα σχετικά με αυτή την περίοδο, διάβασε το προηγούμενο μέρος.

11/7/1995
ΗΜΕΡΑ ΜΝΗΜΗΣ
Για όσους χάθηκαν στη
σφαγή της Σρεμπρένιτσα
Για να μην ξεχαστούν ποτέ τα ελληνικά
εγκλήματα στον πόλεμο της Βοσνίας

**ΕΚΔΗΛΩΣΗ
ΠΡΟΒΟΛΗ ΤΑΙΝΙΑΣ**
Πέμπτη, 29/6, 9:00 μ.μ., Πολυτεχνείο
Συνέλευση ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό

Στα τέλη Ιουνίου του 2006, οι αδίστακτοι αυτόνομοι διοργάνωσαν στο Πολυτεχνείο του ΑΠΘ Ημέρα μνήμης για τη σφαγή στη Σρεμπρένιτσα. "Για να μην ξεχαστούν ποτέ τα ελληνικά εγκλήματα στον πόλεμο της Βοσνίας". Τι λέτε, συντελεί το αριστερό τελετουργικό με το σύνθημα "το ποτάμι πίσω δεν γυρνά" στη λήθη τέτοιων εγκλημάτων;

Συνελεύσεις / Συνέλευση
στην / στην Αθήνα / επεκτατισμό

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ
ΤΑ ΚΑΠΙΣΜΑ ΜΟΥ?

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ
Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ;

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ
Ο ΣΤΡΑΤΟΣ;

**οι επικεφαλής
σκληροί**

Βρε ουστ!...

Κοιμήται μικροαστοί, καβατζωμένοι ιδιοκτήτες και όλοι όσοι θέλετε να κάνετε την κοινωνία στρατώνα

Τεύχος του εντύπου δρόμου Βρε Ουστ! με υπότιτλο «κάνιβαλοι μικροαστοί, καβατζωμένοι ιδιοκτήτες και όλοι όσοι θέλετε να κάνετε την κοινωνία στρατώνα».

Άρα, λοιπόν, αφού οι μικροαστοί, οι πράκτορες και οι υπουργοί δεν κινούνται ούτε από ξένα κέντρα ούτε από τις εθνικιστικές τους ιδέες, αφού κατανοούν τον ιστορικό υλισμό από πρώτο χέρι και καλύτερα από τους αντιεξουσιαστές αντιπάλους τους, δεν έχουν ούτε αιώνιες συμμαχίες ούτε αιώνιες έχθρες. Έτσι, για παράδειγμα, τις περιόδους έντασης και προβοκάτσιας στο Αιγαίο ενάντια στην Τουρκία μπορούν να διαδέχονται περίοδοι ελληνοτουρκικής προσέγγισης¹².

Σε κάθε περίπτωση, τα εθνικά συμφέροντα που διακυβεύονται στους διακρατικούς ανταγωνισμούς περνούν κι από πολύ συγκεκριμένα στοιχήματα στο εσωτερικό του κράτους.

"... το δηλητήριο ενός νέου милитарισμού εξαπλώνεται στην επικράτεια του ελληνικού κράτους. Μια στρατιωτικοποίηση της καθημερινότητας είναι το άμεσο αποτέλεσμα του δόγματος της ασφάλειας που έκανε το μπλε και το χακί τα δύο πιο οικεία χρώματα: οι κάθε είδους μπάτσος, συνοριοφύλακες, ειδικοί φρουροί, δημοτόμπατσι, νομιμοποιήθηκαν ως η "απαραίτητη" συνθήκη της τωρινής καπιταλιστικής τάξης πραγμάτων στην Ελλάδα."¹³

Αυτό που έχουμε συνηθίσει να το βλέπουμε ως "καταστολή", και κυρίως "καταστολή αγωνιστών" κλπ, παρουσιάζεται στο κείμενο της Συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό ως κομμάτι του ελληνικού ιμπεριαλισμού. Ως το μπλε και το χακί που κάνουν την πόλη να λειτουργεί ως και να μοιάζει με στρατόπεδο. Όχι υπό το φόβο των "αγώνων", αλλά με το βλέμμα στραμμένο στις συνταρακτικές αλλαγές που συμβαίνουν στο σύστημα διεθνών σχέσεων.

Πώς επιβιώνουν οι ιδέες

Ο λόγος που μπαίνουμε στην διαδικασία να μάθουμε, να συζητήσουμε, να καταγράψουμε και να δημοσιοποιήσουμε την μικρο-ιστορία μας, την ιστορία της Αυτονομίας στη Θεσσαλονίκη, δεν είναι οι αποτίσσουμε κάποιου είδους φόρο τιμής ούτε να ικανοποιήσουμε τον σταλεγκισμό μας. Γίνεται, βρασιλά, για να καταλάβουμε πως προκύψαμε ως συλλογικό φρούτο. Και ίσως καταφέρουμε μέσα από αυτή την διαδικασία να βρούμε και τρόπους να βελτιωθούμε.

Εν προκειμένω, η δυνατότητα μας σήμερα να μιλάμε για τον παγκόσμιο πόλεμο με τον τρόπο που το κάνουμε¹⁴ οφείλεται εν μέρει στις ανακαλύψεις των αυτόνομων στις αρχές των 00's (ταξική σύγκρουση, ελληνικός ιμπεριαλισμός, η αριστερά ως κράτος, κλπ). Αυτές οι ανακαλύψεις, βέβαια, δεν επέζησαν γιατί ήταν κάποιου είδους καλές ιδέες- επέζησαν γιατί κάποιου άνθρωποι, όπως τα μέλη της Συνέλευσης ενάντια στον ελληνικό επεκτατισμό και των ΕΤΑΡ, κόπιασαν συλλογικά για να κάνουν πολιτική στις γειτονιές της Θεσσαλονίκης με βάση αυτές τις ανακαλύψεις.

Σχεδόν είκοσι χρόνια μετά, η μέθοδος με την οποία κατανοούμε τον παγκόσμιο πόλεμο δεν έχει δραματικές διαφορές. Αυτό που ίσως έλειπε τότε ήταν η επίμονη επιστροφή της ανάλυσης στην καπιταλιστική κρίση. Τα χρόνια που πέρασαν μας έμαθαν με σκληρό τρόπο να βλέπουμε παντού την καπιταλιστική κρίση: πίσω από το "δημόσιο χρέος", πίσω από το "μεταναστευτικό", πίσω από την "πανδημία", και πάλι λέγοντας. Αυτό που είναι διαφορετικό, επιπλέον, είναι τα μέτρα εσωτερικής πειθαρχίας: ό,τι περιγράφεται ως πειθαρχία εν έτει 2006, φαντάζει στο παρόν μας παιδική χαρά. Φρόντισε γι' αυτό η αμείλικτη επίδραση αυτής της κρίσης, καθώς και η τρομακτικά οργανωμένη δουλειά του ελληνικού κράτους για να την ξεπεράσει.

Οι πολιτικές δυνατότητες μας οφείλονται μόνο εν μέρει στους παλιούς αυτόνομους. Γιατί προϋποτίθεται ότι μια ομάδα υπάρχει σήμερα και επιβιώνει, φτιάχνει μια κοινή αφήγηση για το παρελθόν, έτσι επανέρχεται στους παλιούς αυτόνομους (και φυσικά όχι μόνο!), κ.ο.κ., επιβιώνει δηλαδή μέσα από τον συλλογικό κόπο και την μάχη για το δημόσιο χώρο. Κι επίσης, δεν οφείλουμε στους παλιούς αυτόνομους μόνο πράγματα για τα οποία πρέπει κανείς να καμαρώνει. Είχαν και μερικά κουσούρια (επίσης ιστορικά προϊόντα), τα οποία μας κληροδοτήθηκαν με άμεσο ή έμμεσο τρόπο. Θα τα δούμε στο επόμενο μέρος.

12. Ό.π., σελ. 7.
13. Ό.π., σελ. 5.
14. Βλ. την σειρά κειμένων "Ο παγκόσμιος πόλεμος είναι και MADE IN GREECE" στο παρόν τεύχος.

ANTI*FA 031

Η φωτογραφία είναι από την διαδήλωση στόμα-με-στόμα που κάναμε το Μάιο στις Συκιές, με τίτλο "Περηφάνια ταξική, φασίστες τουμπεκί". Στην προκήρυξη που μοιράζαμε λέγαμε πως μας έχουν πάρει τα αυτιά με ένα ακόμα "τέλος του κόσμου": την "νεανική εγκληματικότητα" που απειλεί δήθεν την κοινωνική συνοχή. Το συμπέρασμα δεν ήταν ότι οι νέοι έχουν ξεφύγει, αλλά ότι η φάση είναι - μαντέψτε! - προετοιμασία για πόλεμο. Περισσότερες λεπτομέρειες στο site μας.

Την Παρασκευή 14 Ιουνίου συναντηθήκαμε στο πάρκο Γεννηματά (aka Ντάμα) στους Αμπελόκηπους, για το Antifa on the street (vol.4). Βρεθήκαμε εκεί με φίλους και φίλες, με τις συνήθειες μας, με μικρόφωνα, βαλβίδες, σπρέι και αντιφασιστικό υλικό. Κι όλα αυτά όχι απλώς για να περάσουμε ευχάριστα. Κάτι τέτοια βράδια, έστω και ασυνείδητα, δίνουμε μάχη για τις γειτονιές μας, χτίζουμε μια συλλογική δύναμη με την οποία κατακτούμε χώρο και παίρνουμε ανάσες μαζί. Κάτι τέτοια βράδια οι φασίστες και οι ρουφιάνοι κρύβονται στις τρύπες τους.

Σ' αυτό βοήθησαν πολλοί και πολλές: όσοι τραβήχτηκαν από το απόγευμα να κουβαλήσουν και να βάλουν πλάτη στο σκηνικό, όσο πήραν το θάρρος τους και ήρθαν να χιώσουν στα open mics, οι μόνιμοι θαμώνες του πάρκου που ανέχτηκαν να τους διαταράξουμε την καθημερινότητα. Τους ευχαριστούμε όλους και όλες ξεχωριστά! Τα ξαναλέμε σύντομα.

Αυτές οι δύο εκδηλώσεις έγιναν το προηγούμενο διάστημα στο στέκι μας. Η μία, με τίτλο "Ο παγκόσμιος πόλεμος είναι και MADE IN GREECE" περιέχει ολόκληρη και αποτελεί σχεδόν το μισό τεύχος, οπότε δεν θα πούμε κάτι περισσότερο εδώ. Θα πούμε για την άλλη, όμως, με τίτλο "Το κράτος και το τέλος του κόσμου". Ήταν προϊόν της αθηναϊκής συνέλευσης αυτονομε antifa, και είχε κάποια πολύ ενδιαφέροντα συμπεράσματα, κι έτσι την ανεβάσαμε στα μέρη μας.

Οι σύντροφοι μας είπαν πως πολλές φορές στην ιστορία, τα κράτη έχουν διακηρύξει το ενδεχόμενο τέλος του κόσμου, με πολλές διαφορετικές αφορμές: εξαιτίας των μαγισιών το 16ο αιώνα, εξαιτίας της ατμοσφαιρικής ρύπανσης στα 70's, κ.α. Τα τελευταία τρία χρόνια το κάνουν με διαφορετική αφορμή κάθε μήνα. Μας είπαν επίσης ότι αυτές οι εσχατολογίες συνβάναν σε περιόδους που όντως κάτι τελειώνει· δεν τελείωνε ο "κόσμος" στο σύνολο του, τελείωνε το σύστημα διεθνών σχέσεων ανάμεσα στα κράτη όπως ίσχυε ως τότε. Και αυτό επέφερε όντως έναν Αρμαγεδδώνα, ο οποίος δεν ήταν καθόλου μεταφυσικός. Αυτός είναι ο τρόπος που τελειώνει ο κόσμος: τόσο με λυγμούς όσο και με τον ισχυρό πάταγο που προκαλούν τα κανόνια. Το κράτος σκηνοθετεί διάφορες εκδοχές του "τέλους του κόσμου" για να μπορέσει να διαχειριστεί την εξής μοναδική: τον παγκόσμιο πόλεμο.

Κι έτσι μια εκδήλωση που μιλούσε για το κυνήγι μαγισιών, τις οικολογικές ΜΚΟ, τα μηνύματα του 112 κ.ο.κ., κατάφερε να κουμπώσει πάνω στην άλλη εκδήλωση που μιλούσε για τις φρεγάτες στην Ερυθρά Θάλασσα. Όλες και όλοι μαζί κατανοήσαμε λίγο βαθύτερα αυτό που τόσα χρόνια περιγράφουμε ως προετοιμασία για πόλεμο.

Αυτοκόλλητα που τυπώθηκαν από τον πυρήνα antifa mid-west και κολλούνται από Συκιές μέχρι Εύοσμο.

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ

Διακοπές: η πεπερασμένη χρονικά απόδραση από την καθημερινότητα, τους τόπους και τις υποχρεώσεις της.

Για πολλούς αιώνες οι διακοπές ήταν μια υπόθεση που αφορούσε την αφρόκρεμα. Οι άνθρωποι που δημιουργούσαν τον πλούτο των κοινωνιών με τον ιδρώτα τους, δεν μπορούσαν καν να διανοηθούν ότι υπάρχει κάτι τέτοιο. Όσπου μια μέρα ένας διορατικός άνδρας, ο John Maynard Keynes, καθιέρωσε τις διακοπές ως καθολικό δικαίωμα στα ανεπτυγμένα κράτη και μοίρασε τους απαγορευμένους καρπούς στην εργατική τάξη.

Προσοχή! Δεν πρόκειται για κάποιου είδους Προμηθέα. Ο εύστροφος αυτός απατεώνας αντάλλαξε δύο εβδομάδες χαράς με την ψυχή μας την ίδια. Μας έβαλε να ορκιστούμε την ειρηνική αποδοχή του κόσμου του έναντι της περιοδικής του απόκρυψης. Κι έτσι, επιπλέον, ο κόσμος του θα απολάμβανε υψηλά επίπεδα κατανάλωσης και ρευστότητας.

Ο κόσμος αυτός, όμως, έμελλε να καταρρεύσει και μαζί με τον πάταγο επανήλθε η "φυσική κατάσταση των πραγμάτων": το κράτος ως ένα δολοφονικό τέρας. Έκτοτε, λοιπόν, οι διακοπές απαγορεύονται. Όχι από το τυπικό κουρελόχαρτο που λέγεται Δίκαιο, αλλά από το πραγματικό Σύνταγμα που λέγεται πορτοφόλι. Οι Κυκλάδες φυλάσσονται με το καλύτερο δυνατό συρματοπλέγμα: ακτοπλοϊκά εισιτήρια ίσα με μισό μηνιάτικο.

Μπαίνει Ιούλιος. Θα κάνουμε παραθέριση στους κάθετους δρόμους της Εγνατίας. Θα λέμε εξυπνάδες για τον Keynes για να ξορκίσουμε την ταξική μας ζήλια. Με αποκούμπι το αλκοόλ και μια ακόμα κενύσιανη εφεύρεση: το σαββατοκύριακο. Κανονίστε, μαλακες, να μας το πάρετε κι αυτό...

Antifa on the streets (vol. 4) - Αμπελόκηποι - Ιούνιος 2024